COLECȚIA ROMANTIC

Darcy Lowell

CREDINȚĂ ȘI SPERAN

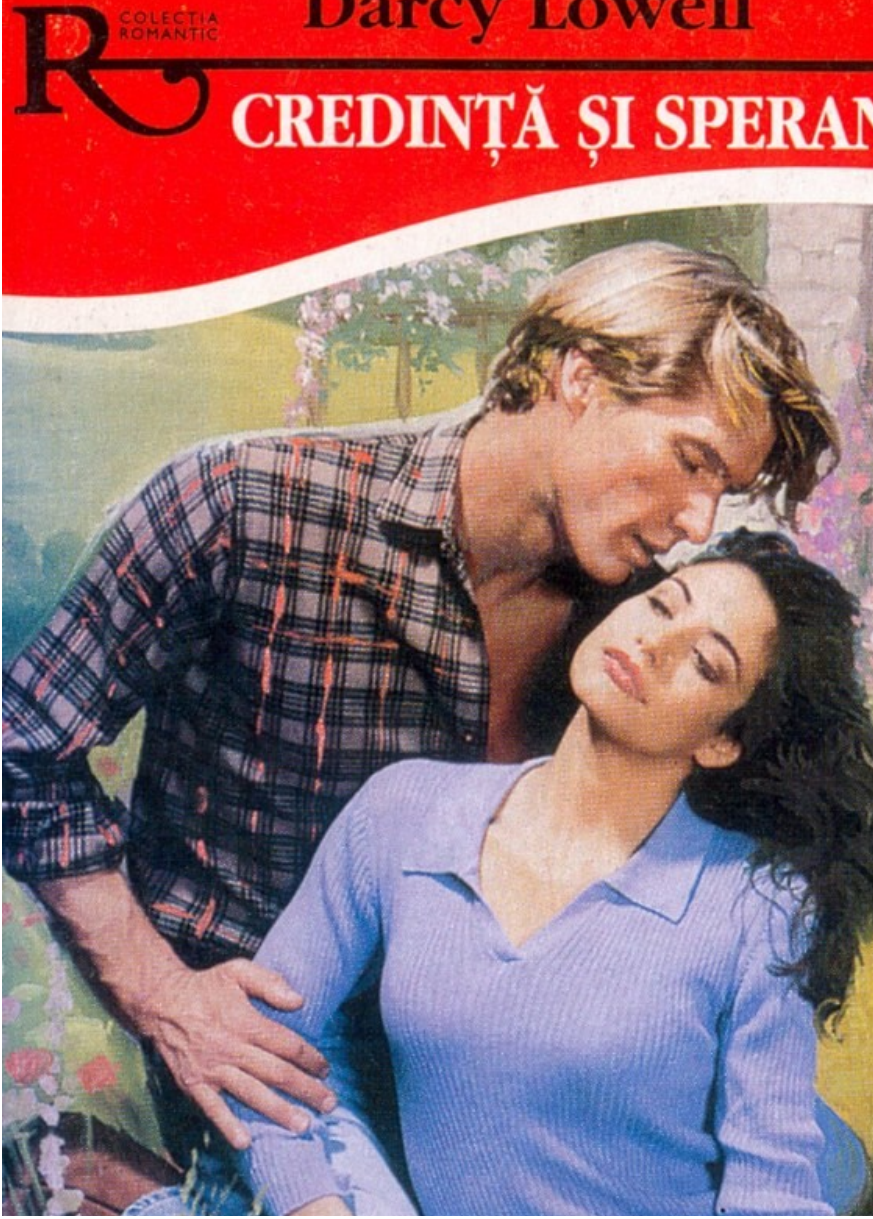

Darcy Lowell

CREDINŢĂ ŞI SPERANŢĂ

Titlu original: *FAITH, HOPE AND MARRIAGE*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: 15 iunie 2001

„Nu sunt fata ta! Nu sunt fata nimănui!”

În ceea ce-o privea pe Faith Latimore, situaţia n-avea să se schimbe. Şi-atunci, de ce părea Lady Sunny atât de hotărâtă s-o combine cu Harry Holson? O

fi fost el arătos de pica, dar mai era şi un mincinos. Problema era că, până să-i poată demasca duplicitatea oneroasă în legătură cu construirea hotelului, Faith trebuia să-i suporte compania – şi faptul că, în mod vizibil, şi el o găsea atrăgătoare!

Capitolul 1

— Ceea ce mă intrigă e numele, spuse Faith Latimore, foindu-se pe scaun, cu privirea spre chipul de vultur al lui Eli Whitmore – de la Whitmore, Whitmore and Bledsoe, Gray's Inn, Londra. Lady Sunny?

— Lady Griselda, consimţi bătrânul avocat. Porecla de Lady Sunny datează dintre cele două războaie mondiale, când a debutat. Datorită dispoziţiei ei, înţelegi.

Toată lumea îi spune aşa – inclusiv ea însăşi.

— Iar sarcina mea ar fi să…?

— Să te duci la vila ei din Caraibe – St Kitts, mai exact.

— Şi?

Eli Whitmore zâmbi. Un zâmbet cu dinţi ca de oţel, toţi tăioşi şi dureroşi.

— Lady Sunny încă se mai crede tânără, draga mea. E mai ocupată decât un cuier cu un singur cârlig, cum spuneţi voi, yankeii. Are nevoie de cineva care să-i dea… câteva mâini de ajutor, ca să spun aşa.

— Iar la St Kitts nu e nimeni care să…?

— Poate n-ar strica să fiu mai direct, domnişoară Latimore. În ultimii şase ani am trimis la Lady Sunny şase persoane diferite. Toate au sfârşit prin a se căsători.

Pe când dumneata, cu docilitatea dumitale, dai de înţeles că nu te interesează căsătoria.

Faith inspiră adânc, cutremruată de emintiri. Elison Fane, în Massachusetts. Îl interesase funcţia ei la Latimore, încorporated, a treia firmă de construcţii ca mărime din Statele Unite, şi reuşise să-şi ascundă acest interes până înainte ce nuntă cu trei zile. Faith fugise în Anglia, unde îl cunoscuse pe Sir Harry Watson – un yorkshirez încântător care avea nevoie de o soţie pentru a-şi asigura moştenirea şi se ţinuse după ea până când Faith descoperise că era alcoolic!

„Nu mă pricep să judec oamenii”, îşi spuse ea, ridicând privirea spre Eli Whitmore.

— Într-adevăr, spuse cu fermitate, mişcându-şi buza. Nu mă interesează

ideea căsătoriei.

— Ei bine, asta ne va fi de folos, cu siguranţă, comentă avocatul. Şi-acum, iată ce ai de făcut.

Peste mai puţin de-o oră, Faith Latimore se afla la bordul unui turboreactor charter, împreună cu sumara ei garderobă, diploma în drept de la Harvard şi doctoratul de la Oxford. Găsise aşteptând-o o carte cu filele desprinse şi, până să aterizeze pe aeroportul Golden Rock de pe Insula St Christopher, se informase apreciabil. Poate că nu toate lucrurile citite erau adevărate, dar, oricum…

Rose Cottage. Un „cottage” asemenea tuturor acelor „vilişoare” cu câte cincizeci de camere din Newport, Rhode Island.

— Cincizeci şi şase de camere, o asigură Napoleon, majordomul uriaşei vile de beton armat care acoperea versantul colinei Old Stone Fort, ca un accident arhitectural de proporţii majore.

— Dar trebuie s-o văd pe Lady Sunny, insistă Faith. Avem de luat hotărâri importante.

— Sunteţi aici numai de cinci zile, răspunse majordomul, a cărui vorbire cu accent melodios, din Montserrat, plus câteva nuanţe irlandeze, o învăluia ca o ceaţă. Ce înseamnă cinci zile – o nimica toată! Lady Sunny ar considera-o o pripeală. Ba chiar, o grabă de neiertat!

— Mă rog, pripită sau nu, am de gând să discut cu ea. Unde e?

Valetul arătă vag spre uriaşa verandă care înconjura vila.

— Pe verandă. Eu, însă, n-aş face-o,

domina.

Faith Latimore, încă, era hotărâtă.

— Şi încă ceva, spuse ea cu fermitate. Acest domina – sună ca un titlu regal. Prefer să mi se spună Faith.

Majordomul clipi din ochi.

— Desigur, sunteţi însărcinată cu majoritatea chestiunilor casei, spuse el. Putem ajunge la un compromis. Toţi servitorii v-ar putea numi Miss Faith?

— Faith, insistă ea.

— Miss Faith, nu se lăsă majordomul. Eu, desigur, voi continua să vă numesc domina.

Faith se lăsă păgubaşă şi porni s-o caute pe Lady Sunny.

Veranda întinsă, suspendată peste marginea colinei, era aproape goală. Într-un colţ stătea o cameristă zâmbitoare. La mijlocul zonei deschise, un puf mare

constituia centrul de interes a şase pisoi negri şi ambiţioşi. Iar pe puf stătea aşezată o cucoană scundă, rotofeie şi cu părul alb – o femeie care-i amintea lui Faith de portretele Reginei Victoria la bătrâneţe. Pe faţa ei albă şi rotundă se vedea un zâmbet blajin, în timp ce-şi răsfăţa pisoii. Când Faith se apropie, ridică privirea.

— A, te aşteptam. Nu neapărat astăzi, desigur, domina, declară ea, cu un uşor chicotit.

Lady Sunny, îşi spuse Faith.

Femeia cea scundă bătu cu palma în marginea pufului, invitând-o să se aşeze. Purta o rochie neagră lungă până glezne şi un şirag de perle care umpleau deschizătura gulerului cu croială pătrată.

— Ei, dar ştiu că eşti o domnişoară înaltă!

— Şi tatăl meu este foarte înalt, replică Faith, deşi mama e destul de… scundă.

— Şi al meu, răspunse Lady Sunny. Dar noi am ieşit cu toatele nişte prichinduţe. Ştii, eram şapte.

Dădu din cap înţelepţeşte, ca şi cum toată lumea ar fi ştiut că fuseseră şapte surori.

— Şapte fete. Tatăl meu a fost cam dezamăgit. Comitatul, înţelegi… La moartea lui, familia l-a pierdut. L-a moştenit nu ştiu ce canadian. Dar tata, în ciuda dezmăgirii, s-a purtat drăgăstos cu toate, a făcut mari eforturi să ne găsească soţi buni şi a fost un părinte minunat. Al tău?

— Un om extraordinar, recunoscu Faith. Deşi, sinceră să fiu, mama conduce familia.

Peste chipul femeii trecu o umbră.

— Ce neobişnuit, murmură ea. La noi în casă cânta cocoşul. Dar, pe vremea mea, aşa făceau mai toţi conţii. Iar Dicky…

Faith se apropie de marginea pufului, unde se aşează pe jos, astfel încât să se afle amândouă la aceeaşi înălţime.

— Dicky? Soţul dumneavoastră a fost aristocrat?

— Mai mult decât atât, chicoti Lady Sunny. Dicky făcea pantofi. Avea fabrici în toată lumea. Priveşte, spuse ea, arătându-i papucii bleu, pe care scânteiau briliante montate la vârfuri. De la fabrica mea din Singapore – sau poate de la cea din Hong Kong? Ori din Luânda?

Ridică din umeri, cu un gest care-i animă tot trupul.

— Nu contează. Dar e culoarea mea favorită. Ai un păr superb.

— Am…

Descumpănită de schimbarea subiectului, Faith scoase nu carnet din buzunarul pantalonilor.

— Ar fi vreo două… începu ea, dar femeia cea măruntă din faţa ei o opri cu un gest.

— Nimic nu e mai important pentru o fată decât să se mărite, începu ea să predice. Aşa mi-a spus Dicky – iar Dicky avea întotdeauna dreptate. Ştii, ar trebui să porţi rochii. Pantalonii sunt eleganţi, da, dar… cam îndrăzneţi.

„Măi frate!” îşi apuse Faith, amărâtă. „Căsnicie şi copii”. Strâmbându-se, se hotărî să atace.

— Şi apoi, această domina, milady. Prefer să mi se spună Faith.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Lady Sunny, cu un nou chicotit. Aici facem

puţine schimbări, domina. Dar, dacă doreşti ca servitorii să te numească Miss Faith... Ce păr frumos ai! Tare i-ai mai fi plăcut lui Dicky! Dragul de Dicky, ce mult îmi lipseşte. „Să nu schimbi nimic, Sunny”, mi-a spus, pe patul de moarte. Şi nimic n-am schimbat!

— Da, mă rog...

Faith trase adânc aer în piept şi îşi deschise carnetul.

— Există câteva probleme... începu ea.

— Sunt convinsă, o întrerupse Lady Sunny, oprind-o cu acelaşi gest. Pe care le vei rezolva cum nu se poate mai satisfăcător. Fiecare dintre noi are rolul său în viaţă, draga mea. Al dumitale este acela de a rezolva problemele. Îţi plac bărbaţii blonzi?

— E ora să vă luaţi pastilele, milady,

interveni camerista.

Lady Sunny se ridică de pe puf şi dispăru înainte ca Faith Latimore să mai fi putut scoate o vorbă.

„Închide gura că intră musca”, îşi spuse Faith.

Bărbatul care veni să adune pisoii o privi curios.

— Trebuie să existe o metodă pentru a ieşi dintr-o asemenea încurcătură, insistă ea.

Omul dădu din cap.

Faith porni pe verandă, spre partea centrală a vilei. Drept în faţa ei, panta cobora spre câmpia unde scânteia oraşul Basseterre. Dincolo de goli se înălţa piscul Nevis.

O altă servitoare veni în fugă.

— Miss Faith! strigă fata.

„Da’ repede mai umblă veştile pe-

aici…” reflectă Faith.

— A venit un om! E lângă barcă!

— Aşa…?

Servitoare se răsuci ca o zvârlugă şi dispăru.

— Nu ştiu dac-am văzut vreodată nişte servitori atât de zglobii, murmură Faith, în timp ce cobora pe rampa spre mare. Peste tot existau numai rampe – niciun fel de trepte. Toţi servitorii vorbeau cu accent irlandez. Rose Cottage avea cincizeci şi şase de camere. Nimic nu părea să aibă sens. Dar fata avea dreptate. Venise un om. Un bărbat destul de înalt, musculos. Întrucât nu avea pe el decât o perehe de pantaloni scurţi şi roşi, acest lucru se vedea clar. „BĂRBAŢII”. Era titlul primei pagini din îndreptar, broşura care o aşteptase în avion. Era clar că Lady Sunny avea unele probleme cu „BĂRBAŢII”. „Şi

eu la fel”, îşi spuse Faith, făcându-şi curaj.

Păr blond decolorat de soare, tuns scurt; bărbierit proaspăt; dinţi albi sclipitori, dezveliţi într-un zâmbet larg. O întâmpină cu o plecăciune adâncă.

— Nu-mi vine a crede că sunteţi Lady Sunny…

— Câtă dreptate aveţi! replică Faith. Ar fi cu neputinţă. Dar cine să fiţi dumneavoastră?

— Ei bine, eu aş fi… un yankeu!

Omul ieşi din umbră, oprindu-se cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri. Ochi verzi, reţinu Faith. Sclipitori, că ai unui ştrengar.

— Aveţi vreo treabă cu barca noastră?

Bărbatul arătă vag în spatele lor:

— Ăsta-i ditamai crucişătorul, nu o barcă. Vedetă de patrulare din Al Doilea

Război Mondial. Nu ştiam că doamna are marina ei proprie şi personală.

Faith Latimore fu cât pe ce să-şi înghită limba. Aşa era. Nava se înălţa ca o fantomă cenuşie, iar bordajul i se prelungea până dispărea în umbra falezei.

— Şi cu ce vă priveşte asta pe dumneavoastră? întrebă ea, răspicat.

— Cred că voi discuta problema cu Lady Sunny, răspunse necunoscutul, la fel de ferm.

Ochii lui verzi scânteiară. Ce şi-o fi spus? „Am o problemă importantă, doar n-o să-mi pierd vremea cu servitorii!” Ei bine, jocul ăsta se juca în doi.

— Când o face plopu’ pere, i-o întoarse Faith, ca un contraserviciu la tenis. Milady nu primeşte străini. Dacă vă scrieţi cererea, expunând toate motivele, s-ar putea să v-o examineze cineva,

domnule…

— Holson, se prezentă el. Harry Holson. Şi cine va evalua cererea, domnişoară…?

— Latimore, răspunse Faith, neluându-i în seamă mâna întinsă. Faith Latimore.

— Latimore, repetă Harry Holson, meditativ. Un nume celebru în afacerile imobiliare.

— Este un nume popular, domnule Holson. Familia noastră e foarte numeroasă, în State.

— Nu e nevoie să chemaţi trupele, se răsti el, pornind spre cărarea care ocolea casa.

Faith privi în jur. În spatele ei stătea unul dintre servitorii cei vânjoşi care păzeau cheiul, tăcut dar arebnt.

— O’Malley, se prezentă el.

Întorcându-se din nou, Faith urmări înaintarea domnului Holson pe cărarea pavată care ducea la singurul drum de pe malul sudic al insulei St Kitts.

— E şeful şantierului de construcţii pentru noul hotel, domina. Persoană însemnată în oraş. Ciudat lucru. Uneori, la Lady Sunny vine în vizită un bărbat mai bătrân pe care-l cheamă la fel. Or fi rude, ce credeţi?

Faith ridică din umeri. Încă un mister de rezolvat? Lumea era plină de străini, iar ea avea deja mai multe probleme decât soluţii. Poate că nu fusese tocmai inspirată să-l expedieze atât de repede.

— Are de gând să meargă pe jos până în Basseterre?…

Trase aer în piept.

— Domnule Holson! strigă ea.

Holson se opri, întorcându-se în loc.

— Da? M-aţi chemat?

— Doar nu vreţi să vă întoarceţi pe jos până în capitală?

— Nu-i un drum prea lung. Şi-n fond, am de ales?

— Aţi putea…

Faith inspiră adânc. La urma urmei, nu era casa ei.

— Aţi putea rămâne la masă, după care vom cere unui şofer să vă ducă.

— Asta-i cea mai plăcută invitaţie pe care am primit-o toată săptămâna!

Zâmbetul îi revenise pe buze, strâmb, ca un rânjet şmecher. Dar lui Faith nu-i păsa. În calitatea ei de nou-venită, se simţea singură în casă, iar Holson avea să-i răspundă poate la câteva din cele o mie şi una de întrebări, dacă se purta frumos cu el. Îl luă de braţ, conducându-l spre rampă, cu bodyguardul pe urmele lor.

— Chiar este adevărat că nava noastră e o vedetă de război? întrebă ea, înclinând capul.

— E de război, ba bine că nu, răspunse Holson. Şi mai are armament la bord. De ce nu-l întrebaţi pe paznic?

Faith privi peste umăr, în aşteptarea unui răspuns.

— Io mi-s maşinistul – şi matelotul. Mi se zice O'Malley.

— E o navă de război, domnule O'Malley?

O'Malley zâmbi, arătându-şi dinţii enormi.

— După Marele Război, domina, spuse el, îndoindu-se respectuos din talie, dom' Dicky a visat s-ajungă amiral, înţelegeţi dumneavoastră, da' n-a reuşit din cauza vederii. Aşa că a cumpărat nava asta de care Marina nu mai avea nevoie şi

a angajat un echipaj.

Făcu o pauză, ca gândindu-se nehotărât la un secret pe care trebuia să-l divulge.

— Da’ şi el şi Lady Sunny a avut rău de mare încă de la prima ieşire, înţelegeţi dumneavoastră. Aşa c-a construit docu’ ăsta, a legat nava la chei şi-a-nceput s-o folosească la petreceri şi alte alea. Şi pe urmă, căpitanu’, i-a venit doru’ de casă şi s-a dus, nostromu’ s-a-nsurat, şi-ncet încet a-ntins-o toţi, afară de mine. Aşa că, acuma mi-s matelotu’.

— Dar ştii să pilotezi nava?

— Eu, domina? Io-s ştergător. Şterg maşinile-n fiecare zi, lustruiesc bările… Dom’ Dicky, care-a murit de ani de zile, i-a zis lu’ Lady Sunny: „Să nu schimbi nimica”. Aşa că, ce să faci? Şterg maşinile şi lustruiesc bările. În fiecare zi, afară de

sâmbătă şi duminică.

Faith Latimore simţea că începea să-i vină durerea de cap.

— Da… murmură ea, neînţelegând o iotă. Înţeleg… cred.

Holson o trase de braţ. Faith îi strânse mâna cu putere, de teamă să nu cadă în gol. Dar nu era decât primul pas al urcuşului pe rampă, iar el avea un zâmbet atât de contagios!

— N-aveţi lift? întrebă el, pe la jumătatea ascensiunii.

— Nu, oftă Faith. Lady Sunny nu se duce nicăieri. Răposatul ei soţ i-a spus…

— Ştiu – „să nu schimbi nimica”!

— Nu e cazul să fii sarcastic! îşi smuci ea mâna, încruntată, făcându-l să se oprească. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai râde de Lady Sunny şi stilul ei de viaţă.

— Când te încrunţi, ai un aer

ameninţător, observă Holson, ridicându-i bărbia cu degetul. Nu iese niciodată?

— Asta-i doar una dintre cele o mie de întrebări la care nu pot răspunde, oftă ea. Mă simt atât de… nepricepută…

— Pune-mi şi mie una. S-ar putea să ştiu răspunsul.

„De ce nu?” se întrebă Faith. „E străin. Nu risc să-mi dau de gol tembelismul printr-o singură întrebare!”

— Atunci, ia spunem-mi: de ce toţi servitorii vorbesc cu accent irlandez?

— Asta-i simplă…

Ajunseseră la nivelul verandei. Una dintre cameriste stătea lângă intrare.

— O gustare, te rog, îi spuse Holson, apoi se întoarse spre Faith. Toţi servitorii au fost angajaţi de pe insula Montserrat. În anii o mie şase sute, Cromwell a ordonat ca Irlanda de Nord să fie

colonizată de scoţieni prezbiterieni. Pe cei mai rebeli dintre irlandezii de baştină i-a expediat pe insule ca Montserrat. Accentul a dăinuit, în special printre ţărani. Iar pe drapelul insulei e reprezentată harpa irlandeză!

Faith îşi căută cuvintele, şi în cere din urmă conchise:

— I-auzi! Dumnezeule!

În spatele ei se auzi un zgomot. O'Malley o ajuta pe servitoare să pregătească o masă mică, lângă balustradă.

— Pari să-i cunoşti bine pe servitori, comentă ea. Ai mai fost aici?

— O dată sau de două ori, recunoscu Holson, în timp ce-i oferea un scaun. Când am început proiectul de dezvoltare în Frigate Bay, şeful organizaţiei m-a dus să cunosc toate notabilităţile. E mai bine ca

administratorul local să se aibă bine cu persoanele importante.

— Chiar aşa? murmură Faith. Să fie vorba de domnul… Holson?

— El însuşi.

— Un om înalt şi voinic?

Harry Holson o privi curios.

— Îl cunoşti pe tatăl meu?

— De la distanţă. Clanul Latimore e răspândit în întreaga lume. Dar, dacă stau să mă gândesc, înseamnă că o cunoşti pe Lady Sunny – şi totuşi…

— Nu, oftă el. Am mai venit aici de două ori, dar Lady Sunny era răcită, aşa că ne-a primit Miss Pearl, care era… cum i se spunea?

— Domina. Şefa casei. Şi ce s-a întâmplat cu Miss Pearl?

— Păi, s-a măritat. Toate se mărită. Cred că în ultimii ani au fost vreo trei sau

patru dominas. Lady Sunny crede în sfânta taină a cununiei. Ştiai?

Faith auzi semnalele de alarmă declanşându-i-se în cap. „Sfânta taină? De ce-a trebuit să plec de-acasă? Ca să scap de surorile mele şi de chemarea lor urgentă la arme? Sau de mama, care nu avea apucături agitatorice, dar mai scăpa şi ea ocazional câte o vorbă, două, despre măritiş? Şi cine m-a prezentat avocatului ăluia din Londra? Tata, evident! Marele şi dragul de Bruce Latimore! Tăticul meu scump!”

— Fi-ţi-ar…! bombăni ea.

Servitoarea de lângă scaun făcu un pas înapoi.

— Domina nu doreşte pâine prăjită şi ouă în această dimineaţă?

„Trebuie să-mi verific auzul”, îşi spuse Faith. În vântul litoral, îi era

aproape imposibil să distingă zarva servitorilor.

— Ba da, domina ţine morţiş să mănânce ouă şi pâine prăjită. Dumneata ce doreşti, domnule Holson?

— Biftec şi ouă, anunţă el. Şi spune-mi Harry. Toţi prietenii îmi spun aşa.

— Ce frumos, domnule Holson!

Îl privi cu coada ochiului. „Poţi afla mai multe despre un om privindu-l cum mănâncă, decât vorbind cu el ore întregi”, insista mereu mama ei. Era o femeie deşteaptă, draga de Mary Kate!

— De când sunteţi pe St Kitts, domnule Holson?

Harry oftă, lăsând cuţitul jos. „Greşeala numărul unu”, îşi spuse Faith. „Un om care preferă să mănânce în linişte şi să vorbească mai târziu. Dacă are de gând să vorbească, mai bine zis…”

— Cam de un an, mormăi el, încercând să vorbească în timp ce mesteca.

— Şi înainte?

— În Texas.

O privi de parcă ar fi sperat că avea să-şi înghită limba, iar Faith nu lipsi mult să-i facă hatârul. Era într-adevăr arătos. Piele netedă, păr aranjat cu grijă. Bicepşi destul de voluminoşi ca să indice că nu mânuia tot timpul numai rigla de calcul. Harry observă că-l studia.

— În mod normal, nu vin în vizite îmbrăcat aşa, spuse el. Întâmplător, însă, azi era ziua mea liberă, şi toată lumea ştie că principala atracţie a insulei e casa lui Lady Sunny.

Făcu o pauză, ştergându-şi farfuria cu miez de pâine, apoi luă o înghiţitură de cafea.

— În Texas? repetă Faith. Am o soră în Texas. La ferma Bryan Quinn din Panhandle. Ai auzit de ea?

Harry o privi surprins.

— Dacă am auzit? E cea mai mare fermă din Panhandle. În timpul colegiului, am lucrat al ei cu jumătate de normă.

— Interesant… Cred că ştii totul despre cai.

— Despre cai? Ai cam rămas în urmă, domnişoară. De elicoptere ce zici? replică el, cu acelaşi zâmbet milipsitor, apoi adulmecă prin aer. A ce naiba miroase?

Faith mirosi şi ea.

— A, asta… Lady Sunny e foarte sensibilă la răceli, febre… şi ţânţari. Aşa că, de două ori pe zi, dăm cu un spray insecticid cu aromă de trandafiri. Deci, zbori cu elicopterul?

— De orice marcă, mărime şi culoare,

răspunse el şi imediat trase un strănut straşnic. Dar am multe alergii şi cred că şi la insecticidul vostru parfumat.

Îşi scoase din buzunarul de la spate o batistă enormă, albă cu roşu.

— Trebuie să plec.

Îşi împinse scaunul, numai pentru a se pomeni că O'Malley, care aştepta gata pregătit, ridica uşurel scaunul de bambus. Faith şi-l ridică singură, mutându-l mai în spate, şi se ridică şi ea.

— Alta dintre regulile casei, îl informă. Nu se târăsc scaunele pe jos. Soţul lui Lady Sunny era de părere că un scaun de bambus poate să dureze cincizeci de ani, dacă nu e târât, lovit sau forţat.

Ochii lui Harry se umpluseră de lacrimi; batista nu-i folosea la nimic.

— Aici toate merg după reguli? se

interesă el, cu glas răguşit.

— Nu tocmai. Şi-n plus, nu sunt reguli, sunt obiceiuri. Dar ai motive să fii nemulţumit, continuă ea, uitându-se la ceas. Au pulverizat cu cinci minute mai devreme.

— Înţeleg…

Harry se retrase spre balustradă, unde o boare de vânt îl mai linişti.

— O'Malley, spuse Faith, trebuie să-l ducem pe domnul Holson înapoi în oraş. Vrei să aduci maşina?

— Ăă… maşina…?

Şoferul ezită un moment, apoi îşi arătă dinţii mari şi albi.

— A, da… Maşina!

Şi plecă pe verandă, cu pas legănat, spre rampă.

— Cred că dacă-l urmăm până la garaj, domnule Holson, scăpăm şi de

spray, şi…

— Harry, insistă el din nou. Mă numesc Harry. M-aş bucura să-mi spui Harry.

— Harry, bine, cedă Faith. Am să te numesc Harry.

— Şi, te rog, hai mai repede spre garaj până nu mă sufoc.

Coborâră spre faleză şi, înainte de margine, cotiră.

Când ajunseră la garaj, nu văzută în faţa lui nicio maşină, iar uşile erau închise şi încuiate. O’Malley apăru de după colţul clădirii, oprindu-se în faţa uşilor.

— Unde-i maşina, O’Malley? întrebă Faith. Doar avem maşină, nu-i aşa?

— Da, coniţă, răspunse O’Malley vesel. Avem maşină. Bună maşină mai avem!

— Şi unde e? continuă Faith, calmă.

— În garaj, coniţă.

— Domnule O’Malley, dumneata de fapt eşti şofer sau nu? se interesă Faith, vrând să fie sigură că avea să răcnească la cine merita.

— Da, coniţă, mi-s şofer. Şi-avem o maşină de toată minunea!

Ajuns aici, O’Malley se opri, privind-o pe Faith drept în ochi.

— Da’ minunăţia noastră de maşină n-a mai ieşit pe drum d-aproape dooj’ de ani…

— Şi unde e această piesă de colecţie? se interesă încet Faith.

— Acilea e, în garaj, răspunse O’Malley, descuind uşa cu o cheie cât toate zilele.

Uşa era aproape înţepenită, iar Harry îl ajută pe O’Malley s-o forţeze. Balamalele scârţâiră năprasnic şi prin deschizătură

ieşiră în zbor nişte păsări. Evident, acoperişul avea o gaură pe undeva.

Un superb Cadillac 1950 roz stătea cu coada spre uşă, pe butuci. Dar asta nu conta pentru Harry. Se îndrăgostise de maşină la prima vedere.

În timp ce Harry admira autovehiculul, Faith îl privi lung pe O'Malley.

— Bine, O'Malley… De ce n-ai mai condus maşina de-atâţia ani.

— Păi, ştiţi, coniţă… ultima dată când a ieşit, a luat-o dom' Dicky să dea o raită, răspunse O'Malley, zâmbind. Da' dom' Dicky nu era un şofer prea grozav. A intrat într-o vacă şi-a-ndoit-o rău de tot… Maşina, vreau să zic.

— Evident, comentă Harry, din faţa maşinii. Dom' Dicky avea ceva viteză…

Ridică privirea spre O'Malley şi îşi

zâmbiră.

— A reuşit să-i crape blocul motor.

— De ce n-a reparat nimeni maşina? întrebă Faith, deşi bănuia deja răspunsul. Iarăşi povestea aia cu „nu schimbaţi nimica”?

— Da, coniţă. S-a-ntâmplat la Necaz. Pe vremea Necazului, nimenea n-a avut timp s-o dreagă. Şi-n plus, dom’Dicky se săturase de maşină. Pân-acilea se săturase.

— Ei bine, domnule Holson, spuse cu regret Faith, se pare că ţi-am oferit un drum cu maşina fiind incomplet informată.

Se întoarse spre O’Malley.

— Există vreun mijloc de transport pentru domnul Holson?

— Da, coniţă, se grăbi O’Malley s-o asigure. Avem o trăsurică grozavă. Pot s-o aduc cât ai bate din palme.

— Şi-atunci ce mai aştepţi?

O’Malley plecă grăbit spre altă clădire, lăsându-i pe Faith şi printre pânzele de păianjeni şi praful vechi de ani de zile.

— Mama mea ar fi făcut o criză, dacă venea aici, spuse ea.

— De ce?

— Are ferma convingere că toate trebuie să aibă un loc al lor, şi niciun loc nu poate rămâne neocupat. Ar declara război oricărui semn de părăginire.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Harry, privind în jur. Şi bunica mea a luptat în aceeaşi tabără.

Stătea prea aproape de ea, îşi spuse Faith. Era prea aproape, prea înalt şi prea… gol. Din fericire pentru liniştea ei sufletească, de-afară se auzi un zornăit de hamuri cu clopoţei.

— Ţi-a venit caleaşca.

Ieşi la soare, privind echipajul. Era un cupeu irlandez cu două roţi şi două canapele faţă în faţă.

— Vii cu noi? o întrebă Harry, peste umăr. Se pare că O'Malley a adus trăsura imperială.

— Ar trebui să-i cer lui Lady Sunny permisiunea, murmură Faith, şi nu am niciun motiv să mă duc.

— Ba cum să nu ai! o asigură Harry. De când eşti pe insulă?

— De cinci zile.

— Şi de-atunci n-ai plecat deloc de pe proprietate?

Era clar că Harry urmărea ceva. Din păcate, în timp ce vorbea se apropiase prea mult scurtcircuitându-i sinapsele.

— Am… de la aeroport am venit cu un taxi, se bâlbâi Faith.

— Te rog, insistă Harry, jignit. N-ai văzut nimic din acest paradis tripical. Trebuie să ieşi de pe moşie. De ce nu te duci la Lady Sunny să-i ceri acordul? O'Malley şi cu mine te aşteptăm aici, îndrugându-ne unul altuia minciuni, încheie el, făcând un schimb de zâmbete largi cu şoferul-vizitiu.

Faith nu se lăsă mult rugată.

— Vin imediat.

Ajunse la uşa camerei cu aer condiţionat şi climatizare unde Lady Sunny ţinea pantofii produşi de fabricile ei. Servitoarea îi deschise şi, fără tragere de inimă, o lăsă să intre. Era prima vizită a lui Faith în acea încăpere.

De-a lungul pereţilor albi se înşirau dulapuri de oţel maro. Unul era deschis. Înăuntru se aflau rafturi cu pantofi. În mijlocul camerei se găsea o canapea

circulară, tapiţată cu satin. Pe jos se întindea o mochetă bej pufoasă.

În faţa dulapului deschis, Lady Sunny inspecta câteva perechi de pantofi. În acel moment, Faith observă o mică ciudăţenie. Pantofii aveau modele diferite, dar toţi erau de aceeaşi culoare, albastru deschis, cu briliante montate la vârfuri şi pe tocuri.

Milady întoarse capul şi-i zâmbi.

— Nu cumva ai alergat până aici, nu-i aşa, domina? Nu se cuvine, pentru o lady. Te face să transpiri. O lady nu transpiră.

— Milady, spuse încet Faith, cu o reverenţă, vă rog să mă scuzaţi, dar m-am grăbit ca să întreb dacă-mi permiteţi să-l însoţesc pe O'Malley în timp ce duce un musafir înapoi la Basseterre.

— Ce musafir? întrebă Lady Sunny, revenind cu atenţia la pantofi. Nu ştiam să primim niciun musafir.

— Da, doamnă, ştiu, răspunse Faith. Acest tânăr se uita la barcă…

— La navă, draga mea, o corectă cu blândeţe Lady Sunny. Sunt sigură că se numeşte navă. Dicky era atât de mândru de nava noastră.

Făcu o pauză, gânditoare, întorcând în mâini un pantof.

— Când sunt printre pantofii mei, mă gândesc atât de des la Dicky. Ştii, el a proiectat prima pereche.

— Navă… repetă Faith, cu întârziere.

— Şi ce tânăr era acela, draga mea?

— Bărbatul înalt şi blond care n-avea cămaşă.

— A, da, domnul Holson.

Lady Sunny se întoarse din nou spre Faith, privind-o cu un licăr în privire.

— Mi-l amintesc bine pe tânărul acela. Ce păcat că a trecut tocmai când

eram prea ocupată ca să-l văd. Desigur, draga mea, te rog să-l conduci. O'Malley vă va fi un însoţitor de companie cum se cuvine.

— V-aş putea face inventarul acestor pantofi, îndrăzni Faith, iar atunci aţi avea timp pentru vizite…

— Prostii, o întrerupse doamna. Du-te, draga mea; nu-l lăsa pe tânăr să te aştepte.

Şi, luând-o de braţ, o conduse până la uşă în pas de marş.

— O pălărie… mai comentă ea. Neapărat să-ţi iei o pălărie cu boruri largi. Soarele e periculos, draga mea.

Îngândurată, Faith Latimore porni spre trăsura unde o aştepta Harry Holson.

Capitolul 2

Trăsura irlandeză cu două roţi aştepta la umbra garajului, când Faith coborî gâfâind rampa, cu pălăria în mână.

— Te-am făcut să aştepţi mult?

Pălăria o încurca îngrozitor. De ani de zile nu mai purtase aşa ceva. De pe vremea când mama ei, Mary Kate, obişnuia să le adune pe toate fetele, duminica, şi să le ducă la biserică. Asta fusese la Cast Attleboro, în Massachusetts. Înainte de a fi câştigat lupta împotriva carierei inginereşti, pentru a urma în schimb dreptul.

Harry se ridică alene de pe iarbă, zâmbindu-i. Şortul lui de doc albit se pătase cu verde. Şi-l scutură fără rost, apoi renunţă.

— Deloc. Eu sunt gata, spuse el, O’Malley e gata, dar de Isabelle, nu ştiu ce să zic…

— Isabelle?

— Iapa, Miss Faith.

O’Malley, care hrănise iapa cu smocuri lungi de iarbă, se apropie s-o ajute pe Faith să urce. Harry Holson, veni din direcţia opusă cu aceeaşi intenţie. Ciocnirea dintre ei şi Faith Latimore zgâlţâi vechea trăsură. Isabelle necheză şi făcu doi paşi înapoi, împingând trăsura din dreptul lui Faith, care rămase în aer, suspendată între cei doi bărbaţi.

Trase adânc aer în piept şi scânci abia auzit:

— Ajutor…

Dar nu de ajutor ducea lipsă. Zâmbind, O’Malley se retrase din competiţie.

Harry, cuprinzându-i talia cu ambele mâini, ezită un moment, ca şi cum ar fi avut alte gânduri.

— Cred că nu vrei să mă duci în braţe până la Basseterre? întrebă Faith.

Harry se dezmetici.

— În braţe?… A, nu, nici nu mă gândeam… Eşti foarte…

— Aş dori să nu mai continui, replică ea, înţepată. Sunt înaltă şi-mi dau seama ce voiai să spui. Iar dacă m-ai lăsa acum jos, nu mi-aş arăta toate… toate dedesubturile lumii din jur. Eşti bun?

Zâmbind, Harry o aşează pe banchetă. Trăsura se aplecă, pe pneurile sale de automobil. Faith îşi strecură capul sub coviltir. În timp ce Harry se sălta şi el, O'Malley scoase un răcnet de avertisment, căci trăsura era gata să se răstoarne.

— Echilibru'! strigă vizitiul, iar Harry sări jos. Câte unu' pe-o parte.

— Adică trebuie să stau până la Basseterre spate-n spate cu domnişoara

asta fermecătoare?

— Aşa se merge, confirmă O’Malley. Nu-i decât cinci mile. Toată lumea gata?

Smuci de hăţuri. Isabelle, care păştea liniştită, se uită peste umăr, urât de-a binelea.

— Di-ee! o îndemnă O’Malley, luându-şi biciul.

Iapa, fără să se simtă deloc ameninţată, se optinti în oişti, iar trăsura porni. Coborâră panta colinei, trecură peste calea ferată, apoi pe străzile din Challengers Town, până pe câmpia înconjurată de Marea Caraibilor, unde suflau răcoros eternele brize marine. Faith îşi scoase pălăria cu boruri largi, lăsând vântul să-i răsfire părul.

— Auzi, o strigă Harry Holson, ţine-ţi pălăria pe cap. La tropice, insolaţiile sunt endemice. De loţiune ţi-ai adus aminte?

— Pe tine nu te văd făcând toate astea, îi strigă şi Faith, Crezică insolaţia e o boală strict feminină?

— Nu, dar eu sunt aici de peste un an, replică el.

Trăsura se clătină, când Harry se ridică în picioare, aşezându-se latelar pe banchetă.

— Deci, ce se-aude despre o vizită cu ghid? întrebă Faith.

— Şi cine să fie ghidul, eu? Sunt la fel de străin aici ca tine.

— Acuma suntem în Trinity Parish, anunţă O'Malley. Şi cum că-i duminică, domn e Holson, matale…

— Ştiu, ştiu, bombăni Harry. Duminica, în Parohia Sfintei Treimi.

Se răsuci în banchetă, scoţând din buzunar un tricou subţire.

— Legi deşucheate, mormăi el, în

timp ce-şi trăgea tricoul pe trup. Toată insula e împărţită în treisprezece parohii…

— Paispce, îl întrerupse O’Malley.

— Mda, paişpe… Ele fac legile locale, la fel cum acasă le fac consiliile de comitat.

— Dar… niciun au destul loc pentru nişte comitate.

— Insula e lată de cinci mile – în câteva locuri – şi lungă de douăzeci şi trei. Totuşi, ele emit legile locale. Şi cu cât te apropii mai mult de Basseterre, cu atât mai strict devine codul vestimentar. Mai ales duminica. Iar ăsta e postul nostru de radio şi televiziune, continuă el, arătând spre un turn înalt şi subţire din vârful plat al piscului de la nord. Am încheiat contractul ca să mai adăugăm un al doilea canal de televiziune, la anul.

— Tatăl dumitale locuieşte aici, cu

dumneata?

— Mă rog, mai mult nu.

„Cum o fi ajuns cu braţul pe umărul meu?” se întrebă Faith, foindu-se incomodată, iar trăsura se clătină din nou.

— Miss Faith! o preveni O’Malley. În trăsurică tre’ să staţi cuminţică. Isabelle i-o iapă bătrână. Nu-i place să se bâţâie încoa’ şi-neolea.

Faith acceptă admonestarea şi încercă să orienteze conversaţia spre subiectul care o interesa.

— Dar crezusem că dumneata şi tatăl dumitale…

— A, mai vine pe-aici, răspunse Harry. Ştii, avem o companie destul de mare. Baza lui de operaţiuni e la San Juan, în Puerto Rico.

— Vine să-ţi inspecteze munca, presupun?

Harry râse.

— Vine să inspecteze câte ceva. Nu neapărat ce fac eu.

Faith îl privi, încercând să-i descifreze expresia, dar soarele o orbea.

— Iar mama dumitale ce părere are despre asta?

Harry clătină din cap cu tristeţe, iar de astă dată Faith îi observă lucirea din ochi.

— Mama mea a murit în ziua când eu împlineam zece ani, răspunse el, grav. Acum douăzeci şi cinci de ani.

— A…

Fâstâcită, Faith nu prea ştiu ce să răspundă.

— Îmi pare rău. Nu vreau să fiu indiscretă…

— Nu vrei pe dracu’, replică el, chicotind.

Braţul îi revenise la loc, pe după umerii ei, cu o mână chiar deasupra sânului. Contactul avea un efect cutremurător. Faith deveni rigidă.

Tăcere.

Ropotul copitelor Isabellei răsuna în contrapunct cu ţipetele pescăruşilor. Coroanele câtorva palmieri pitici se unduiau în briză. La nord, verdeaţa strălucitoare urca pe pantele muntelui.

— Tatăl dumitale vine des pe St Kitts?

— Cam o dată pe săptămână, răspunse Harry, cu un chicotit.

— Ce găseşti de râs? se răsti ea.

— Domina, cred totuşi că scormoneşti după informaţii despre tatăl meu. Ar fi încântat să afle.

Obrajii lui Faith se înroşiră, şi nu din cauza soarelui.

— Nu mă deranjează să-ţi spun orice doreşti să ştii, continuă el, cu gravitate. Nu e nevoie să mă iei pe ocolite. Întreabă-mă de-a dreptul. Câţi ani am? Treizeci şi cinci. Câţi ani are tatăl meu? Şaizeci şi trei. Şi aş putea adăuga că, la şaizeci şi trei de ani, e foarte viril. Cred c-am să-i telefonez mâine. Să-i spun că ai întrebat de el?

— Să nu-ndrăzneşti, îl repezi Faith, cu umerii tremurându-i de enervare.

— Mă rog… murmură Harry. Mai greşeşte omul…

— Sunt convinsă, bombăni ea. Greşeşte amarnic.

— Şi-acuma, trecem pe la West Farm Estate, anunţă O’Malley, cu tristeţe. Pe vremuri, acilea se făcea zahăr cu duiumu’. Acuma… gata…

— Nimeni nu mai produce zahăr cu

duiumul, interveni Harry Holson. Acum, toţi fac „oarece” zahăr. Tatăl meu plănuieşte să adauge oduzină de zone turistice, ca să stimuleze comerţul. Cândva, un rol esenţial îi revenea bumbacului, dar şi cu ăsta s-a terminat aproape complet. Concurenţa mondială e prea acerbă. În Frigate Bay, am construit deja câteva vile de familie calitatea întâi, iar acum lucrăm la un hotel.

Faith se străduia să-i ignore pe amândoi. O’Malley intrase şi el în conspiraţie. I se citea în toate. Ridicând din umeri, Faith se închise în sine – astfel pierzând următorul incident.

Isabelle, cu toată bătrâneţea ei ancestrală, grăbi pasul, pornind la trap.

— Ce naiba…? exclamă Harry Holson.

— Trenu’… răspuns O’Malley. Trenu’

de nouă. Îl simte că vine.

Harry se uită la ceas.

— Douăşpe făr-un sfert, anunţă el.

— Cum zisei, stărui O'Malley, trenu' de nouă. Taman la ţanc.

Îşi încordă picioarele, trăgând cu putere de hăţuri.

— Prostovanco! Las-o mai moale! Nu mai eşti mânzoaică!

— Nu vine numai trenul… remarcă Harry.

— Prostălău' ăla de băiat de la Friendly's, preciză O'Malley. Goneşte cu maşina. Pe insulele astea, să tot avem ca la vreo patru mii de maşini şi camioane, şi băiatu' are un Maserati. Cred c-ar fi mai bine să…

Şi din nou trase de hamuri, din răsputeri, fără niciun rezultat.

Trapul Isabellei se transformă într-un

galop nărăvaş. Faith se răsuci pe banchetă, cu faţa înainte. Cam la opt sute de metri în urma lor, pe drum apăruse un nor depraf. În mijlocul lui se distingea cu maşină roşie, cu motorul bâzâind nervos. Pe calea ferată paralelă cu drumul, botul unei locomotive negre, cu ecartament îngust, duduia cot la cot cu praful maşinii. Şinele se zdruncinau în sus şi-n jos. Pe coş ţâşnea fum negru.

— Nebunii! strigă O'Malley. Se ia la-ntrecere pân-la canton! Isabelle o să…

Şuieratul ascuţit al locomotivei sună la unison cu claxonul mai gros al maşinii, iar Isabelle coti de pe drum, cu toată viteza, năpustindu-se în şănţuleţul dinspre calea ferată. O'Malley, răcnind, se ridică în picioare, trăgând de hăţuri cu toată puterea. Maşina şi trenul îi depăşiră, prin ambele părţi. Isabelle se opri. O'Malley

făcu o tumbă înainte, rostogolindu-se în iarbă. Trăgând adânc aer în piept, Faith îşi acoperi capul cu braţele, în timp ce-şi lua zborul de pe banchetă. Şi, cu o căzătură plină de graţie, leşină.

Încet, prudent, Faith Latimore deschise un ochi. Un cap femeiesc dobândi identitatea de soră medicală.

— A, v-aţi revenit…?

O voce blândă, în contralto. Două mâini îi potriviră un cearşaf pe umeri. Ambianţa de defini ca „spital”.

— Unde… mă aflu?

— La J.N. France General Hospital, Basseterre. Eu sunt sora Robinson. Cum vă simţiţi?

— Mi-esete.

— Desigur. Apă rece?

Un pai de plastic încercă să-i

găsească gura. Buzele lui Faith îl apucară. Trase cu poftă.

— Ah… Ce bună e…

Îşi zâmbiră, apoi Faith închise ochii.

— O'Malley? întrebă ea.

— Câteva zgârieturi, nimic mai mult.

— Şi…

— Domnul Holson?

— Da, răspunse ea, cu un oftat. Harry?

— Domnul Holson are multă experienţă în materie de vânătăi şi cucuie. A aşteptat să-i punem patru pansamente, apoi a plecat, tunând şi fulgerând.

— Tunând şi…?

Sora îi mai oferi o înghiţitură de apă.

— …şi fulgerând, da. Domnul Holson e un om foarte emotiv. Tânărul din maşină nici măcar nu s-a oprit să vadă dacă păţiseră ceva. Cred că, până la căderea

nopţii, o să regrete.

— Dumnezeule!

Faith reuşi să deschidă din nou un ochi. Camera era cufundată în penumbră, jaluzelele veneţiene fiind coborâte până la jumătate.

— N-am mai avut niciodată un cavaler care să mă apere. Credeţi că-i va face ceva băiatului?

— Fără îndoială.

— Cred că mă cam doare capul… spuse Faith, cu voce slabă.

Un alt glas interveni, bărbătesc, gros şi ursuz.

— Deci dumneata eşti femeia-minune care ne întoarce insula pe dos?

Cu un mare efort, Faith reuşi să deschidă şi al doilea ochi. Sora era mai înaltă decât crezuse. Bărbatul, scund şi plin, avea un zâmbet larg pe buze şi niciun

fir de păr pe cap.

— Doctor Ottley, draga mea. Ai dureri de cap – şi un mic cucui. Plus vreo duzină de zgârieturi şi câteva vânătăi care-ntr-o zi, două, vor căpăta un verde superb. Nimic grav. Probabil că mâine vei putea pleca acasă. Lady Sunny a dat telefon de patru ori. În două ore, a vorbit cu primul ministru, cu şeful poliţiei, cu preşedintele comisiei feroviare şi cu guvernatorul general.

Medicul trase adânc aer în piept, ştergându-şi fruntea cu o enormă batistă albă.

— Dacă Regina Elizabeth nu locuia atât de departe, sunt sigur că şi ea ar fi fost pe listă. Buna doamnă m-a asigurat că e rudă cu Regina Mamă. Verişoare de-a cincea, parcă aşa a spus…

Clătină din cap cu amărăciune.

— Uneori, pacienţii iluştri sunt cam greu de tratat. Viaţa unui medic nu constă numai în amabilităţi şi golf.

Arăta mâhnit de-a binelea, dar Faith observă, cu coada ochiului teafăr, că sora îşi ascundea un zâmbet.

— Deci, draga mea… odihneşte-te, mănâncă bine…

— Şi Isabelle? întrebă Faith.

— Vai de mine! exclamă medicul, neliniştit. Am omis pe cineva? Mai e încă o pacientă?

— Calul, răspunse sora.

— Calul…? repetă Ottley, scărpinându-se la ceafă. Nu vindec cai.

— S-a rănit la un picior, spuse sora. A şi ajuns înapoi la vilă. Domnule doctor, să nu întârziaţi…

— Nicio grijă. Mult calm, şi nu te agita, îi mai recomandă el lui Faith.

Îşi luă trusa şi ieşi grăbit. Cele două femei priviră uşa trântindu-se în urma lui.

— Încă puţină apă?

— Pe insula asta toţi sunt nebuni?

— Nu, doar cam o treime, replică sora. Prea mult soare. Şi staţi mai liniştită. Dacă tot mişcaţi capul, veţi avea ameţeli. Aşa, acum stăm cuminte…

Faith, care de ani de zile nu mai stătuse cuminte, oftă din nou.

— Cred că trag un pui de somn… murmură ea.

— Butonul soneriei este…

Uşa se dădu de perete şi năvăli O’Malley, bandajat din belşug.

— Ăă… soră… Scuzaţi, da’ am de vorbit cu domina.

Se apropie de pat.

— Iapa n-o să mai meargă la trap, domina. Am trimis-o la păşune. Trăsura-i

făcută praf. Milady… aud că zice că dacă nu ieşiţi curând din spital are de gând să se ducă la guvernator şi să-i zică… vreo două. Da’ n-avem cum s-o ducem în oraş. Să cumpăr o trăsură nouă? Un cal am putea să-nchiriem, fără nicio…

— Nu, în niciun caz.

— Da’… dacă milady vrea să se ducă şi n-are cu ce? Pân-acu, niciodată n-am mai avut o problemă ca asta. De când a murit dom’ Dicky! Ce încurcătură!

— Te rog, O’Malley. Mai încet. Mă doare capul. Ştii să conduci maşina?

— Un automobil? Sigur că da. Domina Martha, acu’ zece ani, îmi zice: „Să nu schimbi nimic, aşa a zis dom’ Dicky. Da’ să fii gata să schimbi!” zice domina Martha! De zece ani încoace, iau lecţii de conducere o dată pe săptămână, în oraş. La Murphy şi Kravitz, garaju,

vreau să zic. Am şi permis, şi tot. Numai maşină n-am.

— Caută-n portofelul meu. Credit cardurile. Du-te şi cumpără o limuzină cât mai mare. Albastru deschis. Adu-o aici, la spital. Poţi?

— Pot, domina. Da’ nu-i nevoie de credit carduri. Ajunge doar să zic: pentru Lady Sunny. O limuzină o s-ajungă?

— O, Doamne, oftă Faith Latimore; nici chiar milioanele familiei Latimore n-ar fi fost de ajuns. Pentru moment, da!

O’Malley afişă un rânjet orbitor.

— Se-anunţă vremuri interesante, domina, mai comentă el, înainte de a ieşi pe uşă.

— Ei, şi-acum, ora stingerii, interveni sora Robinson. Când se va duce vestea, să vedeţi ce zarvă se va isca pe toată insula!

— De-asta mă tem şi eu, murmură

Faith. La Londra am primit instrucţiuni clare: „să nu provoci zarvă!”

Când Faith se trezi, era ora cinci. Nu ştia dacă o deşteptaseră bătăile ceasului din turn, în Independence Square, sau glasurile de pe culoar. Sora Robinson năvăli în cameră şi se rezemă de uşa închisă, gâfâind.

— Domina? V-aţi trezit?

— Aveam încotro? replică Faith. Ceasul ăsta sună ca o... Şi cu gălăgia de-afară ce e?

— S-a întors Domnul Holson, cu un tânăr şi un poliţist. Vreţi să-i primiţi?

— De ce nu?

Sora şovăia, parcă temându-se să deschidă uşa. Când se îndură în sfârşit, făcând un pas într-o parte, parcă pentru a lăsa să treacă o întreagă procesiune, nu

numai trei oameni. Harry, care păşea în frunte, îi conduse pe ceilalţi doi drept spre patul ei.

— El e Vincent Declaur, anunţă Harry.

Declaur era un tânăr înalt şi cu coşuri, care fu adus de guler în faţa ei. Îl întrecea pe Harry Holson cu vreo zece centimetri şi tot atâtea kilograme. Nu se putea spune că venea de bunăvoie şi nesilit de nimeni.

— Acesta e respectivul...? începu să întrebe poliţistul, dar Harry Holson îl întrerupse:

— Ăsta-i puştiul din Maserati.

Faith reuşi să se salte în coate. Sora Robinson se grăbi s-o ajute. Tânărul Declaur arăta cam pleoştit.

— Cu toată goana aia, n-ai reuşit să baţi trenul? întrebă Faith, nereuşind să-şi

stăpânească mila.

— A, cu trenul n-am avut nicio problemă… spuse Declaur, amărât. Cu domnul Holson mi-a fost maigreu…

— Hai, zi! îl îndemnă Harry, zgâlţâindu-l de cămaşă. Zi odată!

— Mda, păi, îmi pare rău că am cauzat accidentul, îngăimă băiatul.

— O să-ţi pară şi mai rău după ce stau de vorbă cu taică-tu, puştiule.

— Deci, întrebă poliţistul, recunoşti că dumneata ai provocat accidentul, băiete?

— Recunosc, răspunse grăbit tânărul.

— Doar n-o să-l arestaţi! obiectă Faith.

— Pe el?

Poliţistul râse.

— Nu, acum, că am auzit mărturisirea asta, nu-l mai arestez pe

domnul Holson. Susţine că opera o arestare civilă, iar băiatul a opus rezistenţă. Judecătorul a spus că, dacă se mai iveşte un singur caz de atac cu violenţă, să-l duc pe domnul Holson la poliţie, să-l închid şi să arunc cheia. Dar o mărturisire… asta le lămureşte pe toate. Arestare civilă, clar. Şi-n plus, aţi putea depune şi ca martoră de caracter, domina?

— Desigur, răspunse Faith.

Apoi adăugă, sotto voce:

— Nu încape nicio îndoială, are caracter.

— Şi-acum, vă rog să părăsiţi spitalul, insistă sora Robinson. Se-apropie ora cinei, iar pacienta nu trebuie să se emoţioneze.

Şi îi scoase din cameră pe toţi – cu excepţia lui Harry.

— Eu mai stau, insistă el, rămânând

în urmă.

— Ia loc, îl invită Faith.

Harry se supuse, ridicând din mers şi jaluzelele veneţiene. Ultimele raze de lumină ale zilei îi căzură pe faţă.

— O, Doamne!… murmură Faith.

— Era mai puternic decât mă aşteptasem, îi explică Harry, aşezându-se pe scaunul şubred de bambus. Şi a trebuit să-l fugăresc tocmai până la Fort Smith.

— Zău că ar trebui să te controlezi, declară Faith. Lasă totul în seama legii. Sunt sigură că pe St Kitts nimeni n-are nevoie de linşaje.

— Şi tatăl meu spune mereu la fel.

Faith clătină din cap, regretându-şi imediat gestul. Minţile începură să i se învârtească precum un titirez scăpat de sub control.

Auzi scaunul târât pe podea spre pat,

apoi o mână de-a lui Harry Holson i le cuprinse pe amândouă, încălzindu-le.

— Te supără capul? întrebă încet, liniştitor, glasul lui.

— Nu trebuia să mi-l mişc. Medicul spune că e doar o lovitură uşoară. Acum mă simt mai bine dacă stau cu ochii închişi.

— Oricând e mai bine să te odihneşti.

Urmă o scurtă pauză, apoi peste fruntea lui Faith trecu o boare caldă, urmată de o atingere abia simţită pe vârful nasului, ca şi cum ar fi fost sărutată. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Aşa, fata mea.

— De ce-ai făcut asta?

— A, mi s-a părut lucrul cel mai potrivit.

— Şi să ştii că nu sunt fata ta. Nu-s fata nimănui!

— Ei, vorba vine… Nu te agita.

— Deci, numai vorba e de tine?

— Cred că e cazul să schimbăm subiectul, răspunse el, mâhnit. Ştiai că tatăl meu a venit în după-amiaza asta de la San Juan?

— Nu. Oricum, cred că e mai bine să te ocupi de el.

Harry râse, ridicându-se de pe scaun.

— Trebuie într-adevăr să plec, dar cu probleme de afaceri. Tatăl meu a fost invitat de Lady Sunny la Rose Cottage.

Se aplecă, sărutând-o deliberat pe frunte.

— Ne mai vedem.

„Da”, răspunse Faith în sinea ei, privindu-l cum pleca, „dar fie-ţi milă – am capul fisurat. Şi mă-ntreb dacă spitalul ăsta are şi secţie de cardiologie. Se pare că am nişte probleme şi cu inima!”

Capitolul 3

— Ei, ce ziceţi, Miss Faith? întrebă O’Malley, de pe fotoliul din faţă al limuzinei. Dacă nu vă place culoarea, omu’ zice c-o poate revopsi în orice nuanţă de albastru doriţi, în douăşpatru de ore. E frumoasă?

— Frumuşică… răspunse Faith nehotărâtă, străduindu-se să-şi ascundă tremurul din voce. Şi mărişoară… De ce e atât de mare?

— Pentru Lady Sunny, numai ce-i mai mare merge! replică el, trăgând cu pietate frâna de mână. A, uitaţi-i că vin!

În capătul rampei apăruseră două servitoare şi un valet, împingând un fotoliu rulant.

— Cine i-a anunţat? întrebă Faith. Şi

cum?

— Am ales maşina asta, răspunse cu mândrie O’Malley, fiindcă are aparat de radio, staţie radio cu poliţia şi telefon. Aşa că l-am sunat pe domnul Napoleon ca să organizeze comitetul de primire. Cu scaun cu tot, bineînţeles.

— Da, cu scaun, bineînţeles…

Cineva deschise portiera de lângă ea. Un „cineva” înalt, cu părul argintiu, îmbrăcat în costum alb cu cravată neagră. Şi cu barbişon. Voinic. Parc-ar fi fost tatăl lui Tarzan.

— Domina. Bine aţi venit acasă, îi ură un glas profund, zgâlţâindu-i creierul deja cam ameţit.

— Da, am…

— Desigur, nu ne-am cunoscut.

O mână masivă o apucă de braţ, părând s-o ia pe sus din maşină.

— Holson, se prezentă el, puţin mai încet decât un uragan. Nathan Hale Holson, la ordinele dumneavoastră.

— Da, l-am cunoscut pe…

— Pe fiul meu, Harry. Bun băiat. Slăbiciunea maică-sii.

Faith îi zâmbi nesigură, în timp ce servitoarele o ajutau să se aşeze în fotoliul rulant. „Slăbiciunea maică-sii… – dar a dumitale nu?”

— Numele mi-e familiar, domnule Holson. Nathan…

— Hale. Din Revoluţia Americană. Un spion cam netot al Generalului Washington. Da – o ramură colaterală a familiei Holson. „N-am decât o viaţă ca s-o dăruiesc ţării”? Cam aşa ceva. Am renunţat la filosofia asta în armată. Acum nu mai căutăm să ne dăm viaţa pentru ţară – îl încurajăm pe inamic să-şi dea el

viaţa, pentru ţara lui.

Tuşi scurt, privind în jur, şi comentă:

— Ce seară minunată!

„Iar eu sunt domina acestei case, ceea ce înseamnă că răspund de toţi şi toate din ea – cu excepţia lui Lady Sunny”, îşi spuse Faith. „Aşa că, ce naiba cauţi dumneata aici, nepoftit de nimeni?”

Cu mult mai multă subtilitate, îl întrebă.

— A, Lady Sunny şi cu mine am depăşit de mult faza invitaţiilor. Domnişoara Pearl mă aştepta întotdeauna cu o cameră pregătită – domina dinaintea dumneavoastră.

— Da, am auzit de domnişoara Pearl. Şi aveţi o cameră proprie aici? Aţi trecut întâmplător, şi…

— Şi Lady Sunny m-a invitat la cină. Pe moment, Milady tocmai se schimbă. Mi

se pare mie, sau observ un anumit scepticism?

Mondena Faith Latimore, manierată, suspicioasă şi cunoscătoare într-ale vieţii, intră în scenă.

— O, nu, câtuşi de puţin. Numai că Lady Sunny are foarte multe interese şi, până vă voi cunoaşte mai bine, găsesc de cuviinţă să mă interesez. Din câte înţeleg, construiţi acel uriaş complex hotelier. Cred că aţi investit milioane de dolari. Mi s-a sugerat că antreprenorii au mereu probleme financiare.

Ochii lui Nathan Hale Holson luciră.

— Milioane, într-adevăr. Căutăm bani încontinuu. Ce s-a întâmplat cu Isabelle?

Schimbarea de subiect făcu bietul cap lovit al lui Faith să se învârtească.

— Am suferit… un mic accident. Isabelle a fost scoasă la pensie, pe păşune,

şi am înlocuit-o cu… maşinuţa asta… Încă n-am apucat să discut cu Lady Sunny.

„Şi nici cu misteriosul dumneavoastră fiu, care – ce ştiu eu? – s-ar putea să fi pus la cale accidentul şi toate problemele de după-amiază, ca să vă creeze condiţii de a veni aici”, adăugă ea, în sinea ei.

— „Maşinuţă”? Ai umor, draga mea.

Când râdea, barbişonul i se bâţâia în sus şi-n jos.

— De ani de zile simt lipsa umorului. Dă-mi voie să-ţi fac o propunere. Nu te mai gândi să vorbeşti despre ea cu milady. Moşia asta avea nevoie de-o maşină de ani de zile şi, dacă nu abordezi subiectul cu ea, nici nu va şti despre ce e vorba.

— Până va circula cu ea… murmură Faith.

— Lady Sunny are tendinţa memoriei

selective, continuă Nathan Holson. Chiar şi atunci, îi vei putea sugera că maşina a fost comandată de Dicky cu ani în urmă, dar fabrica n-a putut-o construi la timp.

Grupul se opri la cotitura rampei, de unde pornea spre dreapta coridorul care ducea la apartamentul lui Faith. Culoarul dinspre camerele de oaspeţi, douăzeci şi şase la număr, începea la stânga.

— Nu vi se pare cam necinstit? întrebă ea, în timp ce valetul o întorcea cu scaunul rulant, făcând rotiţele din faţă ale acestuia să scârţâie.

— Scârţâitul ăsta ar fi o problemă mai mare decât maşina, crede-mă! strigă după ea texanul cel înalt.

Când intră în cameră, Faith observă un terminal de computer pe birou. Dimineaţa nu fusese acolo. Îşi apropie cu

grijă scaunul de aparat şi-l deschise. Pe display apăru menu-ul, prezentând conţinutul: corespondenţă, finanţe, agendă socială – toate, împărţite pe catgorii.

Când Mary, camerista, intră cu o cafea irlandeză, Faith o întrebă:

— Crezi că aş putea imprima unele date? N-am timp să-i studiez acum tot conţinutul.

Zâmbind, femeia făcu un gest de neputinţă.

— Eu, una, nici şti nici care i-i capu' şi care coada. Avem o secretară, dă-i plecată în vacanţă. Eu nu mă bag. Cum vă place…

Faith tocmai luase prima înghiţitură de cafea – şi, deodată, o cuprinse o tuse cumplită.

— …cafeaua, coniţă?

După ce reuşi să-şi tragă respiraţia,

Faith se şterse la ochi.

— În asta e mai mult de cinci la sută alcool? întrebă ea.

— Da, răspunse Mary, chicotind.

— Mai mult de zece la sută?

— Cred că da.

— Mai mult de…

— Mai mult, o tachină Mary. Haideţi. Să faceţi duş, apoi să vă îmbrăcaţi pentru cină. La Rose Cottage, nepunctualitatea nu dă bine!

— Ce-ar dori domina să poarte în seara asta?

La ieşirea din baie, Mary o conduse în dormitorul răcoros, unde aşteptau câteva rochii de seară, întinse pe pat.

— Ceva subţire, uşor de îmbărcat şi care să meargă cu sandale, murmură Faith. Lame-ul auriu, eventual?

— Splendid! răspunse Mary, ridicând rochia – iar Faith fu cât pe ce să se înece. Din toată familia Latimore, ea suferea de cea mai accentuată pudoare. Rochia era magnifică în faţă şi aproape inexistentă la spate, fără să lase loc pentru sutien sau alte accesorii de protecţie pe dedesubt.

— O, Doamne…! gemu ea.

— Auziţi, cine are ceva de arătat, de ce să nu arate? replică pe un ton pragmatic camerista. Iar dumneavoastră ştiu că aveţi!

— Mda… îngăimă Faith.

Totuşi, se pregătea să refuze rochia, când din camera alăturată se auzi un zgomot asurzitor. Imprimanta computerului o luase razna, lansând semnale sonore de alarmă. Rochia căzu din mâinile lui Mary; prosopul alunecă de pe trupul lui Faith.

— Hârtia! strigă Mary agitată, după ce aruncă o privire în camera de alături. Toată hârtia de computer s-a-mprăştiat pe jos, domina, şi secretara-i în vacanţă!

Faith veni şi ea în uşă.

— Nu poţi s-o pui la loc?

— Nu, domina! exclamă Mary, aruncându-şi mâinile în sus, deznădăjduită. Numai secretara ştie cum! Eu nu ştiu nici măcar pe cine să chem.

— Nu-ţi face griji, o linişti Faith.

Motive de îngrijorare erau destule, dar de ce să lase să se ducă buhul în vilă? Însă trebuia să facă ceva – bipurile de computer fiind cele mai iritante sunete pentru persoanele cu dureri de cap. Îşi luă inima-n dinţi şi intră în cameră. Pe podea se întindeau metri întregi de hârtie pentru imprimantă.

Cu răbdare şi mâini sigure, Faith

reuşi să adune toată hârtia înapoi în container. Iar când acesta se umplu, imprimanta porni din nou de la sine, cu toată viteza. Mary o privi uimită. În viaţa ei nu mai văzuse o domina capabilă de aşa ceva. Să vezi numai când se ducea să povestească în camerele servitorilor!

Dar ţăcănitul maşinii fu acoperit curând de un glas sonor, pe culoar. Faith începu să-şi caute prosopul pierdut. Mary se certa cu un bărbat, la uşa apartamentului. Peste câteva clipe, în cameră intră năvalnic Harry Holson.

— Lua-te-ar dracu', Holson…! gemu Faith, începând să se acopere grăbită cu hârtia de imprimantă.

— Ăsta a fost planul de la-nceput? întrebă Harry, sarcastic. Voiai să mă foloseşti ca momeală ca să-l prinzi pe taică-meu? Ei, află de la mine că n-o să

meargă. Nicio fâşneaţă pornită după averi – sau patroană de-a ei, umblând tot după averi – nu-l poate atrage pe tatăl meu într-o asemenea capcană!

Faith tăcu; era atentă la hârtia cu care se acoperea.

Harry continuă:

— Nici măcar nu încerci s-o faci pe nevinovata cu mine? Te-am încolţit, este? De cât e nevoie ca să supravieţuiască mausoleul ăsta?

Faith ajunsese la limită – şi hârtia de asemenea. Îi cădea din anumite locuri strategice şi se lipea sugestiv în altele.

— Ce vrei să spui? N-avem nevoie de banii tatălui tău! De ce încearcă s-o agaţe pe Lady Sunny? I s-au moleşit afacerile? Cât speră să scoată de la Lady Sunny? Încă n-am întâlnit un antreprenor care să n-aibă nevoie de mai mulţi bani!

Era atât de furioasă, încât începuse să se bâlbâie. Mâinile ei trăgeau de hârtia udă, cu margini perforate, iar inevitabilul se produse. Hârtia cedă şi, deodată, diverse părţi importante din anatomia ei se pomeniră dezvăluite.

Faith, însă, era orbită de furie. Cum îndrăznea s-o acuze, pe ea sau pe milady, de fapte necinstite? Râdea ciob de oală spartă! Cum îşi permitea să insinueze că milady ar fi avut nevoie de banii altora! Sau că ea, Faith Latimore, s-ar fi încurcat c-un mârlan de două parale din construcţii! În cunoscuse toată viaţa. Mama ei se măritase cu singurul constructor acceptabili din câţi ştia ea. Iar Dumnezeu nu mai făcea şi alte exemplare după modelul lui Bruce Latimore!

— Ieşi afară din camera mea! strigă ea, arătând spre uşă cu un gest dramatic.

Ar fi fost un moment maiestuos, dacă n-ar fi întins tocmai mâna cu care ţinea hârtia. În acel moment, uşa se deschise din nou şi apăru Mary, cu doi valeţi. Înţelese situaţia dintr-o privire şi alergă în dormitor, de unde aduse un halat subţire. În timp ce-o ajuta pe Faith să se îmbrace, aceasta repetă:

— Te rog să pleci, domnule Holson. Aceşti domni te vor conduce.

Şi porni încet spre dormitor.

— Discuţia asta încă nu s-a terminat! strigă Harry după ea. Ăsta n-a fost decât începutul. Un lucru ţine minte – nu te apropia de tatăl meu! Şi ai grijă ca nici cucoana să nu se apropie!

După ce aruncă această ultimă ameninţare, ieşi furios, urmat îndeaproape de valeţi.

— Mary? întrebă Faith, deschizând

ochii cu un efort. A plecat?

— Da, duduiţă, răspunse Mary. Aveţi nevoie de ajutor la îmbrăcat?

— La care îmbrăcat? replică Faith, cu un mic zâmbet strâmb. Sunt gătită mortal!

— Poate n-ar strica să ciocnim un pahar în cinstea victoriei, propuse camerista.

Porniră amândouă spre bar.

Peste trei sferturi de oră, Mary o introduse pe Faith, cu fotoliul rulant, în salon.

— Îţi mulţumesc, Mary. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Plăcerea a fost de partea mea, coniţă, răspunse Mary, zâmbind cu gura până la urechi. Aveţi atâta haz. O să zgâlţâiţi din temelii casa asta.

Şi o lăsă în salon, după care plecă

fredonând.

— Chiar aşa? bubui un glas, în stânga ei.

— Ce anume? întrebă Faith, întorcându-se.

Domnul Holson senior stătea lângă bar, cu un pahar în mână.

— Ai să zgâlţâi casa?

— Sper că nu, răspunse ea, apropiindu-şi scaunul de el. Din câte-mi amintesc, contractul meu cu avocaţii din Londra stipulează să nu provoc agitaţie. Ce beţi?

— Bourbon şi apă de la robinet! răspunse vesel domnul Holson. Dar am grijă să nu stric efectul acestul whisky delicios cu prea multă apă.

— Foarte înţelept, comentă Faith, cu un zâmbet trist. Înţeleg de ce vă abţineţi de la excesul de apă poluată. Ar putea fi

nesănătoasă.

Râseră amândoi, până când Francis, barmanul, reveni cu gheaţa şi o întrebă pe Faith ce dorea să bea. Comandă apă minerală Perrier, apoi trecu împreună cu Holson la o măsuţă dintr-o parte a camerei.

— Cum merge treaba în Frigate Bay? se interesă Faith. Am auzit că fundaţiile şi oţelul armat sunt gata.

— Treaba merge destul de bine. Am unele mici probleme, dar se rezolvă. Urmează grinzile de rezistenţă, dar pe astea le mai aşteptăm.

— Le luaţi de la Henderson?

— Da, răspunse domnul Holson, cu o privire surprinsă. Ce ştii despre Henderson?

— Am auzit că au unele probleme de producţie. Sunt cu şase luni în urmă faţă

de plan, iar comenzile de acumulează.

— De unde ştii? întrebă el, cu real interes.

— Am… ăă… unele cunoştinţe în construcţie, răspunse Faith cu oarecare mândrie.

— Te referi cumva la Latimore Construction?

— Ar fi o legătură… spuse ea evaziv, luând o sorbitură din pahar.

— Şi n-ai luat-o pe urmele lui?

Faith trase adânc aer în piept. Nu era momentul potrivit pentru o mărturisire.

— Nu. Mama mea e avocat. Şi…

— Aha… I-ai urmat exemplul. Jumi-juma?

— Eventual…

Holson nu apucă s-o mai descoasă, căci tocmai atunci intră Lady Sunny, urmată îndeaproape de Harry Holson,

care arăta impedabil, într-un sacou alb de seară, cu cravată caraibiană. Faith nu-l mai văzuse niciodată complet îmbcărcat şi îi sări inima din piept – până-şi aminti, nu fără efort. Se afla acolo tocmai pentru a apăra contul bancar al lui Lady Sunny de asemenea piraţi. Cuminte, fetiţo! Culcat!

Se întoarse spre Lady Sunny, care se apropia, împreună cu Napoleon. Ca de obicei, milady era îmbrăcată complet în negru. Dar Faith ştia că, pe sub fusta lungă şi bogată purta pantofi bleu cu briliante. Arăta ca portretele din 1901 ale Reginei Victoria. Nu lipsea decât eşarfa de dantelă de pe cap.

— Ce încântător e să vă văd pe toţi adunaţi aici pentru cină – dar, domina, de ce n-ai rămas în spital? întrebă Lady Sunny, când ajunse lângă ei. M-aş fi simţit minunat cu domnul Holson, şi-mi fac griji

pentru dumneata. Acum o oră, i-am telefonat scumpei dumitale mame. A spus să nu-mi fac griji, căci ai un cap foarte rezistent. Ştiai că bunica dumitale şi cu mine am fost rude îndepărtate? Nu, desigur, n-aveai de unde şti.

— Mama mea are întotdeauna dreptate, replică Faith, mişcându-şi uşor capul.

— Desigur. Mamele au întotdeauna dreptate. Regret că Dicky şi cu mine n-am avut copii. Totuşi, i-am telefonat doctorului ca să te examineze, dimineaţă. Dragul meu Dicky s-a lovit o dată la cap. A căzut pe scară – a doua zi, am pus să fie scoase toate şi înlocuite cu rampe. Sunt mult mai comode pentru roţi şi pentru mers. Nathan, ea este Faith Latimore, noua mea domina. Faith, pe fiul lui Nathan, Harry, l-ai cunoscut deja – sau, cel

puţin, aşa am înţeles…?

— Adevărat, răspunse Harry, de la spatele ei.

Făcu un pas înainte, cu mâna întinsă. Faith roşi, îi ignoră mâna şi se îndepărtă cu scaunul.

— Am avut o conversaţie încântătoare, spuse Holson cel bătrân. Domina dumneavoastră este înrudită cu cea mai celebră companie de construcţii din lume. Bruce Latimore ne-a ajutat să ne lansăm în afaceri. Iar Miss Faith însăşi e o persoană plină de discernământ.

Milady întinse mâna, iar domnul Holson făcu o plecăciune, sărutându-i degetele.

— Parcă-ţi cerusem să pleci, îi şopti Faith furioasă lui Harry, care ezita în apropierea scaunului ei.

— Lady Sunny m-a invitat la cină,

răspunse el, tot în şoaptă. Nu-l puteam lăsa pe tatăl meu singur cu două tigroaice ca voi. Aşa că, ascultă-mă – voi sta cu voi toată seara. Voi avea grijă ca tatăl meu să scape de colţii voştri. Fă bine şi obişnuieşte-te cu mine, domnişoară. Gândeşte-te la mine ca la un câine de pază.

— Prefer să nu mă gândesc deloc la tine, răspunse Faith. Nu înţeleg cum de un gentleman ca tatăl tău a putut să aducă pe lume un om atât de meschin. Ia spune-mi, cum îţi rezolvi finanţele pe săptămâna asta. Înţeleg că unele dintre lucrări se află într-o situaţie delicată – ca să zic aşa…

— Fir-ai să fii, mormăi el. Cine ţi-a spus?

— Era o observaţie doar aşa, în general, replică scurt Faith.

— Cred că avem noroc, spuse Harry,

răspicat şi bătăios. Banii ne ajung cu prisosinţă, şi ne putem feri buzunarele de mâinile altora.

Şi îi zâmbi, cu o privire atât de ipocrită încât o îngheţă.

În acel moment, sună clopoţelul pentru cină, iar invitaţii porniră spre sufragerie. Lady Sunny se aşeză în capul mesei, cu domnul Holson la dreapta. Harry luă loc în stânga ei, iar lângă el i se făcu loc lui Faith. Primiră la început consomme, apoi languste caraibiene cu mazăre în orez şi sparanghel. Toate arătau delicioase, dar Faith nu putea mânca. Durerea de cap nu-i mai trecea, iar prezenţa lui Harry Holson lângă ea nu-i reducea nici nivelul acidului din stomac.

În timp ce stătea jucându-se cu mâncarea din farfurie, Faith îi auzi pe Lady Sunny şi domnul Holson comentând

despre vinul servit la masă.

— Da, spuse milady, dragul meu Dicky a pus la păstrare multe sticle de vin bun. Sper că vă place.

Ridică paharul, ţinând un toast în amintirea lui Dicky. Ceilalţi i se alătrară.

— Pe doamna noastră o cam lasă memoria, îi şopti Harry lui Faith.

Întrucât abia în acea dimineaţă semnase cecul pentru un nou transport de vinuri, Faith refuză să muşte momeala.

— N-am observat, răspunse ea.

Încet, milady puse paharul jos.

— Înţeleg că azi l-ai întâlnit pe tânărul Declaur, Harry, spuse ea. Niciodată nu a făcut parte dintre favoriţii mei. Tatăl lui era un băiat drăguţ, iar bunicul a fost bun prieten cu Dicky, dar copilul… mi-e greu să înţeleg generaţia asta tânără…

— Da, coniţă… răspunse Harry, cu accentul lui texan tărăgănat. Ne-a răsturnat trăsura în drum spre Basseterre, iar mai târziu am pus mâna pe el. A venit cu mine s-o viziteze pe domnişoara Latimore, la spital. Ca s-o consoleze pentru răni.

Faith fu cât pe ce să se înece cu vinul, auzind noua variantă a incidentului. Dinfericire, milady schimbă vorba, întorcându-se din nou spre domnul Holson.

— Cum merge construcţia la care lucraţi? Ce anume construiţi?

— Am încheiat un contract cu o mare firmă de hoteluri, ca să construim în Frigate Bay, lângă terenul de golf. Ştiţi câţi bani vor sosi pe insulă, Lady Sunny.

— Nu sunt sigură că vreau să mai vină şi alţi oameni pe insulă. Dar, desigur,

avem nevoie de locuri de muncă pentru localnici. Dicky al meu se pricepea foarte bine la aşa ceva. Nu voia decât să fiu fericită. Acum voi fi şi mai fericită, dacă toate rămân neschimbate.

— Suferiţi de pe urma recesiunii globale? o întrebă Harry pe milady.

— Harry! îl admonestă şocat domnul Holson. Un gentleman nu-i pune unei doamne o asemenea întrebare. Credeam că mama ta şi cu mine te-am învăţat să fii cuviincios.

Milady o privi întrebătoare pe Faith.

— Industria încălţămintei merge minunat, se grăbi Faith s-o asigure, deşi nu credea că bătrânei doamne i-ar fi putut trece vreun moment prin minte ideea de lipsuri pecuniare.

— Dar dumneavoastră aveţi probleme cu recesiunea? îl întrebă Faith pe Nathan

Holson. Vă creează dificultăţi cu proiectul?

— Domina, interveni cu tristeţe Lady Sunny, aveam alte pretenţii de la dumneata.

— Nu face nimic, milady, răspunse Nathan Holson. Doar că, pe moment, cam duc lipsă de fonduri. De fapt, dacă nu obţin curând cinci milioane de dolari americani, nu voi putea onora contractul în condiţii profitabile.

— Vai de mine! exclamă îngrijorată milady, n-aş vrea să se întâmple aşa ceva. Ar fi o dezamăgire prea mare. Desigur, aveţi de unde împrumuta banii, nu?

— Nu prevăd nici problemă pentru obţinerea unui împrumut, spuse sigur pe sine Nathan Holson. De fapt, suntem aproape cu sacii în căruţă, cum se spune în Texas.

Faith simţea că se apropia de miezul problemei. „Deci, Holsonii au nevoie de bani, iar sacii sunt deja în căruţă? De la cine? De la bănci? Sau de la Lady Sunny? Sigur, or fi sacii în căruţă, dar nu de la Lady Sunny! N-ai să vezi niciun ban de la ea, domnule Holson! Am s-ajung înaintea ta la trecătoare, cowboy!” jură ea.

— Ei, să-mi spuneţi dacă vă pot ajuta, continuă Lady Sunny.

Faith fu iar cât pe ce să se înece cu vinul.

— Sunt aici, murmură Harry, bătând-o pe spate.

Continuând să tuşească, Faith se uită urât la el.

Mai târziu, după ce Mary o ajută să se culce, când închise ochii, Faith continuă să se gândească la ce-ar fi putut face pentru a zădărnici planurile Holsonilor de

a pune mâna pe Lady Sunny şi milioanele ei nenumărate. Trebuia să le numere – chiar a doua zi!

Capitolul 4

Dimineaţa aduse cu sine un soare strălucitor şi mireasmă de bougainvillee. Îl mai duse şi pe doctor, cu manierele lui arţăgoase.

— Cum te simţi? o întrebă el ursuz, în timp ce-i asculta bătăile inimii şi-i lua tensiunea.

— Mult mai bine, răspunse Faith, cu sinceritate.

— Te-ai fi simţit şi mai bine dacă rămâneai la spital, se plânse medicul, examinând-o în ochi şi urechi. Singurul motiv pentru care mă aflu aici în dimineaţa asta e acela că-mi place la locul

de muncă, iar Lady Sunny îmi putea crea dificultăţi serioase. Deci, acum când ştim că vei trăi, mă întorc la spital să-mi continui vizita. Bună ziua, domina.

Faith îi adresă un zâmbet strâmb. Din seara trecută, aflase că Lady Sunny făcea parte din comisia de guvernatori ai spitalului.

— Rămâneţi la micul dejun, îl invită ea, ştiind că avea s-o refuze.

După ce veni Mary, Faith făcu un duş şi se îmbrăcă într-o rochie de vară crem. Îşi prinse părul la ceafă, iar Mary o unse pe umeri şi spate cu loţiune contra soarelui.

— Sunt gata să înfrunt toţi balaurii din casa asta, îi spuse Faith cameristei. Sau, cum zicea tatăl meu, am puşca „încărcată pentru urşi”.

Mary zâmbi discret. Începea s-o

simpatizeze pe noua domina, chiar dacă nu înţelegea nici jumătate din tot ceea ce se întâmpla. Viaţa la Rose Cottage începea să devină interesantă – cum nu se putea mai interesantă.

— L-ai văzut pe vreunul dintre Holsoni în dimineaţa asta?

— Da, Miss Faith. Domnul Holson cel bătrân a scos-o pe milady la o plimbare, cu maşina cea nouă.

— La dracu'!

— Nu vreţi ca milady să se plimbe cu maşina cea nouă?

— Nu-mi convine ca milady să se plimbe cu domnul Holson. Şi celălalt?

— Domnul Harry? L-am văzut pe verandă, acu' un minut, îşi lua micul dejun.

— Vrei să spui că amândoi au rămas peste noapte aici?

— Da, răspunse Mary, amândoi.

„O, Doamne”, îşi spuse Faith, „iată-mă şi administratoarea unui hotel pentru bandiţi, când era vorba să fiu maică intendentă de mănăstire! Cum Dumnezeu să păzesc banii lui milady? Cred că va trebui să-i ţin un curs de reciclare, până nu face din Rose Cottage o pensiune!”

Îl găsi pe Harry într-un fotoliu confortabil, pe veranda de la etaj, cu o cafea, nasul cufundat în ziarul local şi picioarele pe scaunul alăturat. Cum să scape de el? Un moment, se gândi la dinamită, dar Lady Sunny ar fi observat gaura din podeaua verandei – dacă mai rămânea vreo verandă.

— Bună dimineaţa, mormăi ea.

Harry ridică privirea din ziar.

— Înţeleg că tatăl dumitale şi milady au plecat la o plimbare. Se cunosc de

mult?

— Da, răspunse Harry. Mama mea şi Lady Sunny au fost bune proetene, iar la moartea ei, milady a fost foarte bună cu tata. Se înţeleg foarte bine. Cred că ne-am putea înţelege şi noi bine, dacă am încerca.

Îşi dădu picioarele de pe scaun şi se ridică.

— Numai în Biblie leul se culcă împreună cu mielul, replică Faith, trăgând un scaun, şi ca prin farmec alături se şi înfiinţă o servitoare.

— O cafea, Miss Faith?

— Da. Şi un corn danez.

— Mamăăă! Ce simpatică eşti! comentă Harry.

— Bea-ţi cafeaua şi mulţumeşte pentru noroc, replică ea. Probabil acum îmi vei spune că Lady Sunny v-a invitat să

înnoptaţi aici.

Harry îşi împături cu grijă ziarul, punându-l deoparte.

— Ai ghicit, spuse el, înclinând uşor capul, ca să nu-i intre soarele în ochi. „Fiindcă”, a spus ea, „domina vrea să aibă companie la micul dejun, iar prin preajmă nu-i aproape nimeni”. Aşa că, iată-mă! Sunt în preajmă!

— Ce noroc am!

Aplecându-se înainte, Harry îşi rezemă coatele pe masă.

— Ce-i cu tine? În douăzeci şi patru de ore, te-ai transformat în Căpcăunul care-a mâncat oraşul St Louis.

— Ce-i cu mine? Banii, răspunse Faith. Banii lui Lady Sunny, ăştia sunt cu mine – sau, mai bine zis, în grija mea!

— Banii? Crezi că tatăl meu are de gând s-o ţepuiască?

— Exact asta cred. Ce-ai zice de cinci milioane?

— Cinci milioane? Un mizilic.

— Nu şi atunci când nu-i ai, insistă Faith. Iar tatăl tău nu-i are. Mi-a spus-o aseară, la cină.

— Ei, fir-aş al naibii!

— Că bine zici, replică Faith, muşcând din cornul danez pe care servitoarea tocmai îl pusese pe masă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am şi împrumutat banii?

— Ce-aş zice? Un cuvânt nu prea politicos, poţi să fii sigur. Ai vreo dovadă?

— Întâmplător, da.

Sacoul lui Harry era pus pe spătarul scaunului. Întinzând mâna, scoase din buzunarul de la piept un plic.

— Mă ierţi dacă-mi iau unele măsuri de prevedere, spuse el, în timp ce scotea

scrisoarea şi o îndoia astfel încât să nu se vadă decât jumătatea de jos. Citeşte, Tomasina.

— Tomasina?

— Femininul de la Toma Necredinciosul.

Faith oscila între trei tendinţe contrare. Îi venea să protesteze contra insultei, să-l pălmuiască, sau să descifreze scrisoarea. Dar o Latimore bine instruită alegea întotdeauna calea cea mai avantajoasă – în cazul de faţă, ultimul paragraf al scrisorii.

„Prin urmare, avem plăcerea de a vă oferi garanţie fără repetiţie pentru împrumutul dumneavoastră de cinci milioane de dolari, conformă cu procentajul şi termenii garanţiei anterioare”.

— Ei! exclamă Faith, roşie în obraji,

pregătindu-se să-şi pună cenuşă-n cap.

Ceva, însă, îi zgândărea memoria. Numărul de garanţie era scris în codul folosit iniţial de... Accidental, mâna îi alunecă, dând la o parte îndoitura scrisorii, astfel încât să se vadă antetul celeilalte firme.

— Doamne fereşte...! murmură ea. E un fals! Tatăl meu n-ar fi...

— A, ba află că a...! i-o întoarse Harry, chicotind.

— Nu pot să cred. Trebuie să-l sun pe Michael.

— Pe Michael?

— Michael, fratele meu. El conduce Latimore Corporation.

— Atunci aş propune să declarăm un armistiţiu până ai ocazia să verifici.

— Numai cu condiţia să nu ne aducem unul altuia acuzaţii privitoare la

bani, declară ferm Faith.

— Mai avem de lămurit acest detaliu despre fermecătoarea Lady Sunny şi banii noştri, preciză Harry. Nu văd nicio sursă de venit, iar întreţinerea acestei „vile” trebuie să coste o avere.

— Această casă costă o avere, declară Faith. Fabricile de încălţăminte ale lui Lady Sunny produc şi vând trei milioane şi jumătate de perechi de pantofi pe an!

„Na, acum să te văd ce mai zici, domnule Holson!” adăugă ea, în sinea ei.

Harry se pregătea să soarbă din cafeaua fierbinte. Un mic accident pe trahee îl făcu să tuşească, înecându-se.

— Trei milioane?

— Şi jumătate.

— Cam… greu de crezut, se bâlbâi el. Va trebui să verific. Până atunci, propun să

facem pace. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, răspunse Faith, în timp ce o servitoare aducea încă o farfurie cu pateuri.

„Omul ăsta are un farmec incontestabil”, medită ea. „Are ceva atrăgător! O fată de vârsta mea i-ar putea găsi un loc în viaţa ei fără să se străduiască măcar. Numai de nu s-ar numi Holson…”

— Dacă tot ai citit ziarul, ce-ar fi să-mi spui şi mie noutăţile?

— Ei, răspunse Harry, punându-i în cafea frişcă şi zahăr, e clar că ieri a fost o zi a accidentelor de circulaţie. În Tabernacle, o ladă cu găini a căzut dintr-un camion.

— O, nu! exclamă Faith, îngrijorată. Şi ăsta-i considerat accident rutier grav?

— Da. Mai ales din punctul de vedere

al găinilor. După camion venea un autobuz şi a trecut peste ele. În oraş s-a stârnit multă zarvă, dar au rezolvat-o în modul tipic pentru St Kitts.

— Şi anume?

— Simplu: au declarat zi liberă şi toată lumea s-a dus la tribunalul rutier.

— Şi altceva? întrebă Faith, uitându-se peste pateuri.

— Unele probleme cu Paza de Coastă S.U.A. Şi un prezumtiv contrabandist de droguri, azi-noapte.

— Unde?

— Pe mare, între St Croix şi St Kitts, răspunse Harry, citind detaliile din ziar. Câţiva tineri încercau să strecoare droguri pentru turişti.

— Şi de ce au publicat asta în ziarul local? întrebă curioasă Faith.

— Foloseau o barcă fabricată în St

Kitts. S-a scufundat.

— Interesant, nu neg, dar tot nu înţeleg de ce merită să ocupe spaţiul în „St Kitts Gazette”.

— Unul dintre contrabandişti e localnic. Ziarul caută să publice orice are legătură cu locuitorii insulei.

— Cred că ăsta e un mod de a-i asigura vânzarea, comentă Faith ezitant. Dar în ziarul ăsta apar şi lucruri importante?

— Cum adică? întrebă Harry zâmbind.

— Adică importante. Caricaturi, horoscop, ştiri sportive… Vreau să ştiu cum se descurcă Red Sox.

— Ce să caute Red Sox în ziar? Doar ştii că-s pe ultimul loc – spre deosebire de Texas Rangers.

— Mda, bine, murmură Faith, cu un

gest de lehamite. Voi, texanii, ziceţi că şi la Alamo a fost o victorie a echipei gazdă. Pare-mi-se că au cam cotonogit-o băieţii din Mexic.

Ar fi putut continua ciondăneala ore întregi, dar în acel moment pe verandă apărură milady şi Nathan Holson. Obrajii lui Lady Sunny erau înroşiţi de efort. Arăta de-o mie de ori mai bine decât în ajun.

— Ei, draga mea, îi spuse ea lui Faith, Dicky a avut o idee minunată. Maşina e magnifică.

— Da, murmură Faith, nici nu e de mirare.

— Vezi, Nathan, cum îmi dă dreptate domina? Dicky s-ar fi topit după ea!

Nathan întinse mâna peste umărul lui Faith, luând ultimul pateu de pe farfurie.

— E o zi minunată. Prea frumoasă ca s-o irosim. De ce nu vă duceţi voi doi la o

plimbare pe insulă? Poate şi la un picnic.

— Excelentă idee, Nathan! fu milady de acord, încântată. Ştiu că dominan-a văzut mult din insula noastră. Ce-ar fi să mergeţi la Fort Brimstone? Dicky şi cu mine am vrut să construim Rose Cottage pe Brimstone Hill, dar n-a aprobat guvernul. Îi voi cere bucătăresei să vă pregătească un coş de picnic.

— Dar, protestă Faith, am de lurat la hârtiile şi facturile pe-o săptămână întreagă, şi…

Nu apucă să termine. Cu un zâmbet vag, Lady Sunny luase braţul lui Nathan, îndepărtându-se.

— Mă rog, eu n-am spus nimic, zise Harry, pe un ton de scuză.

— Nu, dar ai gândit cu vârf şi îndesat, se răsti Faith. Nici prin cap nu-mi trece să mă duc la un picnic cu tine.

— Degeaba. Avem poruncă de la Lady Sunny.

— Eşti o pacoste la casa omului. Mă duc să-mi iau altă pereche de pantofi.

— Din trei milioane?

— Şi jumătate! preciză Faith, luându-şi carnetul pentru a porni spre camera ei.

— Mulţumesc, Mary, spuse Faith, în timp ce-şi trăgea şosetele crem asortate cu pantofii comozi pe care Mary îi scosese dindebara.

— Pentru nimic, duduiţă, răspunse Mary veselă.

— Mary…?

Tocmai îi venise o idee. Auzi, să se preumble de una singură cu individul ăla! Vezi să nu!

— Duduiţă?

— Ai vrea să-mi faci o mare favoare?

— Cu toată plăcerea, Miss Faith. Ce favoare?

— Milady mi-a ordonat să-l duc pe domnul Holson la un picnic. Am nevoie de o…

— …Însoţitoare? chicoti Mary.

— Exact. O însoţitoare de companie – sau un ajutor de şerif.

— Fug să-mi iau şalul, domina.

Ieşind amândouă din apartament, coborâră grăbite rampa spre ceilalţi, care aşteptau la uşa din faţă.

— Ai grijă, draga mea, o sfătui Lady Sunny. Să nu întreci măsura. Doctorul te-a declarat întremată, dar de la accident a trecut doar o zi.

În ochii bătrânei doamne se ivi o expresie nesigură, indicând că nu-şi mai amintea ce se pregătise să spună.

— A, da! Şi ia-ţi o pălărie. N-avem

nevoie şi de-o insolaţie, pe lângă lovitura la cap. Şi-acum, duceţi-vă, amândoi. Distracţie plăcută.

O'Malley îi aştepta la capătul ramei, cu motorul maşinii pornit. În timp ce se îndepărtau, Faith întoarse capul şi-l văzu pe Lady Sunny şi Nathan Holson strângându-şi mâinile.

— Mă întreb de-o fi însemnând asta… murmură ea.

Harry se răsuci pe banchetă, privind şi el.

— Teamă mi-e că aş prefera să nu ştiu, spuse.

Interiorul maşinii părea şi mai spaţios decât îşi amintea din ajun.

— Ai loc destul pentru picioare, domnule Holson?

— Harry, insistă el. Avem un tratat de pace în vigoare. Bei ceva?

— Un suc de portocale, te rog. Mary?

— Nimic, domina, mulţumesc.

— Unde mergem? întrebă Faith, mai mult ca să continue conversaţia.

— La Brimstone Fort, răspunse Harry. În anii o mie şapte sute, era principalul post de apărare a insulei.

— Şi acum?

— Acum, e mai mult o atracţie turistică. Nu mai avem invadatori francezi, nici piraţi…

— Da’ contrabandişti, traficanţi, revoluţionari – d-ăştia avem destui, replică O’Malley, înscriind maşina pe banda din dreapta.

— Nu văd nicio colină, comentă Faith, privind în jur.

— Nu, domina, spuse Mary, aici nu e Brimstone Hill, suntem abia la Pomu-Jumătăţii.

— În jurul lui o mie şase sute treizeci, îi explică Harry, insula era împărţită între francezi şi englezi. Tamarindul de-acolo indica hotarul, până când englezii au cucerit tot teritoriul. Iar în faţă vedem Brimstone Fort!

Cam peste două minute, Faith văzu Brimstone Hill, cu pietrele risipite ale fortificaţiilor şi ambrazurile tunurilor de apărare. O'Malley porni pe un drum şerpuitor care urca până la jumătatea colinei, de unde pornea o scară spre ruinele fortului.

— Vino, o chemă Harry, în timp ce cobora din maşină, întinzându-i mâna s-o ajute.

Când îi atinse mâna, Faith simţi un şoc aproape electric. Îl privi surprinsă cum urca treptele în faţa ei. Avea chipul de nepătruns. Parcă n-ar şi simţit nimic.

Ocolind maşina, Mary îi aduse o pălărie de paie.

— Vă rog, domina, spuse ea. Milady a cerut să purtaţi pălărie când staţi la soare.

Faith, care detesta pălăriile, şi-o puse, înnodând panglica albastră sub bărbie. La drept vorbind, ardea un soare orbitor şi fierbinte.

Lumea întreagă părea să se întindă în jurul lor. Se vedeau ambele laturi ale insulei St Kitts, o insulă la nord şi piscul alb al muntelui Nevis la sud.

— Aia nu-i zăpadă, explică Harry, arătând spre vârfurile munţilor de pe insula învecinată, deşi Columb aşa a crezut, când a ajuns aici.

O luă din nou de mână. „Se produce într-adevăr un şoc”, îşi spuse Faith. Îi aruncă o privire scurtă pe sub borul pălăriei. Da, simţise şi el ceva!

— Să stăm jos, propuse Harry. Aici era comandamentul. N-a mai rămas nimic din el, desigur.

— De unde ştii toate astea?

— Am obiceiul să adun cât mai multe informaţii despre tot ceea ce mă interesează, răspunse el, aplecându-se s-o privească drept în ochi. De exemplu, despre tine, adăugă în şoaptă, după care o sărută uşor pe obraz. Miroşi a turtă-dulce, ai pielea fină ca a unui copil mic şi mă interesezi!

Faith încremenise. În clipa următoare, însă, se dezmetici şi încercă să se îndepărteze de el. „Schimbă subiectul!” mugea o voce în mintea ei.

— Îi e foame cuiva? întrebă ea. Nu cred că acel corn danez pe care l-am mâncat la micul dejun îmi va mai ajunge multă vreme.

— Am adus coşul, Miss Faith, răspunse O’Malley. Unde vreţi să mâncaţi?

Mary preluă comanda operaţiunilor, întinzând faţa de masă peste două lespezi mari de granit. Dar, spre consternarea lui Faith, fata puse masa doar pentru două persoane.

— Nu mâncaţi şi voi cu noi? întrebă ea.

— A, nu, duduiţă, Mary şi cu mine o să stăm acolo, cu sandvişurile şi termosul. Poftă bună.

Coşul nu conţinea mâncărurile de picnic cu care era obişnuită Faith. Văzu carne de pui feliată, felii de jambon, crab conservat în gheaţă şi câteva chifle mari, crocante, pentru sandvişuri. Bucătăreasa le pregătise o salată de fructe din ananas, banane, fragi şi kiwi. Mai aveau o sticlă de vin – un Chablis alb şi slab, din coloniile

franceze. Toate arătau delicios şi aveau un gust şi mai grozav.

Pe la jumătatea mesei, lui Faith îi veni brusc o bănuială:

— Să fie ăsta oare genul de picnic care se poate încropi în doi timpi şi trei mişcări…?

— Te rog, îi ceru Harry, cu gura plină, nu încerca să-mi tai pofta de mâncare. Bunătăţile astea sunt prea gustoase ca să maistau să-mi pun întrebări, şi mi-e foame.

— Dar nu ţi se pare suspect?

Harry se uită urât la ea şi destupă sticla de vin.

Terminară masa fără să mai fi schimbat o vorbă – decât cel mult „dă-mi te rog sarea” sau „să nu-ndrăzneşti să te-atingi de ultima bucăţică de crab!”

Se ridicară amândoi încet.

— Dacă mai stăteam mult aici, spuse

Faith, cred că nu-mi mai puteam dezdoi picioarele. Ce zici, facem puţină mişcare?

Mary şi O'Malley strânseră resturile şi plecară cu coşul spre maşină. Dintr-odată, Harry şi Faith se pomeniră singuri – faţă-n faţă.

Harry părea teribil se încordat. Pe neaşteptate, o apucă în braţe, apelcându-se încet spre faţa ei.

„O, Doamne", îşi spuse Faith, „o să mă sărute...!"

Şi nu se înşela.

Fu un sărut spectaculos, după părerea ei. Satisfăcea toate cerinţele despre care citise. Avea puritate, tehnică şi niciun pic de grabă. Şi era atât de intens, încât Faith ar fi fost gata să jure că simţise pământul mişcându-se sub picioarele ei.

Apoi se despărţiră încet. Harry avea

o expresie cam ameţită.

— Ştiu că n-ar trebui să te întreb, spuse el ezitant, dar nu ţi s-a părut ca fost cutremur?

— Ba da… răspunse Faith, încă zăpăcită de sărut şi de efectul acestuia. Da, am simţit… foarte clar. Şi tu la fel?

Încurcat, Harry arătă spre sud-est.

— Insulele alea de-acolo sunt Montserrat şi…

Ascultătoare, Faith privi în direcţia indicată.

— Acolo e un vulcan activ? întrebă ea.

— Nu, răspunse Harry.

Dintr-odată, observase şi el fumul negru care se înălţa din colţul de sud-est al insulei St Kitts.

Acum Faith putu să jure că auzea sunând un telefon undeva – sau poate doar

în capul ei. Din fericire, peste câteva momente apăru din nou O'Malley.

— Domnule Harry, domina, a dat telefon domnul Nathan.

Şoferul părea să nu-i vină nici lui a crede mesajul pe care-l aducea.

— A spus că fumul de-acolo e de la o bombă care tocmai a explodat în clădirea cea nouă de la Frigate Bay. Vrea să vă duceţi şi…

În maşină, Harry formă un număr la telefonul celular.

— Aici Holson. Ce s-a întâmplat?

Ascultă un moment, apoi întrebă:

— Câţi lipsesc?… Dumnezeule! Ai idee cine-a făcut-o?…

Când ajunseră în capitală, auziră sirenele. Străzile erau pline cu maşini de pompieri, poliţie şi ambulanţe. O'Malley

încetini. De fiecare dată când se apropiau de câte un poliţist care dirija circulaţia, şoferul scotea capul pe fereastră şi striga:

— Lady Sunny!

Imediat, erau lăsaţi să treacă.

Frigate Bay se afla pe istmul dintre Great Salt Pond şi insulă. Terenul de golf era terminat. Conturul a doua hoteluri se profila pe cer. Deasupra turnului dinspre răsărit plutea fum negru. O maşină de poliţie îi opri imediat după prima intersecţie.

— Domnul Holson? Sunt inspectorul Wheeler. Patru oameni sunt daţi dispăruţi. Avem şase răniţi. Am început evacuarea, dar nu ajung infirmierii şi ambulanţele.

— Dă-mi telefonul, O'Malley. Domnule inspector, canapeaua noastră din spate are lăţime dublă. Maşina se poate folosi ca ambulanţă.

— Iar eu sunt soră calificată, adăugă Mary. Rămân în maşină?

— Da.

Faith se dădu la o parte din drum. Nu avea nimic de făcut, ca avocat, dar… îi plăcea să-l urmărească pe Harry Holson cum lua iniţiativa. Degetele lui tastau febril pe butoanele telefonului celular.

— Aeroportul Golden Rock? Aici domnul Holson, de la Holson Construction. Avem două elicoptere gata de zbor. Am nevoie de ele pe terenul de golf din Frigate Bay, ca să transporte nişte răniţi la spital… Când? Chiar acum, bineînţeles. Imediat.

Apoi, se întoarse spre inspectorul de poliţie.

— Unde credeţi că o fi maistrul meu de şantier?

— Lângă baraca din mijlocul zonei,

arătă inspectorul. Ce intenţii aveţi?

— Oamenii mei sunt cel mai bine calificaţi ca să cerceteze şantierul, răspunse scurt Harry. Voi comunica prin telefonul sta cu dumneavoastră. Mă ţineţi la curent?

— Da, desigur.

Ce altceva ar fi putut răspunde? se întrebă Faith, simţindu-se foarte plăcut în apropierea omului care preluase conducerea operaţiunilor. Involuntar, mâna i se strecură într-a lui. Harry o privi surprins, apoi o strânse uşor.

— Iar tu stai cu mine, spuse el. S-ar putea ca până diseară să am nevoie de un avocat.

Capitolul 5

Era ora unu noaptea. Vântul cu

mirosu de fum şi funingine se potolea treptat.

— Hai să mergem pe plajă, îi spuse Harry lui Faith, care era frântă de oboseală. Nu mai avem nimic de făcut. Pompierii au incendiul sub control. I-au găsit pe toţi dispăruţii, iar tata va anunţa familiile.

Trase adânc aer în piept, întinzându-se.

— Putem să ne spălăm în ocean de negreala asta.

— La porunca matale, bwana, replică Faith, încercând să glumească.

— Coborâm pe-aici, spuse Harry, conducând-o pe panta verde a terenului de golf, spre nisipul unde se auzeau foşnind valurile. Doamne, obosit mai sunt!

— Ai şi de ce, răspunse Faith, luându-l cu un braţ pe după mijloc. Ai lucrat ca

mânat de draci.

— Am fost mânat de draci, replică el. Mă simt îngrozitor de vinovat. Numai eu am fost de vină.

Clătină din cap, strângând-o uşor cu braţul.

— Lasă că nici tu nu te-ai descurcat prea tău, copilu'! Punctul ăla de alimentare pe care l-ai organizat în aer liber a salvat vieţi.

Faith îi privi chipul. Pe obraz i se prelingea ceva – lacrimi?

— Eu tot nu înţeleg, continuă Harry. I-am găsit pe toţi oamenii noştri în viaţă, şi totuşi printre resturi existau două cadavre.

Se opri. Luna strălucea pe cer, iar pe cărare sclipeau scoici albe sfărâmate.

— Mă bucur că a şi tata aici. Eu nu mă prea pricep la detaliile delicate. El

poate vorbi mai diplomatic cu familiile răniţilor.

Când ajunseră la marginea apei, porniră paralel cu malul, lăsându-se scăldaţi de valuri.

— De ce ar fi vrut cineva să vă arunce în aer şantierul? întrebă Faith. Aţi primit mesaje de şantaj sau ameninţare?

— Nu! răspunse apăsat Harry. Nimic! Pe lângă alte locuri, insula asta-i un paradis. Nu avem probleme cu muncitorii, nici agitatori de stânga puternici, nici legături internaţionale. Pur şi simplu nu înţelege. Nu sunt sigur decât că eu răspund de oamenii ăştia.

— N-ai ce să-ţi reproşezi, spuse rezonabil Faith. Cine să se fi aşteptat la o asemenea nebunie?

— Totuşi, trebuia să am un sistem de pază mai bun. Sau… ceva, orice! Ceva

care să-i protejeze pe angajaţii mei! Eu sunt răspunzător!

— Harry Holson.

Faith se opri, privindu-l drept în ochi.

— Oricât ar părea de dur, nu-i poţi apăra pe toţi de maniacii ucigaşi de pe lumea asta. Ai măsuri de pază corespunzătoare pe şantier. Ce-ai fi putut face mai mult? Oamenii tăi riscau la fel de mult să moară în accidente de circulaţie, în catastrofe aviatice sau împuşcaţi de un vecin beat şi înarmat. Sunt adulţi cu toţii, iar adulţii sunt în pericol prin simplul fapt că există. Nu ai absolut niciun motiv de a-ţi reproşa ceva. Mă înţelegi?

Dacă n-ar fi stat până la genunchi în apă, Faith ar fi bătut din picior.

Harry tăcu câteva momente, privind luna plină. Deodată, o cuprinse de talie cu ambele braţe, îmbrăţişând-o strâns.

Rămaseră astfel mult timp, cu buzele lipite, chinuindu-se să-şi ţină echilibrul în valuri.

— Încerci să-mi controlezi gândurile? întrebă Harry, printre sărutări.

— Hm…? murmură Faith, care nu mai era tocmai coerentă. Cam aşa ceva…

Nu mai era nimic de spus. Valurile creşteau; următorul o doborî de pe picioare, răsturnând-o împreună cu Harry. Se scufundară, apoi se rostogoliră pe plajă, înlănţuiţi. Se ridicară, uzi, râzând, iar buzele li se întâlniră din nou.

— Îţi mulţumesc, spuse Harry, cu glas abia auzit peste zgomotul valurilor.

— Eu îţi mulţumesc, şopti Faith, cu răsuflarea tăiată.

— Tu îmi mulţumeşti mie? Ai un gust de zahăr ars în apă cu sare. De ce îmi mulţumeşti?

— Tu ai un gust de paradis.

— Poate că nu-mi vei alunga toate sentimentele de vinovăţie, dar m-ai ajutat, cu siguranţă. Dacă nu erai aici, probabil că aş fi pornit să-i caut pe sabotori şi să-i spânzur.

— Voi, tipii din Texas, comentă Faith, cu mâinile în şolduri. Vorbeşti ca într-un western prost – da' prost rău…

Şi ea avusese aceleaşi sentimente faţă de infractori, dar nu intenţiona să i-o mărturisească lui Harry!

— Poliţia va lucra din greu la cazul ăsta, continuă ea. Sunt sigură că-l vor rezolva. Cât de departe pot ajunge sabotorii? Insula e destul de mică. Nu există decât puţine ambarcaţiuni. Aeroportul poate fi pus uşor sub pază. Nu te agita. O să-i prindă poliţia.

Se scuturară de nisip şi porniră spre

terenul de golf, mult mai bine dispuşi decât înainte.

— Ultima pe care ai scos-o… spuse Faith, meditativ. Fata prinsă sub maşină. Ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Nu ştiu, răspunse Harry. După ce ţi-am dat-o în primire, m-am dus să mai caut. Ce-ai făcut cu ea?

— Prin apropiere nu era niciun pompier. Am împins-o până la capăt afară de sub dărâmături, iar apoi… a dispărut.

— O fi preluat-o altcineva.

Peste un moment, Harry se opri.

— Nu ţi se pare curios? În zonă nu mai era nicio altă femeie, numai tu.

— Trebuie să ştie cineva despre ea.

La marginea terenului de golf apăru un jeep. Harry îl identifică după însemnele cromate de pe portiere.

— Ăsta-i jeep-ul inspectorului

Wheeler, spuse el. Vine drept spre noi.

De cum se întâlniră, inspectorul le spuse:

— Vreau să mă asigur că ştim totul despre persoanele dispărute.

— Cum adică? întrebă Harry. Am avut patru dispăruţi şi i-am găsit pe toţi. Maistrul meu avea evidenţa tuturor oamenilor de pe şantier, în momentul exploziei. Dar există două cadavre neidentificate. S-a mai întâmplat şi altceva?

— Da, răspunse inspectorul. Am găsit încă un cadavru. Un tânăr, localnic după câte se pare. Sub epava unei maşini. Nu încape nicio îndoială că s-a folosit o maşină-capcană, iar unul dintre şoferi era prea aproape de ea când a explodat.

— Aveţi idee cine e? se grăbi Harry să-l întrebe.

— Deocamdată nu. Dar vom afla destul de curând.

Şi, cu aceste cuvinte, inspectorul întoarse maşina şi porni înapoi spre resturile fumegânde ale turnului şi garajul subteran.

Fără o vorbă, Faith şi Harry se înţeleseră dintr-o privire să rămână pe plajă, departe de tot haosul. Se aşezară pe iarba de la marginea terenului de golf, relaxându-se, în sunetul hipnotic al valurilor.

Nu peste mult, pe Faith o fură somnul. Adormi într-o secundă, rezemată de umărul lui Harry.

Nu ştia ce anume o trezise şi nici nu ţinea să afle. Stătea foarte comod.

Deschise ochii, pentru a constata că dormea pe iarbă împreună cu Harry, ca

două linguri. Harry, la spatele ei, o ţinea în braţe, comod – mai puţin faptul că una din mâinile lui îi ajunsese pe sân.

Sunetul se auzi din nou. Cu grijă, Faith se ridică.

Era un fel de miorlăit, răsunând din direcţia câtorva dune de nisip. În timp ce se apropia, Faith îl desluşi: era un plânset. După vreo treizeci de metri parcurşi, îşi pierdu echilibrul şi alunecă pe panta dunei. În fundul adânciturii, o făptură măruntă încerca să se târască spre ea.

Demeia era plină de sânge închegat, din rănile de la cap. Mai era şi înnegrită de fum, iar piciorul stâng şi-l târa, fiind probabil rănit.

— Te rog, îi spuse Faith, cuprinzând-o cu braţele, lasă-mă să te ajut. Stai aici, până mă duc să-l trezesc pe Harry. Nu încerca să te mişti mai mult decât ai

nevoie. Nu-ţi fac niciun rău. Mă duc să chem ajutoare.

O lăsă pe loc şi alergă spre locul unde dormea Harry. Când acesta deschise ochii, Faith văzu că îl tulbura ceva.

— Harry, spuse ea, du-te la şantier şi cheamă un medic. Am găsit o femeie rănită – grav. Are nevoie de îngrijiri. Grăbeşte-te, te rog.

Harry o luă la fugă aproape înainte de a se fi ridicat complet, iar Faith se întoarse la femeia rănită.

— Nu-ţi face griji, îi spuse ea, Harry aduce ajutoare.

Femeia îi strânse mâna, în timp ce Faith continua să vorbească. Vorbea despre orice, fără a fi conştientă de ceea ce spunea, numai pentru ca femeia să nu se simtă singură.

— Faith! Faith! se auzi glasul lui

Harry. Unde eşti?

— Aici! strigă Faith, ridicându-se.

Harry se apropia, cu echipa medicală de urgenţă a poliţiei.

— A, asta era, spuse sergentul de poliţiei, în timp ce asistenţii îi acordau primele ajutoare, întinzând-o pe o targă. Ore întregi amcăutat-o.

Pe Faith o deranja faptul că nu păreau prea binevoitori cu pacienta – ba chiar, o tratau de-a dreptul ostil.

— E grav? întrebă ea, neliniştită.

— Toate rănile de la cap arată rău şi sângerează, răspunse sergentul. De picior nu ştiu – poate la şold să se fi lovit… Dar o ducem la heliport şi în curând va fi în siguranţă.

În faţa cantinei, Harry se apropie de inspector.

— Echipa dumneavoastră medicală se poartă întotdeauna atât de brutal cu pacienţii?

— Mă scuzaţi? întrebă inspectorul Wheeler. Ce vreţi să spuneţi?

— Pe femeia găsită de domnişoara Latimore, continuă Harry, au tratat-o de parcă era o criminală.

— Bineînţeles, domnule Holson, răspunse inspectorul. Era o crimimală. Cine credeţi că a introdus maşina în garaj? I-am găsit poşeta printre resturi, dar pe ea n-am găsit-o. Are noroc că a supravieţuit. Graţie dumneavoastră, acum o avem în custodie.

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse spre Jeep, îndepărtându-se.

— Ei, ce-ai aflat de la inspector? îl întrebă Faith pe Harry, cam enervată, când acesta se întoarse la masa din

cantină.

— Am aflat că tânăra pe care ai găsit-o tu era şoferiţa maşinii-capcană. Ce altceva puteam să aflu? Şi de ce eşti nervoasă?

— Scuză-mă, nu sunt prea matinală de felul meu. Aş avea draci până şi cu Maica Tereza, dacă ar veni la mine înainte să-mi beau a doua cafea.

Mai luă o sorbitură din cana cu cafea.

— Deci, acum avem un prezumtiv făptuitor şi, poate, o cale spre instigatorii acestei atrocităţi?

— Dumnezeule, nu suport când îmi vii cu avocăţisme, comentă Harry, în timp ce-şi golea ceaşca de cafea.

Lady Sunny conversa cu o cameristă, aşezată comod la măsuţa rotundă de pe verandă. Era îmbrăcată ca de obicei, în

mătase neagră. Când apăru Faith, servitoarea se ridică şi se retrase.

— A, domina. Bună dimineaţa. Toată noaptea mi-am făcut griji pentru dumneata, draga mea. Am şi pus să aducă micul dejun.

— De fapt, spuse Faith, aşezându-se, abia acum mi-am dat seama că mor defoame.

Lady Sunny, care se ospăta cu un baton de pâine prăjită şi o ceaşcă de cafea, făcu o mutră dezgustată.

— Cred că de douăzeci şi cinci de ani n-am mai luat o masă cum se cade. Dicky era atât de sever cu privire la dietă, deşi el n-a ţinut niciodată. Din păcate, în familia mea femeile au tendinţa să…

— Să depăşească greutatea?

— Să se îngraşe, declară apăsat Mary. Şi-acum, povesteşte-mi despre

aventura voastră.

O ascultă cu cea mai mare atenţie, aplecată înainte, fără a-şi desprinde ochii de ea. Abia după ce Faith îşi termină relatarea amăunţită milady făcu semn să se mai aducă o cafetieră şi se rezemă de spătar.

— E mare păcat că s-au pierdut vieţi omeneşti. Dar înţeleg că asta-i întotdeauna problema cu activităţile teroriste. De-atâţia ani de când mă aflu pe St Kitts, acum e prima oară când se întâmplă aici aşa ceva. Trebuie să te odihneşti, draga mea, iar între timp eu o voi suna pe mama dumitale ca să-i spun toată tărăşenia.

— Nu e nevoie, milady. V-aţi pierde timpul cu nimicuri.

— Nu-i adevărat, domnişoară. În administraţia de cea mai bună calitate,

superiorii se preocupă de problemele angajaţilor. Relaţiile personale sunt pe primul plan, în adevăratul ciclu managerial.

Făcu o pauză, pentru a sorbi din cafea.

— Şi nu e niciodată o pierdere de timp.

„Acum de ce mi-o fi ţinând o prelegere despre management?” se întrebă Faith. „Oare chiar am rasolit-o atât de rău aseară?”

— Nu mi-ai spus cât de bine s-au descurcat muncitorii noştri cu incendiul, continuă milady.

— Muncitorii… noştri?

— O, draga mea, se vede că ai fost atât de ocupată! Da, muncitorii noştri. Şaisprezece oameni de-ai noştri s-au organizat în două echipe de pompieri

voluntari. Au răspuns la a doua alarmă. Ar trebui să treci pe la ei azi. Baraca noastră de incendiu e în spatele grajdurilor.

— Da… desigur.

Milady schiţă gestul de a-şi împinge scaunul înapoi. Imediat apărură două servitoare, gata s-o ajute.

— Desigur, comentă bătrâna, în timp ce făcea primii paşi, domina noastră ar fi putut rămâne aici, ca să-i organizeze pe oamenii noştri. N’est-ce pas?

Şi plecă, lăsând-o pe Faith să-şi termine masa.

Faith îşi strânse şervetul, aruncându-l în mijlocul farfuriei.

— Şi uite-aşa, Faith Latimore, îşi spuse ea, în şoaptă, ai să-ţi primeşti şi restul instrucţiunilor manageriale!

— Domina mai are nevoie de ceva? se interesă Mary, apărând lângăea.

— Domina are nevoie de instrucţiuni despre modul cum să-şi administreze slujba, oftă Faith. Îţi vine să crezi că, pe tot parcursul studiilor mele la universitate, niciodată n-am învăţat cum să conduc un departament de pompieri voluntari?

— Sunt sigură că duduiţa va învăţa fuga-fuguţa, replică Mary. Avem o carte.

— Nici nu mă mir. Şi-acum, am de gând să-mi petrec restul zilei la computer, cu corespondenţa de birou.

— A, computerul… şi corespondenţa? Mă duc să le pregătesc.

— Ce-ar fi de pregătit?

— Nimic important, domina. În trecut, se obişnuia ca aparatul să fie adus în salonul dumneavoastră decât două zile pe lună. Nu va dura mult până-l instalez din nou, dacă doriţi.

— A, deci de-asta nu l-am văzut până

ieri. Bine, pune pe cineva să-l aducă – domina doreşte, spuse ferm Faith, în timp ce pornea în josul rampei cu toată viteza.

Faith ştia că în casă exista un enorm sistem de interfon, dar nu avea idee unde erau amplasate terminalele. Însă nu fu cu adevărat surprinsă când, întorcându-se în salonul ei, găsi computerul pe masă. Peste un moment, o servitoare pe care încă nu o cunoscuse aduse un coş plin cu corespondenţă.

— Domina a cerut corespondenţa?

— Da. Iar dumneata eşti…?

— Julia, coniţă. Lucrez în departamentul de afaceri.

— Mulţumesc, Julia. Deocamdată, numai de-atâta am nevoie.

Fata, a cărei expresie era solemnă ca a unei statui, făcu o mică reverenţă şi plecă, tăcută ca un şoarece.

— Mă rog, spre că n-are nimic cu mine…

— Julia? întrebă Mary, care intrase la fel de silenţios pe cât ieşise Julia. Nu, Julia are problemele ei.

Ridicând din umeri, Faith se aşează la birou. Plicurile erau deja împărţite în categorii, cu inscripţiile: „Facturi”, „Chitanţe” şi „Corespondenţă”. Ultimul teanc era cel mai gros, însemnat cu „Personale”. Faith îl puse deoparte. Nu primise instrucţiuni cu privire la scrisorile personale ale lui Lady Sunny.

— Mary, avem vreun mesager? Mi se pare că am acumulat toată corespondenţa personală a lui milady.

Camerista ezită un moment.

— Da, Miss Faith, avem mesageri. Am să le duc corespondenţa. Doriţi să ajungă direct la milady?

— Cred că da, răspunse Faith, observându-i ezitarea. Nu-i aşa?

Mary trase adânc aer în piept.

— Dacă domina doreşte ca poşta să ajungă la milady, atunci cu siguranţă că acolo va ajunge.

Întinse mâinile să ia teancul, apoi ieşi din cameră cu toată viteza.

„Ei, din asta ce să mai înţeleg?” se întrebă Faith, în timp ce răsfira corespondenţa de afaceri, pregătindu-se s-o descifreze.

Pe la amiază, avea registrul la fel de plin, pe cât de gol îi era stomacul. Prânzul apăru de la sine – un sandviş gustos cu puncă, un ceainic plin, două fursecuri şi o portocală. Începu să ronţăie din ele, în timp ce-şi continua munca.

La ora trei terminase corespondenţa

şi rula un program pe computer. I se îngreunase capul, iar ochii începeau să i se închidă.

— Domina?

O mână o atinse uşor pe umăr. Deschise un ochi şi o văzu pe Mary, cu un pluton de bărbaţi şi femei în spatele ei, toţi aşteptând răbdători.

— Dacă domina a terminat, spuse ezitant Mary, Thomas ar vrea să vă vorbească.

Faith îl privi pe tânăr. Nu-l mai văzuse niciodată. Părea cam speriat, iar Faith nu înţelegea de ce.

— Da, spuse ea, ce pot face pentru dumneata, Thomas?

— Domina, începu Thomas, bâlbâindu-se, departamentul meu a fost eliberat din funcţie?

— N-am auzit de aşa ceva, răspunse

Faith, derutată. Ce te face să crezi asta?

— Am întrebat-o pe milady, dar nu ştia nimic. A spus că dumneavoastră sunteţi încărcinată cu toate problemele.

— Da, aşa se pare. Şi de ce credeţi că aţi fost concediaţi?

— Fiindcă, domnişoară, aţi luat toată corespondenţa şi aţi sortat-o. Iar asta e sarcina mea. Julia este secretara cu corespondenţa. Clairmont e contabilul şef. Lucy şi Primrose sunt asistentele lui.

— Julia e secretara cu corespondenţa? întrebă Faith, înţelegând dintr-odată de ce era Julia atât de necăjită. Vai de mine, ce-am făcut? Ieraţi-mă, n-am vrut să vă iau funcţiile. Nu, nu aţi fost concediaţi. În dimineaţa asta am văzut corespondenţa pe masă, aşa că m-am apucat de lucru. Vă rog să mă scuzaţi. N-am ştiut că vă creez probleme.

Pe chipul lui Thomas apăru o expresie de înţelegere.

— Ascultaţi, continuă ea, promit că n-am să mă mai ating de corespondenţă. Dar trebuie să-mi spună cineva ce să fac cu toate astea.

— Domina, dacă mă scuzaţi, când terminăm cu cecurile, mesagerul vi le va aduce la semnat. Când terminăm cu scrisorile, vi le aducem dumneavoastră, la aprobat şi semnat. Iar când totule gata, venim să ne daţi instrucţiuni pentru a doua zi.

— Şi Lady Sunny?

— Lady Sunny nu se ocupă de nimic, domnişoară. Spune că munca administrativă îi face riduri. Când vă întâlniţi la cină, vă întreabă: „Totul e-n regulă, domina?”, iar dumneavoastră răspundeţi: „Da, milady”.

Faith privi spre cercul de feţe zâmbitoare.

— Chiar şi dacă nu e totul în regulă?

— Chiar şi atunci, răspunse Mary. Lady Sunny ştie tot ce se întâmplă, dar dacă cineva o informează se simte datoare să facă ceva, şi numai de-asta nu-i arde. Aşa că nu-i atrageţi atenţia asupra nici unui lucru. Domina le rezolvă pe toate.

Faith se ridică, întinzându-se. Ore în şir nu se clintise de pe scaun.

— Şi dumneata, Thomas, îmi raportezi totul mie?

Tânărul zâmbi.

— Numai dacă e ceva de raportat.

— Atunci, luaţi toate hârţoagele astea şi puneţi-le în ordine, oftă Faith pornind încet spre dormitor. Eu trag un pui de somn, Mary. Mi se anunţă o durere de cap. O durere de-aia, de să-mi plesnească!

— Duduiţă, o întrebă Mary, nu mâncaţi de prânz? De-asta vă doare capul.

— Mary, am luat prânzul la amiază.

— Ăla era prânz? A fost numai o gustărică, domina. Cina, după cum ştiţi, nu se serveşte până la ora nouă.

— Bine, răspunse Faith resemnată.

Mary ieşi, cu graţia ei obişnuită.

— Unde rămăsesem? întrebă Faith pereţii. A, da. Câţi oameni sunt angajaţi în slujba lui Lady Sunny?

Se duse la birou şi formulă întrebara pe keyboardul computerului.

Aparatul bâzâi, ciripi, piui, apoi apăru răspunsul:

„Cincizeci şi doi”.

După ce mai rumegă puţin ca o vacă bătrână, computerul adăugă:

„Cincizeci şi trei. Unul în spital”.

— Mai tacă-ţi gura, deşteptule, pufni

Faith. Faci pe şmecherul cu mine?

În acel moment, Mary intră cu tava.

— Domina vorbea cu cineva?

— Cu mine, mărturisi Faith. Cea mai tâmpită fată din lume.

— Domina e glumeaţă, îi zâmbi Mary, punând tava în faţa ei. Lady Sunny ne-a povestit totul despre dumneavoastră, înainte să veniţi. Şi-acum, mâncaţi?

Bucătăreasa făcuse o salată de paste făinoase cu roşii, măsline, ceapă şi şuncă, turnând peste toate ulei condimentat.

— Mary, spuse Faith, după ce termină de mâncat, când camerista veni să ia tava, felicit-o pe bucătăreasă şi spune-i că recomand mâncarea asta pentru masa lui milady. Ai mâncat şi tu din ea?

— Da, am gustat-o. Bucătăreasa nu mi-ar permite să vă servesc nimic dacă nu gust înainte.

„Un sistem bizantin”, îşi spuse Faith. „Au gustători, şi gustători pentru gustători, şi… o piramidă întreagă, până la Lady Sunny!

Pradă unui acces de curiozitate, o întrebă:

— Cum se face că eşti întotdeauna la îndemână când am grijă de tine?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Mary.

— Încerc să întreb, fără prea mult succes, cum ai reuşit să intri tocmai în clipa când terminasem munca la computer?

— A, făcu Mary, uşurată. De când aţi mâncat gustarea, m-am uitat din două-n două minute, ca să văd dacă aţi terminat.

— Şi ce altceva mai faci, în afară de a mă servi pe mine?

— Ajut la treburile casei şi, uneori, la bucătărie. Dar acum, că vă aflaţi aici,

dumneavoastră sunteţi principala mea îndatorire, răspunse cu mândrie Mary.

— Tot tu te-ai ocupat şi de fosta domina? întrebă Faith, intrând în dormitor.

— Nu, domina Pearl o avea pe Justine. Când s-a măritat, Justine a plecat cu ea, aşa cum se cuvine. Când aţi sosit dumneavoastră, îmi venise mie rândul să vă fiu cameristă.

— Aha… murmură Faith, destul de uimită; niciodată nu mai avusese pe cineva care să facă atât de multe pentru ea, şi cu atâta bunăvoinţă. Acum mă duc să fac un duş. Te rog să-mi alegi ceva pentru seară.

Cu sentimentul că ultima cerere fusese asolut inutilă, ieşi din dormitor, auzind cum se deschideau deja uşile debaralei.

Apa fierbinte începu să-i alunge treptat durerile din articulaţii. Faith se

rezemă de faianţa peretelui, relaxându-se.

Capitolul 6

Faith coborî rampa, îmbrăcată în tunica de mătase verde pal aleasă de Mary, cu pantaloni din aceeaşi mătase verde. Părul lung, şaten deschis, îi era împletit cu grijă într-o coadă franţuzească.

Lady Sunny, escortată de inspectorul de poliţie Wheeler, o aştepta la parter.

— Bine ai venit, o întâmpină ea, văzând-o la poala rampei. Urmează-ne, draga mea.

Faith o însoţi ascultătoare, iar când ajunseră pe verandă văzu că Harry se afla deja acolo. Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu o cămaşă, pantaloni negri şi cizme de cowboy. Nu-i mai lipsea decât o cravată-şiret argintie şi un sombrero

negru, ca să arate ca un texan tipic – un personaj negativ; pozitivii purtau întotdeauna pălării albe. Pe buze avea un mic zâmbet strâmb, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Faith.

— Inspectorul a venit să discute cu voi despre incidentul de ieri după-amiază, spuse Lady Sunny. Dar mai întâi, domnule inspector, doriţi să beţi ceva? întrebă ea, graţioasă ca de obicei. Ceva rece, sau cald?

— Rece, dacă se poate, milady, şi fără alcool. Sunt în timpul programului.

Se vedea clar că inspectorul Wheeler era altul dintre admiratorii bătrânei doamne. Napoleon apăru ca din pământ, cu un pahar din care ieşea o tulpină de mentă.

— Şi-acum, începu Wheeler, după ce luă o înghiţitură din ceaiul cu gheaţă, a

avea câteva întrebări pentru dumneavoastră, domnule Holson.

— Da? întrebă Harry, mutându-se lângă el.

Lady Sunny se aşeză pe scaunul eliberat. Părea obosită.

— Ce pagube spuneaţi că aţi suferit?

— Nu atât de mari pe cât ne aşteptam, răspunse Harry, scoţând un carneţel. Explozia a afectat numai armăturile de la primele două niveluri. Lemnăria de deasupra a ars. Estimăm daunele la trei sute de mii de dolari. Asigurarea le va acoperi în cea mai mare parte, inclusiv cheltuielile pentru tratamentele medicale ale răniţilor.

— Şi ce vă sugerează asta, ca expert în construcţii?

— Nepricepere. N-au ştiut ce făceau. De fapt, dacă detonau bomba puţin mai

spre sud, n-ar fi făcut decât să pârlească tencuiala din exteriorul turnului.

— Hmm… murmură inspectorul. Nu aveau experienţă? Asta i-ar exclude pe revoluţionari. Le ţinem evidenţa celor trei sau patru de pe insulă, care cred că n-au fost depistaţi. Acum câţiva ani, am avut unele probleme, în perioada când Anguilla s-a desprins de St Kitts şi Nevis, dar am reuşit să-i prindem repede pe instigatori.

— Şi în plus, interveni Lady Sunny, de ce ar vrea o organizaţie revoluţionară să saboteze unhotel? N-ar mai avea unde să se întrunească!

— Tocmai, murmură printre dinţi inspectorul.

Harry îl privi suspicios.

— Deci, ajungem la a doua posibilitate, continuă Wheeler. Cineva care are ceva cu compania dumneavoastră.

— Desigur, mai există şi ecologiştii, spuse Harry meditativ. Deşi noile noastre tehnici de construcţie le satisfac majoritatea revendicărilor. Totuşi, mai există un grup radical care protestează numai fiindcă aducem schimbări. Îi cunoaşteţi? Vor ca insula St Kitts să rămână permanent aşa cum era cu cincizeci de ani în urmă, deşi hotelul i-ar putea ajuta pe insulari să devină mai independenţi.

— Da, îi ştim, răspunse inspectorul Wheeler. Dar suferă de lipsuri cumplite. Îmbătrânesc. Nu-l văd pe niciunul dintre ei săvârşind sabotajul ăsta, oricât de stângaci.

Se priviră un moment, sorbind din pahare, apoi Lady Sunny risipi tăcerea.

— Droguri, spuse ea.

Faith o privi surprinsă. În ultimele

două, trei zile, începuse să aibă o senzaţie stranie. Pe dinăuntru, milady părea să ascundă nu puţine răspunsuri despre tot ceea ce se întâmpla la Rose Cottage şi pe insulă.

— Droguri… repetă inspectorul, gânditor. Mă rog, e adevărat că drogurile invadează insula, iar Frigate Bay e locul ideal pentru debarcarea lor. Iar acum, când le-aţi limitat accesul cu proiectul dumneavoastră de construcţie, nu prea ştiu care sunt efectee. Am să mă interesez mai târziu, la brigada noastră anti-narcotice. Droguri…? Hmm… murmură el, scoţându-şi carneţelul, pentru a face o însemnare.

— Şi-acum, domnule Holson, ştiu că poate părea cam trasă de păr, dat aveţi vreun duşman personal pe insulă?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse

Harry. Nimeni care să recurgă la asemenea acţiuni.

— V-am întrebat, continuă inspectorul Wheeler, pentru că nu toţi cetăţenii noştri sunt petrecăreţi paşnici. La baza multor infracţiuni mărunte de care ne ocupăm zilnic stau invidiile şi răzbunările. E foarte posibil ca aceleaşi să fie şi cauzele acestui sabotaj.

Se opri, bătând cu pixul în masă.

— V-aţi putea gândi la cineva, din interiorul sau dinafara companiei, care ar putea fi invidios pe dumneavoastră sau pe firmă? Suficient de indivios pentru a încerca să vă distrugă – pe dumneavoastră şi hotelul?

— Nu văd cine ar putea să mă invidieze, răspunse Harry, cu un uşor zâmbet. Nu vreau să spun că în cadrul companiei n-ar exista diverse conflicte şi

clici dispuse să se pună mereu de-a curmezişul, dar majoritatea oamenilor sunt constructori cu vechime. Dacă unul dintre ei s-ar fi hotărât să arunce în aer hotelul, zbura până la Nevis, cu siguranţă!

Inspectorul dădu din cap.

— Şi, desigur, această explozie a vădit o totală lipsă de experienţă. Deci, cum rămâne cu cealaltă posibilitate? Există cineva pe insulă care ar putea să se răzbune?

Harry tăcu un moment.

— Nu, n-aş crede, răspunse el în cele din urmă. Dar, ştiţi, dacă lucrurile ar fi mers normal, în acel moment m-aş fi aflat pe şantier. În schimb, eu plecasem, la ordinul lui Lady Sunny, să savurez un picnic la Brimstone Fort.

— Ce noroc, comentă milady. Uneori, e bine ca tinerii să mai şi asculte de

ordinele bătrânilor.

— Nu fac decât să enumăr posibilităţile, îi aminti Wheeler lui Harry. Oricum, mă intrigă ipoteza contrabandiştilor. Ştiu că s-ar putea să vă fi făcut duşmani printre ei, nu numai cu construcţia, ci şi cu campania anti droguri.

— Mă rog, răspunse Harry, recunosc că campania noastră anti drog are şanse să-i lase fără clienţi. E implicat cumva şi un element mafiot?

Urmă din nou o scurtă tăcere. Apoi, Lady Sunny interveni cu o nouă declaraţie:

— După cum ştiţi, fac parte din consiliul guvernatorial. Înţeleg că insula are anumite probleme grave. Cubanezii cu jocurile de noroc, acum câţiva ani, apoi sud-americanii, în căutare de baze mai apropiate de colonii…

Inspectorul tuşi jenat, acoperindu-şi

gura cu mâna.

— Ăă… Statele Unite, milady. Da, s-ar putea să fie adevărat.

— Atunci, spuse Harry, aş zice că traficul de droguri ar putea fi un motiv foarte logic pentru sabotaj. Mai ales întrucât paznicii noştri au alungat câţiva indivizi suspecţi de pe şantier, noaptea târziu.

— Da, ştim despre aceste incidente, confirmă inspectorul Wheeler.

— Vreţi să spuneţi că încercau să folosească şantierul drept punct de schimb? vru să ştie Faith.

— Aşa credem, domina, răspunse inspectorul. Avem unele indicii cu privire la identitatea lor.

Tăcu un moment, apoi mai notă ceva în carneţel.

— Oricum, ne-aţi ajutat să prindem o

complice, domina. O vom interoga cât se poate de serios.

— Încă n-aţi vorbit cu ea? întrebă Harry.

— Numai un moment. Atâta cât să-i aflăm numele şi faptul că locuieşte la Friends' Estate. Apoi, a apărut avocatul ei. Mă îndoiesc că vom mai scoate şi altceva de la ea. Dar fiţi siguri că vom continua să punem întrebări. Dacă nu vă e cu supărare, tot ce am discutat este strict teoretic şi strict confidenţial. Nu putem emite nicio judecată până nu aflăm mai multe date.

Îşi închise carnetul şi se ridică, întinzându-se.

— S-a făcut târziu, dragă domnule inspector, spuse Lady Sunny. Nu vreţi să rămâneţi la cină, dumneavoastră şi Harry? Ne-ar face nespusă plăcere.

— Vă mluţumesc, milady, aş fi onorat, răspunse inspectorul, dar nu sunt îmbrăcat corespunzător.

— Sunt sigură că vom găsi ceva potrivit, replică milady. Dar trebuie să ştiţi că, după părerea mea, un om în uniformă este absolut elegant cu orice ocazie.

— Milady, spuse inspectorul, râzând, îmi faceţi o mare onoare şi vă rămân dator dacă mi se pune temporar la dispoziţie o cameră cu telefon, ca să mai pot rezolva unele probleme.

— Desigur. Napoleon, te rog să-l conduci pe domnul inspector într-ocameră pe care s-o poată folosi. Va lua cina cu noi.

— Da, milady, încuviinţă valetul, conducându-l pe Wheeler spre camera cerută.

Lady Sunny se ridică şi porni spre uşă, adăugând peste umăr, către Faith şi

Harry:

— Voi doi ar trebui să faceţi o plimbare în grădină. Toate florile s-au desfăcut – e minunat!

— Ei, comentă Harry, de tine nu ştiu ce să zic, dar eu n-am auzit în viaţa mea o poruncă regală mai categorică. Vii cu mine la o plimbare în grădină, înaintea cinei?

Îi întinse mâna şi porni cu ea în josul rampei care cobora de pe verandă în grădina din spatele casei.

— Ce mai zi…! comentă el.

— Dar am avut şi compensaţii, răspunse Faith, în timp ce intrau în grădina englezească.

— Ce compensaţii?

— Azi-dimineaţă, am văzut răsăritul soarelui…

Harry dădu din cap.

— …şi se pare că astă seară vom vedea apusul soarelui, continuă ea.

Îşi continuară drumul. Mâna lui Harry o strânse cu putere pe a lui Faith.

Surprinsă, şi-o smulse. „Armistiţiu”, îşi reaminti ea, „nu tratat de pace. Mai sunt atâtea întrebări fără răspuns…”

Harry o urmă spre gardul păşunii. Acolo, Faith se întoarse cu faţa spre el, rezemându-se de şipcile gardului. Isabelle se apropie de ei, la trap. O împinse pe Faith cu botul, făcând-o să se încline înainte, gata să cadă. Harry îşi desfăcu braţele… iar Faith căzu la pieptul lui. Iapa nechează.

— În casa asta pare să existe o conspiraţie a combinatorilor, comentă Faith, cu răsuflarea tăiată.

— Dacă asta înseamnă să ajungi în braţele mele, n-am nimic împotrivă,

răspunse Harry, trăgând-o uşor spre el. Ai cei mai frumoşi ochi din lume şi am să te sărut.

Chiar dacă-i ceruse permisiunea, era totuşi clar că nu aştepta niciun răspuns. „Şi-apoi, ce i-aş spune?” se întrebă Faith, relaxându-se în braţele lui. „«Nu-ţi permit, mă-nţelegi, măgarule!»? Nicio şansă! E o adevărată partidă – exact ceea ce-mi doream de Crăciun, de Paşti şi de aniversarea inventării ginului din bumbac. Numai sărbători importante”.

Sărutul fu spectaculos. Faith avu senzaţia că vedea artificiile de Patru Iulie şi defilarea de Anul Nou pe Esplanada din Boston, la un loc. Mai fusese sărutată, de bărbaţi cu multă experienţă. Acesta, însă, îl umilea pe toţi.

Sărutul ar fi putut continua la nesfârşit, dar în cele din urmă Harry înălţă

capul.

— Dacă nu se potolim, vom întârzia la cină, spuse el, cu glas răguşit.

— ...La cină... murmură Faith. O, nu... nu, nu se poate să întârziem la cină.

De cealaltă parte a gardului, Isabelle nechează.

— O noapte nemaipomenită pentru femele, comentă Faith.

Iapa întinse gâtul peste gard şi-i atinse pe amândoi cu botul, lăsându-şi mirosul curat şi sălbatic pe degetele lui Faith, ca un însemn.

— Dar, continuă Harry, toate la timpul lor. Trebuie să-i mulţumim lui Isabelle.

— Să-i mulţumim...? repetă Faith, nedumerită. Lui Isabelle? Iepei? Pentru ce?

— Pentru că e ea însăşi, nimic mai

mult, replică Harry, mângâind capul animalului. Îi dădu cubul de zahăr pe care-l luase în buzunar, pentru orice eventualitate. Isabelle, însă, îşi făcuse datoria fără niciun stimulent, iar Harry uita de graba de a ajunge la masă. Acum avea poftă de altceva.

Peste câteva minute, urcară pe verandă, ţinându-se de mână. Milady stătea aşezată în apropiere. Când îi văzu se ridică, zâmbindu-le încântată. Lui Faith îi veni pe neaşteptate o idee. Lady Sunny nu era în niciun caz atât de naivă şi ruptă de realitate pe cât o crezuse.

— Bună seara, dragii mei, îi întâmpină ea. Cum v-a plăcut în grădină?

— E minunată, milady, răspunse Harry. Şi am văzut-o şi pe Isabelle. Pare să se fi întremat.

— Ce frumos, dragii mei. Haideţi în

casă. Cred că inspectorul e gata să ni se alăture.

Faith şi Harry o urmară în salonul cu barul. Inspectorul Wheeler era deja acolo, cu paharul în mână. Purta aceeaşi uniformă, dar Faith observă că fusese călcată.

— Bună seara, milady, salută inspectorul, ridicându-se în picioare la apariţia lui Lady Sunny.

— Bună seara, domnule inspector, răspunse Londra, întinzându-i mâna.

— Sunt onorat să mă aflu aici în această seară, într-o companie atât de încântătoare.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să mă flatezi, Phineas, replică Lady Sunny.

Francis, barmanul, o aştepta cu obişnuita ei băutură pregătită. După ce Lady Sunny se aşează pe scaunul ei special,

Francis se întoarse spre Faith.

— Domina?

— Un pahar de apă tonică şi o felie de lămâie, ceru ea.

— Bere, comandă Harry, neaşteptând să fie întrebat.

— O adevărată băutură pentru un cowboy? murmură Faith.

— Daaa, coniţăăă, răspunse el tărăgănat, după ce trase o duşcă zdravănă din halbă. Noi ăştia, cowboyii adevăraţi, bem numai bere. Ai auzit vreun cântec country-western autentic despre bărbaţi care să bea vin? Şi pe urmă, în şa îţi ţii cam greu echilibrul cu paharul de martini în mână.

— Da… răspunse Faith.

În sfârşit, mâna îi fusese eliberată. Şi-o ascunse la spate.

— Parcă-l şi văd pe John Wayne la

bar, mugind să i se aducă vinul casei.

— Ştii, îşi cam pierde efectul, când eşti întrebat: „Ce otravă preferi?” şi răspunzi: „Chablis”, comentă Harry.

Înainte de a putea continua, fură întrerupţi de Lady Sunny:

— Ia veniţi încoace, voi doi. Inspectorul se va plictisi numai cu mine. Nu ne-ar strica nişte subiecte de conversaţie mai interesante.

— Da, milady, răspunse Faith.

Sporovăiră vreo douăzeci de minute, apoi uşile duble ale sufrageriei se deschiseră şi valetul anunţă:

— Cina este servită.

Mâncarea era excelentă. Friptură de vită cu garnitură de legume, budincă de Yorkshire şi salată de fructe tropicale.

— Mâncarea mea favorită, spuse milady. Chiar săptămâna trecută am vorbit

despre ea, cu Regina Mamă. Ştiţi, am învăţat la aceeaşi şcoală. Şi tatăl ei a fost conte.

Oftă.

— Ce vremuri interesante…!

— Regina Mamă? întrebă Harry, înghiţind o îmbucătură de carne cu puţină bere. La Regina Mamă a Angliei vă referiţi?

— Da, răspunse netulburată milady. Regina Mamă şi cu mine suntem verişoare – doar de gradul trei, dar recunoaşte legătura. În tinereţe, am fost colege de şcoală. Înainte ca ea să fi intrat în Familia Regală, prin măritiş.

Spusese totul cu mult calm. Ceilalţi meseni o priveau cu uimire.

Lui Faith i se părea că Harry şi inspectorul Wheeler n-o luau în serios. Ea, pe de altă parte, credea fiecare cuvânt. De

ce nu? Fiică de conte? Dacă milady spunea aşa, aşa era.

— Ce-aţi discutat cu ea? vru Faith să afle.

— De obicei, vorbim despre orice ne trece prin minte. Despre incendiul de la castel, despre micile probleme de familie… Nimic important. Ştiţi, peste trei săptămâni e ziua mea de naştere. Întotdeauna reuşeşte să-mi dea un telefon, în perioada asta a anului.

— Un gest mai degrabă politic, comentă Harry. Mai ales când viaţa intimă a familiei e bălăcărită prin tabloidele din întreaga lume.

— În tinereţea mea, declară Lady Sunny, cu trufie, presa îşi ştia locul şi nu mişca în front. Nu se amesteca în scandalurile celor sus-puşi. Mi se frânge inima când văd cum s-a degradat lumea.

În timp ce erau strânse farfuriile, Lady Sunny o privi pe Faith, spunând:

— O’Malley şi Mary au venit la mine în după-amiaza asta pentru a-mi cere permisiunea să se căsătorească. Nu e cu adevărat necesar, dar aşa se obişnuieşte aici, la Rose Cottage. Va trebui să se facă anumite aranjamente.

— Da, milady, răspunse Faith. Aveţi vreo propunere, sau şi-au exprimat ei anumite preferinţe?

— Au dat de înţeles că ar dori o ceremonie cu participare numeroasă.

Faith observă că perspectiva nunţii o însufleţea pe Lady Sunny.

— Va trebui să mă gândesc, spuse ea. Şi voi vorbi cu Mary şi O’Malley despre ce-şi doresc.

— Minunat, draga mea. Să ai grijă de toate.

Lady Sunny îşi făcuse datoria. Restul îi revenea lui domina.

— Ştii, draga mea, urmă milady, mi-a plăcut atât de mult să mă plimb cu noul automobil al lui Dicky încât cred că n-ar strica să mai cumpărăm încă două. Unul pentru duminica, şi altul pentru urgenţe.

— Da, milady, răspunse Faith cu voce calmă, deşi în sinea ei era copleşită.

Între timp, inspectorul Wheeler îi atrăsese atenţia lui Lady Sunny cu altă problemă, aşa că Harry se aplecă spre Faith.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Mai vrea două maşini. Ştii cât costă o limuzină bleu cu briliante pe bare?

— Cu ce??? exclamă Harry, aproape înecându-se cu cafeaua.

— Cu diamante pe barele de şoc! M-am uitat la comandă, azi după-amiază.

Completările pe care le cerem pentru autovehicule sunt enorm de scumpe.

— Deci, cât cheltuieşte? întrebă Harry, fără prea mult interes.

— Nu mai mult decât îşi poate permite, dar mie, ca o yankee ce sunt, îmi vine să intru în pământ.

N-avea de gând să-i spună că preţul total al unei maşini, inclusiv modificările şi vopseaua, ajungea la şaptezeci şi cinci de mii de dolari americani.

— Cred că e o sumă grasă, comentă Harry, dacă te tulbură gândul că toci banii lui Lady Sunny – care sunt din belşug, după cum mă asiguri.

Mâna lui Faith fu prinsă din nou. Şi-o smuci, încercând s-o retragă, dar Harry nu-i dădu drumul. Mai mult – o ridică la gură, sărutându-i palma.

Milady îi privea cu o expresie

mulţumită.

— Faith, cred că unul dintre noile automobile ar trebui să fie negru, pentru duminică, astfel încât să putem merge la biserică în mod cuviincios.

— Da, doamnă. Ar trebui să instruim mai mulţi şoferi, ca să-l ajute pe O'Malley. Eventual, O'Malley însuşi să mai pregătească încă trei oameni.

— Ai dumneata grijă, domina, replică Lady Sunny indiferentă. Pentru asta te afli aici, nu? Iar acum, noi ne vom retrage, lăsându-i pe domni să-şi savureze vinul de Porto.

Încă o dată, Lady Sunny o pusese pe Faith la punct, amintindu-i de poziţia şi responsabilităţile ei. Faith, însă, n-avea de gând să se lase afectată. Se aplecă şi îl sărută pe Harry pe obraz, în timp ce se ridica de la masă. Gestul îl surprinse atât

de mult, încât Harry îi eliberă mâna – ceea ce Faith urmărise de la bun început.

— Pari să te înţelegi bine cu Harry, observă milady, în timp ce se aşezau.

— Pentru moment da.

— Numai pentru moment? întrebă ea, aruncându-i o privire, în timp ce-şi pregătea broderia. A, da, mă rog… Ieri am avut o lungă discuţie cu mama dumitale. Este o femeie remarcabilă, nu-i aşa?

— Mama mea? Păi… ăă… Da, este, într-adevăr… răspunse Faith, cu multă mândrie.

În timp ce se gândea la mama ei, îi veni o nouă idee, fără nicio legătură cu familia.

— Ce părere aţi avea despre o nuntă la bordul navei?

— Pentru dumneata, draga ea?

Lady Sunny o privi atentă.

— Aţi ajuns deja până acolo, dumneata şi Harry? Ce frumos! Da, parcă vă şi văd cununându-vă la bordul navei S. S. Bellerophon. Iar dacă nu suferiţi de mai de mer, puteţi pleca în luna de miere cu nava, încheie bătrâna doamnă, chicotind.

Faith ştia că trebuia să-i rupă firul gândurilor înainte ca Lady Sunny s-o mărite cu Harry de-a binelea.

— Nu, milady, interveni ea. Nu la mine mă refeream, ci la Mary şi O'Malley. Am putea organiza slujba şi recepţia pe S. S… cum i-aţi spus?

— Bellerophon, draga mea, răspunse Lady Sunny, cu un zâmbet trist. Dicky i-a ales numele. Îşi dorise atât de mult să fie marinar…

— Dar avea rău de mare? continuă Faith.

Părea destul de credibil. Dicky

suferise de aproape orice care să-l fi putut împiedica să devină ceea ce-şi visase. Sau, poate, ce-şi visase milady pentru el? Dilema o sâcâia. Oare în casa lui Dicky chiar cântase cocoşul?

— Din păcate, da, răspunse milady. Am văzut nava şi ne-am îndrăgostit de ea. Dicky a fost de părere că o navă trebuie să aibă un nume pe măsura ei – un nume cu un istoric mândru.

— Îmi pare rău, milady, fu Faith nevoită să recunoască, dar nu cunosc istoria acestui nume.

— La şcoală nu se mai predă istoria? întrebă Lady Sunny, şocată. Probabil a fost o omisiune, fiindcă ai învăţat în colonii…

— Posibil, răspunse Faith, pe un ton de scuză. Dar…

— Draga mea, o întrerupse Lady Sunny cu mândrie, H.M.S. Bellerophon a

fost una dintre navele contraamiral ale flotei britanice în timpul războaielor napoleoniene. A fost biciul lui Dumnezeu pentru francezi.

— A… făcu Faith, descumpănită. În şcoala mea, istoria Angliei s-a predat destul de sumar. Va trebui să-mi actualizez cunoştinţele.

În conversaţie interveni o scurtă pauză. Acul de brodat al lui Lady Sunny scânteia ca un fulger.

— Eşti fericită, draga mea? întrebă ea, din senin.

— Da, se grăbi Faith să răspundă. Da, sunt foarte fericită.

— Mă bucur atât de mult că dumneata şi tânărul domn Holson vă înţelegeţi atât de bine. Ştiam eu că se va sparge gheaţa, cu timpul. Sunt foarte mândră.

Faith înghiţi în sec.

— Îmi pare bine că vă bucuraţi, milady, spuse ea, atentă. Dacă nu mă înşel, pentru asta am fost angajată.

James, unul dintre valeţi, intră cu o tavă mică de argint, pe care aducea o foaie de fax. O puse în faţa lui Faith. Aceasta se scuză faţă de milady şi luă hârtia. O citi o dată – apoi, încă o dată. După a doua lectură, simţi că începea să se înfurie. Harry, nesuferitul de cowboy texan, o minţise!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lady Sunny.

— Nimic peste puterile mele, milady, răspunse scurt Faith.

În acel moment, intrară Harry şi inspectorul Wheeler.

— V-ar face plăcere o partidă de bridge, domnule inspector? întrebă Lady

Sunny.

— Mi-ar face o mare cinste, milady, răspunse Wheeler, mai ales dacă aş putea fi partenerul dumneavoastră. Sunteţi una dintre cele mai bune jucătoare pe care le-am cunoscut.

— Mulţumesc. Ce-ar fi să jucăm acolo? propuse ea, arătând spre masa pregătită în cealaltă parte a camerei. Şi putem juca împotriva acestor tineri.

— Excelentă idee, replică Harry.

Se întoarse spre Faith, întrebând-o:

— Cât de bine joci bridge?

Apoi, îi observă expresia furioasă.

— Care-i problema? Parcă lămuriserăm totul. Cum rămâne cu armistiţiul nostru?

— Las’ că vezi tu armistiţiu! mârâi Faith. Uite care-i problema! continuă ea, ridicând faxul în faţa lui Harry.

Era un mesaj de la fratele ei, Michael, director executiv al Latimore Construction.

— L-am întrebat pe fratele meu despre împrumutul pentru compania ta. Şi uite ce răspuns mi-a trimis.

În mesaj scria: „RĂSPUNS LA CEREREA DE INFORMAŢII DESPRE ÎMPRUMUTUL PENTRU HARRY SAU NATHAN HOLSON. HANOR”.

— Dacă nu cunoşti limbajul telegrafic, şuieră Faith, acest „HANOR” de la urmă înseamnă „have n-o record” <$F – „Nu avem date”. (n.tr.) > M-ai minţit, Harry Holson. Şi uite dovada! Voi juca bridge ca parteneră a ta, dar dac-aş avea un cuţit, aş prefera să-ţi tai gâtul, lua-te-ar dracu’ de mincinos să te ia!

Harry privi lung hârtia.

— Trebuie să fie o neînţelegere,

murmură el.

— Da-da, neînţelegere – vezi să nu! Hai, treci la joc. Stăm noi de vorbă mai încolo.

Capitolul 7

— Asta a fost ultima levată, anunţă Lady Sunny, punând cartea pe masă. S-a făcut târziu. Trebuie să mă culc în curând. La vârsta mea, somnul e foarte important pentru frumuseţe.

James, care stătuse în spatele ei aproape toată seara, îi trase scaunul.

— Vă mulţumesc, milady, spuse inspectorul Wheeler. De mult n-am mai jucat cu o asemenea parteneră excelentă.

— Vă pot oferi o maşină care să vă ducă în oraş, domnilor?

— Nu, mulţumesc, răspunse

inspectorul. Am la dispoziţie o maşină a poliţiei şi mai trebuie să fac o vizită profesională înainte de a ajunge acasă.

— Cu siguranţă, eu v-aş fi recunoscător, interveni Harry.

— Intenţionaţi să staţi peste noapte pe şantier? vru să ştie inspectorul.

— Da. Nu cred că le pot cere oamenilor mei să stea într-un loc unde nu sunt gata să stau şi eu. Dacă în noaptea asta se mai întâmplă ceva, vreau să fiu de faţă.

— Aveţi grijă, îl preveni grav poliţistul. S-au produs destule distrugeri.

— Desigur, îl încredinţă Harry.

— Domina, spuse Lady Sunny peste umăr, în timp ce ieşea, te rog să-i conduc pe aceşti domni la maşini.

— Da, doamnă, răspunse Faith şi se întoarse spre ei. Pe aici, domnilor.

Harry o luă de braţ şi o trase după el spre rampa din faţă unde aşteptau maşinile.

— Noapte bună, domnule inspector, îl salută el, vesel. Zi noapte bună, Gracie, o însemnă şi pe Faith, strângându-i şi mai tare braţul.

— Noapte bună, domnule inspector, spuse şi Faith, cu tot farmecul de care era în stare.

— Zi noapte bună, Gracie, repetă Harry. E o replică dintr-o veche emisiune de la radio.

— Eu nu-s chiar atât de „veche”, replică ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai îngheţat.

— Nu-ţi mai aminteşti de George şi Fracie?

— Nu-mi mai amintesc de radio!

Un moment de tăcere.

— E o neînţelegere enormă, continuă Harry, strângându-i braţul ca într-o menghină. Voi lămuri toată confuzia şi am să te anunţ. Vom rezolva totul, Faith. Mâine, vom face haz pe seama celor întâmplate. Ai să vezi.

— N-aş crede.

Faith trase din răsputeri, încercând să-şi elibereze braţul.

— Nu-mi plac mincinoşii şi brutele. Iar dumneata intri în ambele categorii, domnule Holson. Nu voi râde decât când am să te demasc în faţa lumii întregi ca pe un escroc ce eşti. Atunci am să mă prăpădesc de râs, crede-mă.

Făcu o pauză, ca să-şi tragă respiraţia.

— Şi-acum, domnule Holson, ţi-a sosit maşina. Te rog să pleci. Nu te grăbi să te mai întorci, te rog. Şi nu-ţi lăsa

amprentele pe maşină.

Cu acest ultim sarcasm, rostit pe tonul cel mai tăios, Faith încercă să se întoarcă, pentru a porni în susul rampei.

Dar Harry continua s-o ţină de braţ. Când se întoarse, Faith nimeri drept în faţa lui.

— Nu te repezi aşa, domnişorico, mârâi el, cu furie. Nu sunt un mincinos. Iar dacă vrei să vezi o brută, uite-o.

O trase la pieptul lui şi-şi prăvăli gura peste buzele ei. Faith se zbătu, dar nu se putu desprinde din strânsoare. Treptat, înfruntarea de forţe slăbi. Îl savură, ca pe un vin îmbătător, doar o secundă mai mult decât ar fi fost prudent – şi fu pierdută. Capul începu să i se învârtească, în urechi îi răsunau dangăte de clopote… Mai făcu o ultimă încercare de a se smulge, după care renunţă. Se

moleşi în braţele lui – după care, în loc de a se mai împotrivi, începu să coopereze pentru propria ei seducţie.

— La naiba… mormăi Harry, împingând-o din faţa lui.

Faith, însă, abia se mai putea ţine pe picioare. Se agăţă de umerii lui Harry.

— Nu fi mai nesocotită decât e nevoie, murmură el încet. Mă iubeşti şi te iubesc. Nu încerca să ridici ziduri între noi, domina.

Cuvintele lui îi risipiră iluzia. Faith îşi regăsi echilibrul şi se îndepărtă. Furia mocnită i se inflamă din nou. Îşi şterse buzele cu dorul mâinii, dispreţuitor.

— Poate vrei să te şi cred, domnule Holson? întrebă ea sarcastic.

Harry bombăni ceva nedesluşit, zgâlţâind-o uşor – ceea ce o înfurie şi mai tare.

— Nu sunt îndrăgostită de dumneata. N-aş putea iubi un asemenea bărbat, scrâşni ea, printre dinţi.

Smucindu-se înapoi, îi arse o palmă din răsputeri. Când încercă să-l lovească a doua oară, Harry îi prinse mâna. Faith reuşi să şi-o elibereze, după care se întoarse să fugă în susul rampei – lucru cam greu, din moment ce era complet orbită de lacrimi.

Cineva zbiera.

O mână îi atinse umărul, cu blândeţe.

— Domina?

Faith se foi în loc reuşind să deschidă un ochi. Stătea aşezată în capul oaselor, cu cearşaful răsucit în jurul picioarelor, ca lanţul unui ocnaş.

— Ce…?

— Domina ţipa.

— Da… Cine…

— Rose, domina. Fac parte din schimbul de noapte. Aş putea să vă…?

— Nu, o întrerupse Faith. N-am nevoie de nimic. Am visat.

O privi pe cameristă cum descurca îndemânatic cearşaful şi-i neteza perna, după care fata o ajută să se culce la loc.

— Îţi mulţumesc… Rose.

Rose potrivi cearşaful peste ea, apoi se retrase încet.

Faith încercă să se relaxeze. Ce visase? Coşmarul se ştergea, risipindu-se în noapte. Parcă-l văzuse pe Harry, stând în vârful hotelului, iar un om îl împingea de la spate. Îl împingea din turn. Faith se cutremură. Obsedată de un asemenea vis, i-ar fi fost imposibil să mai adoarmă…

Rose, stând în penumbra de lângă uşă, o privea zâmbind uşor. Se apropie de

pat, ca să se asigure că adormise, apoi trecu în livingul apartamentului şi apăsă pe butonul interfonului.

— Ora trei, raportă ea. Domina s-a trezit din somn, având un hornar.

— Un coşmar, o corectă omul de gardă, din biroul de pază al Rose Cottage.

— Da, un coşar. Acum a adormit la loc.

Zorii unei zile calme, tropicale. Soarele încă nu răsărise, ascuns în adâncurile Oceanului Atlantic. Tăcere. Treptat, pescăruşii se trezeau, avântându-se în primele raiduri pe deasupra oceanului. O porumbiţă de stâncă, deosebit de persistentă, începu să cânte cât o ţinea ciocul pe veranda de la Rose Cottage, în dreptul dormitorului lui Faith.

— Gălăgioasă jivină…! bombăni ea.

— Cântă de dragoste, domina!

Mary se agita prin cameră, făcând ordine.

— Aiurea…!

Faith îşi îngropă capul în pernă. Degeaba. „Asta e ziua în care voi lua cu adevărat sub control Rose Cottage!” îşi reaminti ea. Azvârlind perna pe podea, se dădu jos din pat.

— Nu credeţi? întrebă Mary.

— Ce-i aia, „dragoste”? replică Faith, în drum spre duş. Aiureli!

Dădu drumul la apă, iar torentul rece ca gheaţa o făcu aproape ţipe de durere.

— Domina va afla că nu-i aşa, răspunse cu blândeţe Mary. Rochia cea verde?

Clănţănind din dinţi, Faith ieşi din boxa duşului şi se înfăşură în halatul cu care o aştepta Mary.

— Domina ştie despre dragoste mai multe decât ar avea nevoie. Dacă tu te măriţi, nu-nseamnă că fiecare femeie trebuie să facă acelaşi lucru. Masează-mi şalele. Aşa, acolo...! Ce ziceai? Rochia verde...?

Nu peste mult, îmbrăcată, cu inima la loc şi coşmarul uitat, Faith ieşi pe verandă – unde fu cât pe ce să ţipe din nou.

La masă stătea Lady Sunny, cu un interes viu pe faţa ei de obicei calmă. Iar în faţa ei se afla Harry Holson.

— Nu-i aşa că-i fermecător? o întâmpină milady. Dragul de Harry şi-a găsit timp ca să ne proiecteze garajul şi piscina. Ce noroc avem!

— Fermecător? gemu Faith. Noroc...?

— Vorba vine, replică Harry. Explozia n-a cauzat pagube prea mari, dar e nevoie ca arhitecţii să facă unele remedieri,

înainte de a putea să reluăm lucrul. Aşa că avem un fel de vacanţă.

— Iar dragul de Nathan mi-a promis acum câteva luni o piscină. Nu-i aşa că e convenabil?

— Şi garajul?

— L-am adăugat azi-dimineaţă. Toate par să se potrivească de minune, domina. Aproape toată ziua voi fi în conferinţă cu managerul nostru din Bangladesh. Dar noroc că te am pe dumneata aici, copilă scumpă, şi poţi sta tot timpul cu domnul Holson, ca să te ocupi de toate.

— Ce noroc pe capul meu…! mormăi Faith, în timp ce Lady Sunny se ridică şi dispărea în casă. „Toate par să se potrivească de minune”, o imită ea. Aveţi printre angajaţi şi un vraci voodoo?

Harry îi zâmbi ironic.

— Numai magie albă, domina.

— La dracu'...! bodogăni ea, luând carafa cu suc de fructe – care se golise. La dracu'! repetă.

Ridicându-se, Harry se întinse.

— 'Aide, fetiţo. Să coborâm la zona piscinei.

— În caz că n-ai observat, se răsti Faith, eu încăn-am luat micul dejun. Şi nu fac niciun pas pe stomacul gol!

— Materialisto. Există şi valori mai nobile decât mâncarea.

— Mda. Observ că-ţi convine s-o spui, după ce-ai băgat la geamantan.

— Geamantan? Ştiam că doamnele îl numesc „stomac".

— Doamnele nu l-ar numi nicicum, dacă ar fi pe voia lor, îl repezi Faith.

I se aduse cafeaua. Sorbi din ea cu disperare, ca şi cum ar fi fost o transfuzie de sânge. Urmară două felii singuratice de

pâine prăjită. Faith se abţinu. Primul ei imbold fusese acela de a şi le îndesa pe amândouă în gură, în acelaşi timp. Între timp, Harry venise în spatele ei, privind-o de sus în jos.

— Şi tu la ce caşti gura? îl întrebă ea. Harry zâmbi.

— La un decolteu căscat…

Îl privi încruntată şi-şi încheie primii doi nasturi ai rochiei, bombănind:

— Voyeurule…

Harry ridică din umeri:

— Cred că m-aş simţi jignit, dacă aş şti ce înseamnă. Da, ce mama dracu'…? Priveliştea e acceptabilă, şi ai o pereche fermecătoare de…

— Bine, sunt gata! explodă ea, în timp ce se ridica, împingându-şi spătarul scaunului în burta lui Harry. Dracu' să te ia, dacă eram mai înaltă cu un cap, două,

ţi-arătam eu ţie hărţuire sexuală!

— Hărţuire sexuală?

— Ba bine că nu! Stai înfipt aici lângă mine, mi se uiţi în decolteu, zici că am o pereche fermecătoare de…

— Cercei, o întrerupse el. Au cerceii ceva sexual? Dacă da, n-ar trebui să-i porţi.

— Ce uşor mi-ar fi să te urăsc… mai mult decât până acum, vreau să zic!

Harry o luă de mână şi o trase spre veranda din spate, după colţul casei. Înfigându-şi călcâiele în podea, Faith încercă să pună frână, derapând.

— Dacă am fi în State, gâfâi ea, te-aş da în judecată… sau, mai bine, l-aş pune pe fratele meu Michael să-ţi retuşeze mutra!

— Aşa? Fratele tău e bodyguardul familiei?

— Fratele meu mai mic, accentuă Faith cuvintele, a jucat fundaş stânga în echipa de fotbal Notre Dame!

— Eeeei… murmură el tărăgănat, cu vechiul lui accent texan, sunt impresionat… Mai mult, tremur de frică. Am să păţesc ceva, când va veni aici?

— Rău ai s-o păţeşti!

— Păi atunci, mai bine să mă distrez acum, pe săturate…

O împinse uşor spre perete, rezemându-şi mâinile de-o parte şi de alta a capului ei.

— Nu mă sperii! se lăudă Faith.

Imediat, cu o voce mai timidă, îl întrebă:

— Ce vrei să faci…?

— Să-ţi arăt cât greşeşti dacă nu te sperii de mine.

Capul lui începu să coboare,

milimetru cu milimetru, până când buzele i le atinseră pe ale ei, după care se retraseră imediat.

— Hm! pufni Faith, încercând să braveze. Am avut parte de sărutări mai dibace!

— Dar nu şi mai vorace, fraiero!

De astă dată, sărutarea se prelungi, făcând să se şteargă lumea din jur. În acelaşi timp, una dintre mâinile lui îi alunecă în jos pe umăr, până sub marginea corsajului, pentru a ajunge, ca din întâmplare, pe sân.

— Nu… abia izbuti Faith să îngaime, cu cea mai mare sfială. Un „nu” căruia nimeni nu i-ar fi dat crezare, de vreme ce în acelaşi timp mâinile ei se ridicau pentru a-l cuprinde pe Harry pe după gât.

— Nu?

— Nu…

Mâna lui refuza să se potolească. Îi mângâia vârful sfârcului, sâcâind sfârcul ce se dilata. Faith Latimore mai jucase asemenea jocuri o dată sau de două ori, însă acum jocul se transformă dintr-odată în război. Masculul chema femela la milenara luptă. Un foc mai fierbinte decât arşiţa tropicală îi aprindea creierul. Se lipi strâns de el…

…Şi din spatele lor se auzi glasul lui Napoleon:

— Domina, v-am adus micul dejun.

Faith tresări, şocată. Mai întâi, pentru că îi surprinsese şi altcineva reacţia faţă de Harry – şi apoi, fiindcă era o reacţie atât de agresivă. Harry, din partea lui, se desprinsese de ea, zâmbind cu gura până la urechi. Pe cât era Faith de zguduită, pe atât de relaxat era el. „Încă o bilă neagră pentru tine, Harry Holson”,

reflectă ea.

— Îţi mulţumesc, Napoleon, se bâlbâi, într-un târziu.

— Plăcerea e de partea mea, domina, răspunse valetul, în timp ce coborau rampa spre masa cu două scaune pregătită la umbra unui banyan mare.

— Salvaţi de clopoţel… chicoti Harry.

— Mai tacă-ţi gura! se răţoi Faith la el.

— Mai tacă-mi gura? Praful s-a ales de bunele maniere ale distinsei domnişoare…

— Vezi că uite-acuş distinsa domnişoară o să te zboare de-aici în şuturi!…

Făcu o pauză, pentru a-şi trage respiraţia.

— Ce-ar fi să te duci şi să-ncepi pregătirile pentru săparea piscinei…?

— Şi s-o las pe domnişoara singură la micul dejun? E mâncare destulă pentru doi – cred c-am să-ţi ţin companie.

— Da, sigur, mârâi ea, simte-te ca acasă.

Umplu două ceşti cu cafea, privindu-l încruntată, parcă pentru a vedea dacă îndrăznea să ia una.

Harry îndrăzni.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că poate n-am chef de companie la micul dejun? În special de compania ta?

— Nu mi-a trecut prin minte, fiindcă mă iubeşti, scumpo, replică Harry, cu un zâmbet fudul.

Faith muşcă furioasă dintr-un flanc belgian cu fragi şi frişcă, încercând să găsească alt subiect.

— Unde ai de gând să construieşti piscina aia?

— Chiar aici, răspunse Harry, arătând locul din faţa lui.

— E rocă masivă!

— Nu tocmai. Este rocă, dar nu prea masivă. Roca vulcanică veche e întotdeauna sfărâmicioasă.

— Şi ce-ai de gând să faci cu ea, s-o dinamitezi? Toată casa o să se ducă la vale!

— Deci tot ai învăţat câte ceva, crescând în familia Latimore. Normal că n-o s-o dinamităm. Pickhammere şi muşchi, Miss Faith. În treizeci de zile, piscina va fi gata să te-arunci în ea – cu mozaic şi apă cu tot!

Era posibil, îşi spuse Faith, întrebându-se totuşi cum avea să aducă toate utilajele necesare pe versantul acela arupt.

Parcă citindu-i gândurile, Harry arătă

spre coastă, de unde se auzea un huruit de motoare. Două elicoptere mari aduceau maşinării suspendate în plase. Faith scrâşni din dinţi. Elicoptere, compresoare, muncitori… Indiferent dacă ei îi convenea sau nu, Harry avea să construiască piscina. Roşie în obraji, se ridică, ameninţându-l cu degetul.

— N-ai să câştigi douăzeci de milioane de dolari pe piscina asta de două parale! îl preveni ea.

Harry zâmbi alene.

— Nu, domina, doar o mică parte din ei.

— Şi-am să-ţi ţin socoteala fiecărui cent! îl ameninţă Faith mai departe. Până la ultimul! Să vezi tu de n-am s-o fac!

— A, nici nu mă mir. Şi un uita garajul. Intenţionez să-l fac la preţ redus.

— Oof!!! izbucni ea, bătând din

picior. Eşti cel mai nesuferit om pe care l-am cunoscut vreodată!

Napoleon apăru din nou alături.

— Domina nu e mulţumită de micul dejun?

— Domina ar fi preferat un bou din Texas la frigare, replică Harry în locul ei.

Domina îşi adună ultima brumă de demnitate şi urcă rampa cu pas apăsat, mergând spre mijlocul casei.

Pe la patru după-amiaza, Faith era epuizată. Terminase inspecţia tuturor departamentelor din Rose Cottage.

— Nu găsesc nimic în neregulă, îi spuse ea lui Robert, şeful departamentului de afaceri. Nici cel mai mic amănunt.

— Domina e prea îngăduitoare, replică Robert. Dar, în fond, abia acum două luni am avut inspecţia anuală.

— Inspecţia anuală?

— O dată pe an vin revizorii de la Londra şi examinează totul. După ei vin avocaţii, iar la sfârşit, Lady Sunny.

— Inspectează şi Lady Sunny? Cunoaşte…

— Fiecare departament, fiecare angajat, fiecare partener. Milady ştie totul. Domina se duce la ceai?

— Domina se poate duce şi la ceai… oftă Faith.

Încă o iluzie i se spulberase. O fi părut Lady Sunny o pasăre fluşturatică, dar o dată pe an îşi scotea bagheta magică şi se transforma într-un inspector şef de la Serviciul Veniturilor Interne!

Îl găsi pe Harry pe terasă, aşezat la masa pentru ceai.

— Mă temeam să nu întârzii, spuse el. Am nevoie de hrană, sunt încă în

creştere.

— În creştere?!?... pufni Faith, neîncrezătoare, repezindu-se să ia înaintea lui cea mai bună prăjitură. Mai bine vorbeşte-mi despre planurile garajului – să nu crezi că am uitat!

— O clipă n-am crezut asta, oamenii mei te-au căutat toată ziua. Mâncăm, sau mergem să-ţi arăt?

— Poţi să-mi spui şi aici – care vor fi costurile, în special. Şi programul de lucru. Piscina cred că încă nu e gata...?

— Mai scuteşte-mă. Abia azi am început-o. Iar la ora două a trebuit să ne oprim, ca să nu deranjăm siesta lui Lady Sunny.

— Desigur, murmură Faith.

Harry luă o înghiţitură de ceai, apoi puse ceaşca jos.

— Şi-acum, în legătură cu garajul. Va

fi construit lângăactuala clădire, ca să aibă acces imediat la alei. Planurile noastre prevăd spaţii pentru şase autoturisme, exclusiv Cadillac-ul.

— Lady Sunny nu va renunţa niciodată la celebra maşină a lui Dicky! Niciodată!

— Nici noi, chicoti Harry. Vom renova complet vechiul garaj, şi vom lăsa maşina…

— Deranjez?

Ridicară amândoi privirile. Inspectorul Şef Wheeler apăruse lângă masă.

— Luaţi loc, domnule inspector, îl pofti Faith. Păreţi cam obosit…

— Sunt frânt, recunoscu Wheeler. În zilele noastre, criminalitatea face ravagii pe St Kitts şi Nevis.

Se aşează pe un scaun. Servitoarea

aduse încă o ceaşcă, iar Faith îi turnă ceaiul.

— Chiar ravagii…? întrebă ea, neîncrezătoare.

Inspectorul sorbi cu sete, fără să-i pese de fierbinţeala lichidului.

— Ravagii, repetă el, cu un licăr în ochi. Două jafuri, trei atacuri cu mână armată şi un furt de maşină.

— Doamne sfinte! Luaţi şi un pateu. Şi ce vânt vă aduce la Rose Cottage în după-amiaza asta, domnule inspector?

— Cred că s-ar putea să fi restrâns cazul în privinţa exploziei de pe şantierul de construcţii al domnului Holson, răspunse inspectorul.

Îl priviră amândoi cu interes.

— Ei? îl îndemnă Harry, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

— Ei bine, au apărut unele…

complicaţii. Tânăra de la spital nu era atât de grav rănită cum am crezut iniţial. Azi la amiază a venit un avocat, a scos-o pe cauţiune şi a dispărut cu ea cine ştie unde. Evident, am închis toate căile de ieşire de pe insulă.

Îşi goli ceaşca. Faith i-o umplu din nou, cu mâna tremurându-i de emoţie.

— Şi asta-i tot? întrebă Harry.

— Nu tocmai. Delicioase, prăjiturile astea. Mor după aroma de mentă…

— Voi avea grijă să-i spun bucătăresei, replică sarcastic Faith. Dar cum rămâne cu…

— Da, o întrerupse poliţistul, am descoperit că fata e prietena unui anume Vincent Declaur, de la Friends' Estate. Vă mai aduceţi aminte de el?

— A, tânărul care se lua la întrecere cu trenul, îşi aminti Faith. Despre el e

vorba?

Inspectorul mai luă o sorbitură de ceai, apoi oftă din toţi rărunchii.

— Domnul Declaur pare să fi intrat în pământ. A dispărut. Şi se cam pricepea la explozivi. E notoriu pentru temperamentul lui violent. Dar, ştiţi, nu există prea multe mijloace de a părăsi insula. Vom pune mâna pe ei, mai devreme sau mai târziu. Până atunci, ar fi bine să fiţi amândoi atenţi. Aveţi noroc că locuiţi la Rose Cottage. Am însărcinat câţiva oameni cu paza.

— Vreţi să spuneţi că şi eu trebuie să stau aici, la Rose Cottage? întrebă Harry, vorbind pe un ton amărât, deşi în ochi i se zărea o lucire triumfătoare.

— Nu cred că vei aştepta să fii invitat de două ori, replică Faith. Diseară rămâi aici, domnule Holson?

— Cred că da, răspunse el, zâmbind. Iar după cină, putem merge să vedem locul pentru garaj. Ce părere ai?

Faith prefera să nu-i spună ce părere avea. Şi-n plus, tocmai se apropia Lady Sunny, căreia cu siguranţă nu i-ar fi plăcut expresiile care-i treceau ei prin minte.

Capitolul 8

Dimineaţa, când Faith ajunse pe terasă cu două ore întârziere, Lady Sunny plecase deja, iar la masă stătea numai Harry.

— Era şi timpul, comentă el, când o servitoare îi trase lui Faith scaunul.

— Pentru…?

— Pentru… Ce naiba, Faith, de ce-mi răspunzi mereu cu întrebări prosteşti despre alte întrebări?

— Nu sunt prosteşti deloc, replică Faith. Am fost ocupată.

— Cu ce?

— Am o colecţie de romane de Agatha Christie şi le recitesc, încercând să premeditez o crimă perfectă.

— Pe insula asta, crima se pedepseşte foarte aspru.

— Nu şi dacă e justificată. Milady unde s-a dus?

— Spunea că ia maşina cea nouă ca să se ducă să ia masa cu guvernatorul.

— Aha…

Napoleon apăru grăbit, urmat de o suită întreagă de servitoare.

— Domina, vă rog să mă scuzaţi. Credeam că…

— Nicio problemă. Pot lua micul dejun ca de obicei?

— Desigur.

Valetul bătu din palme, iar trupa se împrăştie la posturi. Oftând mulţumită, Faith sorbi din a patra cafea pe ziua respectivă. Apoi, mai calmă, întrebă:

— I-ai explicat ce-a spus inspectorul? Ce părere a avut Lady Sunny despre toată situaţia?

— Tu şi milady aveţi multe în comun. A spus: „Deci, nu e vorba de traficanţi sau de războiul între bande. Doar un brotăcel aşa de îngâmfat încât îşi dorea o baltă mai mare în care să orăcăie.

— Da, însă chiar şi brotăceii pot cauza probleme. Ai adus planurile şi calculele estimative pentru garaj?

Harry îi întinse o coală de hârtie. Faith lăsă cafeaua pe masă, pentru a o studia.

— Doar patruzeci şi două de mii de dolari? Dolari americani, presupun…?

— Ai perfectă dreptate.

— Deci ai vorbit serios când ai spus că vrei să faci garajul la preţ redus?

— Omul cât trăieşte încearcă… murmură el, împingându-i un plic cu schiţe.

— Şi le vom avea pe toate la preţul ăsta?

— Absolut pe toate – şi în orice culoare doreşti. Dar să ştii că n-am inclus briliante încrustate în pereţi. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Studiez planurile.

— Să nu-mi spui că eşti o avocată care ştie să descifreze proiectele de construcţii.

— Bine, n-am să-ţi spun, replică ea, împingându-i planurile înapoi. Numai că, dacă ai şase spaţii pentru parcarea limuzinelor ăstora mari, va fi nevoie de o

zonă mai largă pentru întoarceri.

— Ei, fir-aş al…

Harry răsfoi planurile până ajunse la cel menţionat de Faith. Îl privi atent.

— Poate, comentă el. Mai bine vino să vezi cu ochii tăi.

— N-am nevoie să văd. Pentru asta există planurile. Hai, fugi, ca un băiat cuminte şi ascultător. Mary şi cu mine avem alte planuri pe cap – cele pentru nuntă. Doar dacă nu cumva eşti specialist şi în nunţi.

Harry se ridică, îşi strânse planurile şi plecă bombănind, cu paşi mari.

— Domina?

Lângă scaun apăruse O’Malley. La un pas în urma lui stătea Mary… chicotind. Din cine ştie ce motiv, O’Malley părea mai voluminos decât de obicei.

— Napoleon mi-a spus că milady i-a

zis că aţi dori să inspectaţi nava, raportă el.

— Într-adevăr. E vreo problemă?

— Ultima oară nava a fost inspectată acum patru ani, de Paşti, murmură el, meditativ. Pentru orfanii de la misiune, înţelegeţi. I-au zgâriat vopseaua, ceva de groază…

— Deci, este o problemă?

Matelotul tăcu îngândurat.

Chicotelile lui Mary se stinseră, în timp ce camerista îi dădea lui O'Malley un cot în coaste.

— Pentru domina… îi aminti ea.

— Pentru domina, desigur.

O'Malley se schimbă brusc la faţă, un zâmbet strălucitor alungând toţi norii.

— Pentru domina nu sunt niciodată probleme.

— Atunci, să coborâm la debarcader,

declară Faith cu o autoritate care i se risipi imediat, când adăugă cu umor: pentru inspecţia navală.

S.S. Bellerophon stătea la chei cu prestanţa unei regine îmbătrânite. Arăta mai mare decât şi-o amintea Faith, de un cenuşiu sumbru, ca o adevărată navă de război.

— Ce frumoasă e, comentă Faith, înainte de a întreba: de ce nu e pregătită schela? Vom avea nevoie de ea, pentru petrecere. Şi pentru milady. Şi, apropo, noi cum ajungem la bord.

— Într-adevăr, adăugă Mary serioasă, nu le voi cere lui milady şi bunicii mele să se caţăre pe frânghii cum faci tu, O'Malley.

— Schela am tras-o, ca să protejăm nava, răspunse O'Malley. Sunt destui care se strecoară la furat, Miss Faith. V-ar veni

să credeţi?

— La furat?

— Da, Miss Faith. Înainte de a trage schela, urcau la bord tot felul, ca să ia din intrsumentele de navigaţie. Ba chiar, şi-ai scrijelit numele pe balustradele favorite ale lui dom’ Dicky.

Tonul lui dădea clar de înţeles că profanarea balustradelor era o infamie mult mai gravă decât sustragerea instrumentelor de navigaţie.

— Cum coborâm schela? întrebă Faith.

— Pentru asta avem nevoie de curent electric, Miss Faith. După ce ajungem la bord, am să vă arăt generatorul.

O’Malley apcă o frânghie care atârna de pe punte şi se căţără pe ea cu dexteritatea unei maimuţe.

— Luaţi funia-n mâini, domina, şi

urcaţi, la fel ca mine.

— Mda-da… bombăni Faith, apropiindu-se de frânghie.

Niciodată nu-i plăcuse căţăratul, la orele de gimnastică, şi n-avea să-şi schimbe gusturile tocmai acum.

— Nu mă pot urca, O’Malley. Sunt în rochie. Alt mijloc nu există, te rog?

„Şi oricum n-am curaj”, adăugă ea în gând.

— Avem o plasă pentru marfă, răspunse O’Malley, după un moment de gândire. Dacă o arunc peste parapet, puteţi să vă urcaţi ca pe o scară. Ce ziceţi, merge?

Faith se uită la Mary, care dădu din cap afirmativ.

— Bine, aşa facem.

În timp ce O’Malley pleca să aducă plasa, Faith spuse:

— Am sentimentul ciudat că ar fi trebuit să inspectez nava înainte de a o propune pentru nuntă.

Lui Mary îi căzu faţa.

— Domina, nu vă faceţi griji. Lui O'Malley şi mie ne place ideea să ne cunună la bordul navei. Ştim că o să vă îngrijiţi dumneavoastră de toate.

— Poftim, iar începem, mormăi Faith. Domina le ştie pe toate, domina le face pe toate. Unde mi-oi fi lăsat mătura de vrăjitoare?

— Păzea că vine! strigă O'Malley, de pe punte.

Cele două femei se dădură la o parte, iar capătul plasei căzu lângă ele pe chei, cu un sunet înfundat.

— Nici plasa asta nu-i într-o stare prea grozavă, îi spuse Faith lui Mary.

Zâmbetul de pe faţa servitoarei nu

şovăi decât o clipă.

— Mă urc eu prima, domina.

— Te poftesc, dar ai grijă. Nu pare deloc rezistentă.

— Nici eu nu sunt deloc grea.

După care, Mary se agăţă de primele ochiuri ale plasei, începând cu grijă ascensiunea. Faith observă că ocolea o anumită zonă.

— Aici să fiţi atentă, domina! îi strigă fata. S-au destrămat multe corzi.

Nu peste mult, Mary întinse o mână spre musculosul ei logodnic, care o săltă peste copastie.

Se opri să-şi tragă respiraţia, apoi se aplecă şi strigă spre debarcader:

— Oricând sunteţi gata, Miss Faith!

„De ce-or fi toţi atât de veseli?” se întrebă Faith. „Ei sunt sus, în siguranţă, pe când eu trebuie să urc până acolo.

Bine, ştiu că tu ai ajuns cu bine, dar e musai s-o fac şi eu?”

Aruncă o privire în jur. Vreo duzină de oameni din diverse puncte ale vilei o priveau, cu zâmbete largi, nerăbdătoare. „Da, n-am încotro, altfel în veci n-am să mai pot da ordine pe-aici”, îşi spuse ea.

Trase aer în piept şi începu să se caţăre.

Ochiurile de frânghie se legănau la fiecare mişcare, iar pantofii nu pierdeau nicio ocazie ca să-i alunece din picioare. Se balansa şi se rotea, undeva departe cerul se învârtea deasupra ei, iar stomacul era pe cale să i se revolte.

Pe la jumătatea distanţei încremeni, incapabilă să mai urce, temându-se să coboare înapoi. Deodată, plasa păru să se însufleţească, dansând şi balansându-se de la sine. Faith închise ochii, cu mâinile

strânse pe funii, încercând cu disperae să-şi amintească măcar una din rugăciunile pe care le învăţase la biserică.

— Doamne, fă-o să se oprească… murmură ea.

— De ce nu? replică un glas gros, alături.

Faith deschise un ochi, deşi ştia deja răspunsul. Lângă ea, Harry Holson se balansa ca un păianjen în plasă, zâmbind.

— De ce încerci să mă omori? se tângui Faith, înainte ca braţul lui puternic s-o cuprindă de umeri.

— Uşurel, îi şopti el la ureche. Urcăm împreună, tu în faţă, eu în spate. Eşti gata?

— Mi-e frică de înălţimi. Şi toţi cred că o domina e în stare de orice. Numai de asta nu-s în stare!

— Ba eşti în stare, o încurajă el. Şi

nimeni nu va şti vreodată…

Harry trecu drept în spatele ei, încadrând-o între braţe.

— Stai bine? o tachină el.

— Stau ca pe ghimpi.

— Bine, iubit-o. În cadenţă, marş. Stângu'… dreptu'… Bun. Hai îne-o dată. Stâng… drept… Deschide ochii. Cum ţi se pare?

— Data viitoare am să iau liftul, comentă ea, cât de cât mai calmată. Ăştia cred că pot face orice – şi să mor dacă nu-ncep s-o cred şi eu însămi!

Mary şi O'Malley se aplecară peste copastie, cu mâinile întinse, ca s-o ajute. Traseră, Harry împinse, iar Faith zbură până pe punte ca dopul unei sticte de şampanie. După ce-şi trase respiraţia, se ridică în picioare.

— Ei, spuse ea, n-o prea văd pe Lady

Sunny venind aşa la bord. Ia să vedem, unde-i generaorul ăla care nu vrea să funcţioneze?

— Pe-aici, domina.

Toţi trei îl urmară pe O’Malley prin tambuchi, până în sala maşinilor. O’Malley se opri lângă un aparat.

— Ăsta-i generatorul, Miss Faith.

— Şi care e problema, de nu poate funcţiona corect?

— Primeşte curent de la centrala energetică auxiliară.

— Şi?

— Şi centrala energetică auxiliară nu vrea să meargă, domina, spuse el cu jale.

— Unde-i centrala asta energetică auxiliară? întrebă Harry din spatele lor. Poate vă ajut şi eu cu ceva.

„Când o face plopu’ pere”, reflectă Faith, urmându-l pe O’Malley până la

centrala buclucaşă, aflată la câţiva paşi distanţă. „Calmează-te. Recunoaşte că Harry Holson rezolvă aproape orice – nu-i aşa?”

Cu siguranţă, părea destul de încrezător. Examină generatorul, apoi apăsă butonul de pornire.

Instalanţia dudui, dar refuză să se ambaleze.

— Bateria e-n regulă, anunţă Harry, continuând să cerceteze.

Peste zece minute, îşi aruncă mâinile în sus.

— Nu ştiu, spuse el. Am să le spun oamenilor mei de la instalaţii să se ocupe de ea. Cred că putem trage un cablu de la casă. Nu-ţi face griji, acushla.

— Acushla? întrebă Faith, în timp ce Harry se îndepărta.

Mary chicoti.

— „Iubito”, traduse ea. Generatorul ăsta are nevoie de... are nevoie de un bărbat!

— Nu neapărat...

Faith zărise un furtun de alimentare, sub tavanul sălii maşinilor. La capătul lui, acele a doua cadrane indicau o zonă roşie, cu inscripţia „gol”.

Privind prin cel mai apropiat hublou, Faith îl văzu pe Harry părăsind nava. „Ştiu ceva ce tu nu ştii”, spuse ea în gând, cu un zâmbet încântat. Scoase din buzunar telefonul mobil de care nu se despărţea niciodată şi formă numărul de la birou. Robert răspunse la primul apel.

— Da, aici domina... Vreau să telefonezi la compania de carburanţi, pentru două sute de galoane de combustibil auxiliar care să fie adus la bordul lui S. S. Bellerophon... Da, imediat.

Mulţumesc.

Mary şi O’Malley o priviră lung.

— Cu asta, am rezolvat problema, spuse ea, frecându-şi palmele satisfăcută.

— N-ar trebui să-i spuneţi domnului Harry că nu mai e nevoie de cablu? întrebă O’Malley.

— Nu.

Faith gândea cu repeziciune.

— Cred că domnul Harry vrea să ne ajute. N-ar fi frumos să-i răpim momentul de glorie, nu?

Mary zâmbi cu gura până la urechi. Faith aproape se temea să nu i se despice faţa.

— Până aşteptăm, ce-ar fi să ne arăţi cabinele, O’Malley?

Vizitară cele patru cabine ale echipajului. Paturile nu aveau aşternuturi, deşi la hublouri păreau să se fi aflat

perdele – cândva, demult – dar în rest domnea o curăţenie desăvârşită. O’Malley era un maestru al ştersului şi lustruitului.

Apoi, O’Malley le conduse la o uşă dublă de stejar sculptat, cu mânere de alamă.

— Aici e sala comună, anunţă el mândru, deschizând uşa.

Văzură un salon spaţios, destul de auster. Avea un covor bleumarin, peste care câteva canapele şi fotolii mari, din piele maro, fuseseră grupate în jurul mai multor mese de stejar şi piele.

— N-arată rău, comentă Mary, dar unde-i bucătăria?

— Se numeşte „cambuză”! o corectă O’Malley, indignat de nepriceperea ei femeiască. Iar nava asta are cea mai bună cambuză din toată flota!

Faith îi făcu semn să le conducă în

cambuză – cea mai bună din toată flota sau nu.

În orice caz, cambuza era enormă – aproape la fel de mare ca bucătăria de la Rose Cottage. Toate cele şase maşini de gătit şi mese de lucru străluceau de cureăţnie.

— Ei… se întoarse Mary spre Faith, credeţi că ne descurcăm cu… bancuza asta la nuntă?

O’Malley îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Cam… BU…

— Gata, gata, îl linişti Faith, râzând. E perfectă. Putem ţine nunta aici fără probleme. Iar apoi, puteţi ridica pânzele, ca să vă pierdeţi în asfinţitul soarelui.

— Pânzele…? întrebă O’Malley, neliniştit.

— Vorba vine.

Mai stătură în salonul răcoros cam o oră, discutând despre pregăturile pentru nuntă, în timp ce Harry şi oamenii lui munceau pe brânci la soare, încercând să tragă cablul de la şantierul de construcţii până la navă. La un moment dat, apăru un mic petrolier britanic, care acostă în dreptul buncărului de alimentare al lui S. S. Bellerophon.

— Du-te şi ajută la încărcare, îi spuse Faith lui O'Malley. Umple rezervoarele până sus.

— Da, domina, răspunse O'Malley, zâmbind fericit.

Alimentarea se termină repede. După ce rezervoarele se umplură, O'Malley trase combustibil la arzătoare, cu pompa manuală, pentru a activa generatorul, şi urcă gâfâind pe punte.

— Totu-i gata, domina. Vreţi să…?

În acel moment, peste copastie apăru Harry, întrerupându-i:

— Cablul va fi aici cam într-o oră. Nicio grijă, Mary, vei avea curent electric la nuntă.

Faith îi zâmbi, cu o expresie care-i dădea de înţeles că avea un as în mânecă.

— Minunat – dar, până una-alta…

Şi apăsă pe butonul de pornire a generatorului.

Pe toată nava se aprinseră luminile, iar cele două frigidere din spatele barului începură să zumzăie.

— Până una-alta, continuă Faith, n-ai vrea să bei ceva rece?

Ochii lui Harry se îngustară, privind încet în jur.

— Iar m-ai tras pe sfoară, domina

— Nu, de fapt nu. Dar, după plecarea ta, am descoperit…

Harry făcu o piruetă lentă, parcă numărând becurile şi instalaţiile care funcţionau normal.

— Măi vrăjitoare mică, spuse el, zâmbind. Cum ai reuşit?

Veni drept în faţa ei. Faith trase adânc aer în piept, făcu un pas înapoi… şi căzu pe o canapea de la babord.

— După plecarea ta, repetă ea, cu voce slabă, am observat contoarele care arătau „gol” şi l-am pus pe Robert să sune la British Petroleum şi… De ce râzi de mine?

— Nu de tine, de mine râd.

— Nu te-ai… supărat?

— Numai pe mine însumi.

— Atunci de ce faci mutra asta?

Harry se aplecă, smulgând-o de pe canapea.

— Fiindcă, deşi nu sunt supărat, se

pare că-mi datorezi ceva, femeie.

— Vrei să zici…

— Vreau să zic că o aştept chiar în clipa asta, domnişoară avocat!

Şi, cu ea în braţe, începu să se învârtească în loc. Fusta lui Faith se ridică, în timp ce braţele ei îl cuprindeau de gât, ţinându-se parcă pe viaţă şi pe moarte.

— Lasă-mă jos… se bâlbâi ea. M-auzi ce-ţi spun, maimuţoiule? Dă-mi drumul – imediat!

Dacă Faith era indignată, Mary se înfuriase de-a binelea.

— O’Malley! strigă ea, căutând cu privirea în jur. De unde iau ceva ca să-i dau în cap?

— Aduc eu o lopată, răspunse grăbit marinarul.

Şi ieşi în fugă din cabină, spre

tambuchiul de la sala maşinilor.

— Lasă-mă, fir-ai tu al dracului să fii!

Vorbind cu un accent fals, Harry răspunse:

— Te-o lăsa când oi fi gata, cucoană!

Şi o sărută.

Sărutul încă mai continua, când O'Malley apăru de sub punte, aducând o lopată pentru cărbuni.

— Poftim, spuse el, oferindu-i-o lui Mary.

— Nu mi-o da mie, loveşte-l în cap cu ea!

— Ce? întrebă O'Malley, şocat. Da' de ce să dau în el? Nu face decât ce face tot omu' cu femeia lui.

Râzând, Harry o lăsă pe Faith jos.

— Că bine zici, frăţioare! Fac şi eu ca tot omul… Aici ştiu c-ai nimerit-o!

Surprins de intervenţia lui Harry,

O’Malley lăsă lopata să cadă pe covor.

— Am adus-o fiinde-am văzut ce necăjită era Mary c-o luai tare pe domina, explică el. Da’ din câte văd, pe domina n-o deranjează deloc. Nu ţipă, nu dă din picioare – numa’ şade colo-şa şi-i place!

Faith auzise destul. Era timpul să schimbe subiectul.

Porni spre Mary, călcând exact pe marginea curbată a lopeţii. Îşi pierdu echilibrul şi căzu spre spre podea – doar spre podea, pentru că Harry o prinse imediat.

— Mulţumesc… murmură ea, apoi se strâmbă.

— Poftim?

— Am zis „mulţumesc”.

— Ai auzit, Mary? întrebă Harry.

— Da! se grăbi Mary să răspundă, cu convingere.

— Cerd că mi-am sucit glezna, spuse Faith, privind cu jind spre fotoliul aflat la o oarecare distanţă.

— Ce nevoie ai de scaune, interveni Harry, când de pot duce eu în braţe, oriunde?

— Ascultă, n-am nevoie să mă duci în braţe nicăieri. Pot să dau un telefon, iar Napoleon îi va aduce fotoliul cu rotile.

— Schela e coborâtă? întrebă Harry.

— Încă nu, sosi răspunsul. Aşteptam să-mi spună domina s-o cobor.

— Te rog să cobori schela, ceru Faith, simţind că ajungea la capătul răbdării.

Imediat ce schela fu în poziţie, Harry spuse:

— Să mergem. Te pot duce acasă înainte să ajungă ei aici cu scaunul. Şi-n plus, pare să se anunţe furtună. Vreau să ajungi la adăpost cât mai repede posibil.

Faith fu nevoită să-i accepte logica.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor… şi pentru oferă, răspunse ea, cât putea de binevoitor.

Ieşiră pe punte. În locul soarelui care strălucise cu doar câteva minute în urmă se adunau nori negri. Faith văzu valurile clocotind printre recife. Crestele înspumate loveau bordajul navei. Ceva era în neregulă. Faith avu nevoie de câteva minute ca să înţeleagă.

Marea izbea cheiul şi coca navei, şi totuşi S. S. Bellerophon rămânea perfect nemişcată!

Capitolul 9

Salonul şi puntea navei răsunau de zgomote. Formaţia de reggae, pentru dansul de după ceremonie, îşi acorda

instrumentele. Orga portabilă, la care cânta Napoleon însuşi, scotea nişte scârţâieli jalnice. Poate că era „Marşul nupţial” – în orice caz, intenţia conta.

— Aş putea să şuier din ţignal, propuse Inspectorul Şef Wheeler.

Lady Sunny, chinotind, îl temperă cu o mână pe braţ.

— Cred că a sosit momentul.

Părintele Paul, pastorul tânăr şi înalt de la biserica anglicană a Sfintei Treimi din Palmetto Point, se ridică şi porni spre partea din faţă a salonului. Ajuns în faţa altarului improvizat, înclină capul şi începu o rugăciune. Treptat, în jur se lăsă liniştea.

Preotul privi în jur.

— Willie Morgan, iar o tragi pe sora ta de codiţe?

O palmă puternică răsună în salon,

apoi mama lui Willie şopti o scuză. Pastorul zâmbi.

— Mary Grogan. Sean O'Malley, Veniţi lângă mine. Facem ultima repetiţie. Domnule Holson, domina… În timpul acestei repetiţii, aveţi datoria de a sta în locul mirilor, pentru ca ei să vadă din afară ce se întâmplă. Şi-acum, toată lumea, alinierea, vă rog.

Avu loc o masivă schimbare de poziţii. Mary văzuse prea multe nunţi regale la televizor, îşi spuse Faith. Avea o trenă lungă de cel puţin zece metri. Era superbă; era grandioasă; era feminină; era incomodă ca toţi dracii.

— Poate că trena asta e puţin cam trasă de păr…? îi şopti Harry lui Faith la ureche.

— Aşa s-au înţeles ea şi milady cu croitoreasa.

— Ai să ceri şi tu trenă lungă la nunta noastră? întrebă el, serios. Poţi s-o împrumuţi pe a lui Mary.

— Harry, replică Faith, cam enervată, ai de gând că încetezi? Niciodată n-am să mă mărit cu tine! Niciodată! Şi pleacă de-aici, trebuia să fii la altar.

Lady Sunny şi inspectorul se apropiară, oprindu-se în partea din spate a salonului, în aşteptarea semnalului.

— Ei, domnule inspector întrebă Faith, aveţi vreo veste despre desperadoul nostru, domnul Vincent Declaur?

— Numai informaţii circumstanţiale, domina, răspunse Wheeler. De exemplu, am aflat că încă nu a părăsit insula. Probabil l-a ajuns disperarea, căci ni s-au raportat mai multe jafuri pe proprietăţile mărginaşe. Ultimul a avut loc la Labert. În toate cazurile, s-a furat numai mâncare.

— La Lambert? repetă milady. Până acolo sunt numai cinci mile.

— Da, continuă inspectorul, dar vă supraveghem cu atenţie proprietatea, mai ales atâta vreme cât e aici şi domnul Holson.

„Mda”, îşi spuse Harry, „şi eu aş sta cu ochii pe Rose Cottage cât timpe Harry aici. Numai ca să fiu sigură că nu fuge cu argintăria lui milady”.

Părintele Paul ceru să se facă ordine şi, în timp ce Napoleon se străduia la claviatură, Faith şi Lady Sunny, care urma să-i predea mireasa mirelui, porniră prin naos. Harry le aştepta la altar, cu tatăl lui alături, în rolul cavalerului de onoare.

Când ajunseră la altar, dublurile nupţiale se opriră. Lady Sunny ridică voalul lui Faith, apoi îi luă mâna şi i-o strecură într-a lui Harry.

Pentru Faith, şocul contactului fu insuportabil de puternic. „E numai o repetiţie!” strigă o voce în capul ei. „Nici măcar nu te afli aici!”

— Hooo, femeie, murmură Harry, doar cu puţin mai încet decât glasul Părintelui Paul, care oficia slujba. Nu te repezi. O să ne vină şi nouă rândul, mai târziu.

— O să ne vină pe dracu’! mârâi ea.

— Dracul, replică pastorul, psalmodiind melodios, nu-şi are locul în această slujbă. La cine este inelul?

Repetiţia continuă. Faith stătea încremenită, refuzând să privească spre Harry. El, pe de altă parte, se uita la ea tot timpul, zâmbind.

În sfârşit, ceremonia se termină. Dublurile nupţiale se întoarseră să pornească înapoi prin naos.

— Aici apare o problemă, îi întrerupse Mary. Imediat ce mă întorc ca să pornesc prin naos, trena mi se tot agaţă de ceva.

Mary şi milady se sfătuiră între ele. Apoi, Lady Sunny spuse:

— Faith, draga mea, vino aici şi puneţi trena. Mary vrea să vadă ce au de făcut pajii ei, ca să ţină trena în ordine.

— Da, milady, încuviinţă Faith.

Se apropie de Mary, care-şi desprindea trena de rochia multicoloră. Trena putea fi prinsă de cordonul îngust al costumului pe care-l purta Faith. Era mai grea decât se aşteptase.

— Şi nu e numai grea, observă ea, ci şi alunecoasă.

— E-n regulă, draga mea, răspunse Lady Sunny. Harry, te rog, vino aici şi ajut-o pe domina să meargă până în fundul

cabinei, iar de-acolo condu-o din nou spre altar.

— Pentru dumneavoastră, milady, orice, răspunse Harry pe un ton extravagant.

— Ştiu, băiete, replică Lady Sunny, cu un mic zâmbet.

Cam pe la jumătatea drumului, Faith alunecă şi fu cât pe ce să cadă. Harry o apucă de braţ. Se opriră, nesiguri pe picioare.

— Nu trena e de vină, ci podeaua, anunţă Harry. S-a dat cu prea mult lac, sau ce?

— Trebuie să faceţi paşi mai mici, dragii mei, îi instrui milady, în timp ce Mary privea de lângă uşile de stejar.

— Da, doamnă, răspunse Harry. Dar podeaua?

— Am eu grijă de podea. Trebuie să

fie lăcuită, altfel nu vom putea dansa, după slujbă.

Porniră din nou spre altar, Faith cu o expresie foarte serioasă. Harry se aplecă spre ea, întrebând încet:

— S-a întâmplat ceva? În afara faptului că nu e nunta noastră?

— Taci din gură! îl repezi Faith, la fel de încet. Trebuie să fiu atentă la trenă.

— Sigur că da.

— Nu te umfla în pene, băiete, mormăi ea. Nu fac decât o repetiţie pentru trenă. Iar tu te afli aici doar pentru a mă ajuta să-mi ţin echilibrul.

— Mda…

Ajunseră în faţa altarului improvizat. Părintele Paul reluă ceremonia, iar marionetele îşi jucară rolurile. Faith era gata să izbucnească în lacrimi. Îi plăceau atât de mult nunţile! Voia ca şi nunta ei să

fie la fel de frumoasă. Voia să se mărite cu un om ca Harry – dar fără proastele lui năravuri. De ce nu putuse fi cinstit? De ce nu putuse fi bărbatul visurilor ei?

Redeveni atentă, când pastorul spuse:

— Mirele poate săruta mireasa.

Iar Harry o sărută.

Braţele lui Faith îi cuprinseră gâtul de la sine, cu mâinile strecurându-se în părul lui. Buzele ei răspunseră fără şovăire. Arătau ca o pereche ideală. Nu se despărţiră decât când publicul începu să aplaude.

— N-ar strica să vă gândiţi la o căsătorie adevărată, le spuse Părintele Paul. Se pare că afinitatea există. Şi după cum arătaţi, aţi putea avea copii frumoşi.

Alte aplauze din jur. Preotul le zâmbi.

— Şi, apropo, Trinity Parish are o

ofertă nupţială specială luna asta. Două nunţi, la preţul uneia singure!

— Nu mă gândeam să mă mărit, mărturisi Faith, şi în niciun caz nu mă pot mărita cu Harry Holson.

— Căsnicia, interveni Lady Sunny, este o stare foarte fericită. Dacă doi oameni sunt atât de compatibili ca voi doi, atunci trebuie să se căsătorească. Altfel, ar fi o atât de mare pierdere… aproape un sacrilegiu.

Le zâmbi, aşteptând răspunsul. Nu primi niciunul. Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Şi doar vedeţi cât de mult îmi plac nunţile.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, milady, şi mă străduiesc s-o conving pe domina să se mărite cu mine, răspunse Harry. Cât de curând posibil.

— Continuă, băiatul meu, îl sfătui Lady Sunny, în timp ce se îndepărta.

— Neaipomenit! se răsti Faith la Harry. Exact asta-mi mai lipsea. Nu vreau ca milady să-şi facă iluzii cu privire la starea mea civilă. Poate prefer să rămân fată bătrână. La asta nu te-ai gândit? Orice familie de viţă veche din Noua Anglie are întotdeauna şi o mătuşă nemăritată. Aşa că nu-i mai băga prostii în cap. Te rog, lasă-mă-n pace.

Şi se întoarse spre Mary, cerându-i ajutorul la scosul trenei. Lady Sunny se apropie de Harry.

— Prea multe presiuni. Prea mult stres, declară ea, pornind apoi spre ieşirea pe punte.

Harry rămase pe loc, în timp ce mulţimea trecea pe lângă el. „Prea multe presiuni?” se întrebă. „Şi numai eu sunt de

vină!”

Adevărata nuntă avu loc într-o zi minunată. Tot ceea ce-şi doriseră Mary şi Faith pentru ziua aceea fericită se adeverise. Salonul navei era plin de rude şi prieteni. Printre adulţi se jucau copii şi de peste tot se auzeau sâsâieli, încercând să-i cuminţească. Grădinarul lui Lady Sunny încă mai plângea după brazda care fusese tăiată în florile lui.

Napoleon stătea aşezat la claviatura micii orgi cu pompă, îmbrăcat în uniformă marinărească de gală. Francis, barmanul, stătea în picioare lângă el, pentru a întoarce paginile partiturii, într-o uniformă de vice-amiral.

— Faith arată ca un adevărat lup de mare, îi şopti Harry lui Faith la ureche, în timp ce aşteptau intrarea suitei nupţiale.

— Am înţeles că e uniforma concepută de domnul Dicky pentru echipaj, murmură Faith.

Uşile duble din capătul cabinei se deschiseră şi apăru suita nupţială a lui Mary, cu fetele purtătoare de flori în frunte. Fetiţele erau îmbrăcate în rochii roz pal, legate la spate cu funde de o nuanţă mai închisă. Le urmau şase domnişoare de onoare, apoi Mary, cu Lady Sunny alături. Milady, deşi îmbrăcată în negru ca de obicei, purta o tiară delicată cu diamante în buclele ei argintii.

Mary era o mireasă superbă. Părea să treacă Iordanul, spre pământul făgăduinţei, unde curgea numai lapte şi miere.

Un moment, Faith simţi un junghi de invidie. Şi ea voia să păşească spre un altar unde o aştepta iubitul ei. Lacrimile

pe care-şi făgăduise să nu le verse începură să curgă încet.

— Parcă era vorba să plângi abia după ceremonie, spuse Harry cu bândeţe, cuprinzând-o cu braţul, în timp ce-şi scotea batista.

— Mi-am jurat că n-am să plâng, spuse Faith, cu nasul în batistă. Şi uită-te la mine, bâzâi ca un copil. E numai vina ta, să ştii.

— Vina mea?

— De ce-a trebuit să mă minţi? Dacă nu mă minţeai, te-aş fi putut iubi la fel de mult cum îl iubeşte Mary pe O'Malley. Dar m-ai minţit, şi nu te iubesc!

Mary şi Lady Sunny ajunseseră la jumătatea naosului, când uşile duble din fundul cabinei de deschiseră brusc, pentru a doua oară.

— Gata, toată lumea mâinile sus şi

nimeni nu păţeşte nimic!

Orga se opri, cu un ţiuit prelung.

Nu încăpea nicio îndoială că tânărul înarmat cu pistol-mitralieră era Vincent Declaur, dar nu mai arăta ca băiatul de bani gata, bine îmbrăcat, de altă dată. În spatele lui stătea un adolescent de vreo şaisprezece ani, înarmat cu o macheta. Iar lângă el apăruse prietena lui Virginia, încă bandajată după şederea în spital, cu un fel de cuţit de pâine în mână.

— Nava e deturnată. Dacă faceţi ce vă spunem noi, nu păţiţi nimic. Dacă nu, am să ciuruiesc mireasa. Şi dacă nici asta nu vă convinge, urmează Lady Sunny, ameninţă el, mişcându-şi automatul în semicerc.

Nuntaşii făcură câţiva paşi înapoi – toţi, cu excepţia lui Harry şi a inspectorului, observă Faith. „Ăştia doi

ştiu ceva…” îşi spuse ea. „Mă întreb ce anume…”

— Vreau ca nava să ridice ancora şi să iasă în larg, ceru Vincent Declaur. Imediat! Altfel, deschid focul. Cine-i căpitanul?

Când nu-i răspunse nimeni, ochii i se aţintiră spre Francis, cu fireturile lui aurii şi aerul de amiral cam cherchelit. Barmanul zâmbea, arătându-şi dinţii de aur. Era clar că nu înţelegea nimic din tot ce se întâmpla.

— Tu, spuse Vincent ameninţător. Pune nava în mişcare – şi imediat!

— Regret, domnule, răspunse Francis, dar nu pot face asta.

Vincent păru descumpănit, dar Faith observă că îşi aduna curajul. Vremurile nu fuseseră blânde cu băieţaşul de bani gata. Arăta palid şi obosit. Faith citise descrieri

ale unor ochi atât de nedormiţi încât păreau doi tăciuni aprinşi. La fel de roşii erau şi ai lui Vincent.

— Gândeşte-te bine, băiete, se auzi glasul de bas al inspectorului Wheeler. Nu-ţi îngreuna şi mai mult situaţia. Nu asta e soluţia.

— Altă soluţie n-am, mârâi Vincent. Ţine-ţi gura. Crezi că nu m-am prins că eşti gabor, chiar dacă ai ţoale civile?

— De unde ai automatul, Vincent? întrebă Harry, cu falsă indiferenţă.

— Pe vremea când revoluţia era puternică, înainte să-i salte sticleţii, l-au îngropat la Fort Brimstone. De-acolo l-am luat – cu muniţie cu tot, adăugă el, pe un ton ce se voia cât mai ameninţător.

— Seamănă cu pistoalele-mitralieră pe care le foloseau gangsterii în anii douăzeci, intră şi Faith în conversaţie.

„Ţine-l de vorbă, fetiţo, şi poate face o greşeală”, îşi spuse ea.

— Aveţi dreptate, domina, confirmă inspectorul Wheeler. Iar cartuşiera aceea, dacă e plină, trebuie să fie foarte grea, domnule Declaur.

— Pot s-o uşurez, ciuruindu-vă pe câţiva, se răsti Vincent.

Era tot mai furios, pentru că nimeni nu părea să se teamă de el şi de arma lui – iar nava nu se clintea din loc.

— Nu ne poţi ucide, interveni Lady Sunny, din spatele inspectorului Wheeler. Nu se cuvine – şi, categoric, e împotriva legii!

— N-ar fi prima oară când încalc legea, se împăună Vincent. Căpitane, treci aici! îi ordonă el lui Francis, gesticulând cu ţeava armei.

Francis făcuun efort să se ridice,

clătinându-se, apoi ocoli grupul nupţial, până în spatele miresei, vizavi de Declaur.

Dar Lady Sunny nu terminase de vorbit.

— Gândeşte-te ce-ar zice părinţii tăi, Vincent. Ştiu că au încercat să te crească bine.

— Bătrânii mei nu m-au înţeles niciodată, aruncă Vincent cu dispreţ. N-au înţeles că aveam nevoie de bani ca să trăiesc.

— Pare-mi-se că ai avut bani, comentă Harry. Ai avut bani destul pentru maşină şi toate cămăşile alea de mătase…

— Pentru alea a trebuit să-mi iau o slujbă, râse afectat Vincent. Una rentabilă. Plătită gras.

— Trăieşti din slăbiciunile altora, declară Faith, înţelegând în sfârşit. Eşti distribuitorul local de droguri, nu-i aşa?

— Păi ce, ridică Vincent din umeri, dacă alţii-s aşa de slabi încât au nevoie de ele, eu de ce să nu scot un profit? Nu-i asta legea cererii şi-a ofertei?

Îşi privi complicele şi prietena, care se uitau la el cu expresii posomorâte.

— Hai, gata acum! se răsti el, amintindu-şi unde era. Marinare, continuă, îndreptându-şi arma spre Francis, scoate nava în larg, că de nu…

— Dac-ar putea, ar scoate-o, îl întrerupse O'Malley. Şi-apoi, marinaru-s eu, nu el. Da' pe S. S. Bellerophon n-ai cum s-o urneşti. Şi nici eu n-am cum.

— Ce…?

Vincent devenea tot mai frustrat. Probabil că pistolul-mitralieră atârna greu în mâinile lui. Să tot fi avut vreo douăzeci de kilograme.

Porni grăbit spre locul unde stătea

O’Malley. Din nefericire pentru el, nu văzu trena miresei, întinsă pe jos. Alunecoasă ca o pojghiţă de gheaţă, trena acoperea toată suprafaţa coridorului dintre scaune. Cam pe la jumătatea distanţei, piciorul lui Vincent alunecă. În timp ce cădea, scăpă din mâini automatul, încercând instinctiv să amortizeze căderea. Arma făcu un salt, pentru a ateriza uşurel drept în mâinile lui Harry Holson. Imediat se auzi şi strigătul lui O’Malley:

— I-am făcut-o! I-am făcut-o!

Declaur, patinând pe suprafaţa alunecoasă, se prăbuşi drept spre picioarele miresei. Mary scoase un ţipăt, iar O’Malley întinse braţele s-o susţină, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu drept peste Declaur, cu toată greutatea lui de peste o sută de kilograme. Vincent Declaur închise strâns ochii, începând să

bâiguie vorbe fără şir.

— Ştiam eu că-i ceva în neregulă cu puştiul ăsta! răcni Francis, apropiindu-se în fugă. Înşiră un rozariu! E catolic şi-a venit la o nuntă anglicană!

În acelaşi moment, alunecă şi el – pentru a cădea drept peste O'Malley.

— Apropo de nunţi, interveni Lady Sunny, ne ţii în loc, domnişoară. Ia dă-ncoace cuţitul ăla.

— Ba pe dracu'! se răsti fata, strângând şi mai tare cuţitoiul.

— De ani de zile aştept o ocazie ca asta, comentă milady.

Braţul drept i se retrase luându-şi avânt, lovi scurt, iar fata şi cuţitul zburară în direcţii opuse.

— Frumoasă demonstraţie, o lăudă inspectorul, apropiindu-se. Nici mie nu mi-ar fi reuşit mai bine. Uite că vin şi

comisarii mei.

— Păcat, murmură cu blândeţe milady. Ne distram aşa de bine…

Domnul Holson senior ridică automatul.

— Măi frate, da’ greu mai e… remarcă el, tărăgănat. Nu te prea pricepi la arme, este, băiete? Avea piedica pusă şi…

Făcu o pauză, încercând să dezasigure arma.

— …e ruginită de-a binelea. Nu puteai tu să tragi cu arma asta nici dacă se cobora sfântul arhanghel să te-ajute!

Între timp, Vincent fusese luat în primise de doi comisari, care-l ţineau între ei. Părea gata să izbucnească în plâns. Cei doi complici ai lui fură înconjuraţi de nuntaşi şi aduşi lângă el. Atât de multe cucoane bătrâne se înghesuiau să-l certe,

legănându-şi degetul arătător în faţa lui, încât până la urmă începu totuşi să plângă.

— Piratul Caraibilor… comentă Harry, în timp ce oamenii legii îl duceau de-acolo.

— Şi era un plan excelent…! se văicărea Vincent. Unde-oi fi greşit…?

— Şi-acum, să ne vedem de treabă, interveni energică Lady Sunny. Avem o nuntă de oficiat.

Părintele Paul îşi drese glasul.

— Dacă-i legaţi, eu pot începe ceremonia.

Inspectorul şi Harry îi legară pe răufăcători cu nişte frânghii aduse de un nuntaş.

— Şi-acum, staţi cuminţi aici şi nu ne mai deranjaţi, îi instrui Harry, ca pe nişte copii, după care se apropie de Faith.

Trebuie să-mi explici ceva, îi spuse el.

— Ce anume? întrebă Faith, îngrijorată.

— De ce tot insista O'Malley că nu poate urni nava din loc?

Vorbise mai tare decât voise, iar Lady Sunny se întoarse spre el să-l lămurească:

— Nava nu se poate mişca pentru că Dicky, când a descoperit că era susceptibil la rău de mare, a pus să fie imobilizată permanent, pe un soclu de beton.

Cineva chicoti şi, nu peste mult, toată lumea râdea în hohote, cu excepţia lui Vincent şi a complicilor lui.

— Domina, comentă O'Malley, întorcându-se spre Faith, n-a mai fost nevoie să ne aduceţi şi măscărici.

— S-au oferit voluntari, răspunse Faith. Mary, îmi pare rău pentru urmele de paşi de pe trenă.

— Nicio problemă, domina. Va trebui numai să le ştergem înainte de a face pozele.

În ciuda întreruperii de la începutul ceremoniei, fu o nuntă minunată. Câţiva poliţişti, chemaţi prin telefon de inspectorul Wheeler, se strecurară discret printre nuntaşi şi scoaseră prizonierii din cabină. În timp ce se făceau fotografiile, Faith ieşi pe punte.

Nathan Holson stătea la babord, pe o bancă de lângă copastie. Faith se apropie de el.

— Unde-aţi mai fost în ultima vreme? întrebă ea.

— Bună, draga mea. Ia loc, o pofti Nathan, zâmbind.

— Mulţumesc. V-aţi primit împrumutul?

— Da, răspunse el fericit, dar din fericire n-am avut nevoie de el. Asigurarea a acoperit toate costurile.

— L-aţi obţinut de la Latimore Inc?

— De la Latimore? întrebă el, surprins. Nu, am obţinut un împrumut de la o bancă din New York, dar tatăl dumitale a co-semnat nota. De ce întrebi?

— Harry mi-a arătat un ordin de împrumut de la Latimore Inc., iar când l-am întrebat pe fratele meu, Michael, mi-a spus că nu ştia nimic.

— Cu tatăl dumitale am avut o înţelegere de onoare, şi cred că fratele dumitale era în străinătate, spuse Nathan, făcând o pauză pentru a sorbi din pahar. Şi-n plus, n-am luat niciun împrumut de la compania tatălui dumitale în sensul strict al cuvântului; nu i-am cerut decât să fie co-semnatarul hârtiilor.

„… opt, nouă… knock-out!” îşi spuse Faith. „Acum, ce-mi mai rămâne de făcut? Să mă ascund, cred, înainte de a ieşi Harry pe punte. Sau să mai cer şi alte informaţii?”

— Cât de bine îl cunoaşteţi pe tatăl meu? întrebă ea.

— Îl cunosc pe Bruce Latimore dinainte de a te fi născut dumneata, răspunse Nathan, zâmbind. Tot de-atunci, suntem rivali în afaceri – şi prieteni. Cel puţin, aşa consider eu, şi cred că şi el.

— Perfect, replică Faith, întorcându-se să-l sărute pe obraz. Cred că mi-ar plăcea să facem parte din aceeaşi familie.

Nathan o privi cu surprindere plăcută.

— Intenţionezi să te măriţi cu Harry?

— Mă rog, răspunse serioasă Faith, mai există câteva semne de întrebare. Nu

sunt sigură că mă va mai cere din nou, şi-apoi, mai aveţi cumva şi alt fiu? Trebuie s-o atrag pe Lady Sunny de partea mea. Şi vă rog să păstraţi secretul, vreau să-i fac o surpriză. Sau să-i rup braţul. Sau… în fine, mai văd eu!

Faith reuşi să se strecoare prin mulţime, spre un grup de bărbaţi care se apropiau de bar. Probabil cineva avusese în buzunar o sticlă plată, căci conversaţia era foarte zgomotoasă. Interesantă, dar zgomotoasă.

— Eu sunt însurat de treizeci şi cinci de ani! se lăuda inspectorul Wheeler. A fost cea mai reuşită misiune din viaţa mea!

— Cam păguboasă, replică Harry Holson. Când se găseşte lapte pe toate drumurile, de ce să-ţi mai cumperi vacă?

— O, Doamne…!

Faith îşi ascunse faţa, se întoarse şi porni în direcţia opusă.

Peste câteva minute, Harry o găsi pe punte.

— Te ascunzi?

— Fără prea mult succes, răspunse ea, ştergându-şi ochii.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Harry, îngrijorat.

— Nu, nimic… Te-am auzit… te-am auzit când ai spus… vorba aia cu vaca…

— Dumnezeule… murmură el, îmbrăţişând-o. Cântecul de lebădă al unui burlac întârziat. N-am crezut-o nicio clipă, Faith Latimore. Iar când tolomacul ăla a îndreptat arma spre tine, am fost cât pe ce să-l omor.

O sărută cald, blând, prelung, apoi îi zâmbi, întrebător.

— Da, mărturisi Faith, am ajuns la concluzia că greşisem. Vreau să-mi prezint scuzele pentru unele afirmaţii nedelicate pe care le-am făcut la adresa ta. Tatăl tău tocmai mi-a explicat situaţia cu împrumutul. Şi ştiu că n-ai luat banii firmei Latimore, nici banii lui Lady Sunny.

— Acum mă crezi? întrebă blajin Harry. Va trebui să ai încredere în mine, când ne căsătorim.

— Ştiu, şi am încredere în tine încă de pe-acum.

— Atunci, de ce nu ne-am căsători chiar acum? Toate pregătirile sunt gata făcute, Părintele Paul e aici…

— Cum? Chiar…?

— Chiar acum, repetă el, ridicând-o în braţe pentru a se învârti cu ea în loc.

— Harry! Lasă-mă jos! Mă faci de râs.

— Cine, eu…?

— Da, tu! Sau… poate altcineva. Dă-mi drumul.

— Mai întâi să-ţi fac puţină curte, bine? Ca un ritual…

— Un ritual…?

— Mda… răspunse el tărăgănat, hai să ne giugiulim ca nebunii şi eventual să găsim un motiv de a ne căsători.

Sărutările erau arzătoare ca focul. Gura lui o cutreiera toată, de pe frunte până în vârfurile sânilor. Mâinile i se agitau pretutindeni.

— Ascultă, murmură Harry, cabinele de la pupa sunt goale. Hai să mergem acolo.

O luă din nou pe sus, coborând cu ea până în cabina căpitanului. Părea anume pregătită pentru ei. Avea perdele la ferestre şi aşternut pe pat. Căpitanul nu

privea lumea prin hublouri, observă Faith, amuzată.

— De unde-au apărut toate astea? întrebă ea. Aici nu se face nimic fără ştirea mea.

— Lady Sunny, replică scurt Harry. Alte întrebări?

— Vrei să spui că… milady a urzit un complot?

— Milady i-a ordonat lui Napoleon să pună perdele şi aşternuturi în toate cabinele. Nu sunt sigur de ce, spuse Harry, cu o mutră extrem de nevinovată.

Faith întinse braţele spre el. Trecuse prea mult timp de când nu se mai îmbrăţişaseră – cam trei minute. Şi mai aveau de făcut o droaie de explorări.

— Dar… îl întrerupse ea, peste vreo jumătate de oră.

Harry se rostogoli într-o parte,

sărutându-i nasul aristocratic.

— Dar ce?

— N-am chemat-o pe mama mea, familia…!

— Mama ta trebuie să asiste la consumarea căsniciei în practică? Fii serioasă, iubito!

— Mama mea, răspunse Faith, cu cea mai mare solemnitate, trebuie să aprobe totul în familia noastră!

— Slavă Domnului că te măriţi în familia mea, comentă Harry. Deci, unde rămăseserăm?

În acel moment, de afară se auzi o rumoare mai puternică, urmată de paşi pe schela metalică.

Aruncând o privire pe fereastră, Faith scoase un strigăt de uimire. Pe punte tocmai păşea o femeie scundă şi zveltă, însoţită de o tânără blondă de vreo

douăzeci şi unu de ani şi un tânăr înalt şi robust.

— Avem, probleme? întrebă Harry, alăturându-i-se la fereastră.

— Nu ştiu… Dar văd că zâmbeşte.

— Cine zâmbeşte?

— Femeia scundă şi căruntă din frunte. E Mary Kate Latimore – mama mea.

— Şi blonda?

— Sora mea, Hope. Cea mai tânără femeie din familia Latimore.

— Şi-acum, malacul ăla care arată de parc-ar mânca la micul dejun cuie?

— Şi crude, pe deasupra! El e fratele meu mai mic, Michael.

După o scurtă pauză de gândire. Faith adăugă:

— Dar tatăl meu nu-i aici, aşa că poţi considera că ai noroc.

— Zău? Bine, atunci am să consider.

* * *

— Şi-acum, tinere, îi spuse Lady Sunny fericită lui Harry, o oră mai târziu, îţi dau în primire una dintre comorile mele. Fă bine şi ai grijă de ea, e nepreţuită.

— Ştiu, milady, răspunse Harry, aplecându-se s-o sărute pe Lady Sunny. Ştiu ce noroc am avut.

— Perfect, spuse solemn milady. Dacă ardeţi de nerăbdare să vă începeţi luna de miere, vă propun să vă întoarceţi în cabina căpitanului, unde-aţi fost acum o oră, şi să continuaţi ce-aţi început.

— Dă-mi voie să te felicit şi eu, spuse tatăl lui Harry, apropiindu-se de Faith, şi să-ţi urez bun venit în familia noastră.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe Dicky Goldsmith, comentă Faith Holson, dar lui îi datorăm totul.

— Glumeşti, pesemne, replică Nathan Holson. Dicky n-a făcut decât că proiecteze prima pereche de pantofi. De-atunci încoace, numai mintea strălucită şi sângele rece al lui Lady Sunny au ţinut totul pe roate, să nu uiţi asta niciodată.

— O, Doamne…! murmură Faith, cu încă o iluzie spulberată.

Dar în clipa următoare Harry o cuprinse în braţe, iar Faith nu se mai gândi la şiretlicurile lui Lady Sunny până când domnul şi doamna Harry Holson îşi sărbătoriră nunta de argint. Ocazie cu care, aşezată la masă cu cei şase copii şi paisprezece nepoţi ai ei, Faith îşi aminti dintr-odată totul şi scoase un strigăt subţire, încântat.

— M-a păcălit, Harry Holson! îi spuse ea bărbatului cu părul alb ca argintul, de lângă ea.

— Cine?

— Lady Sunny. M-a dus de nas până m-am măritat cu tine! Ai fost complice şi tu în toată intriga asta?

Iar Harry Holson, care în acei cincizeci de ani învăţase multe despre credinţă, speranţă şi căsătorie, se aplecă să-şi sărute soţia pe vârful urechii.

— Cine, eu? întrebă el, făcând pe nevinovatul. Aiurea.

— Sfârşit